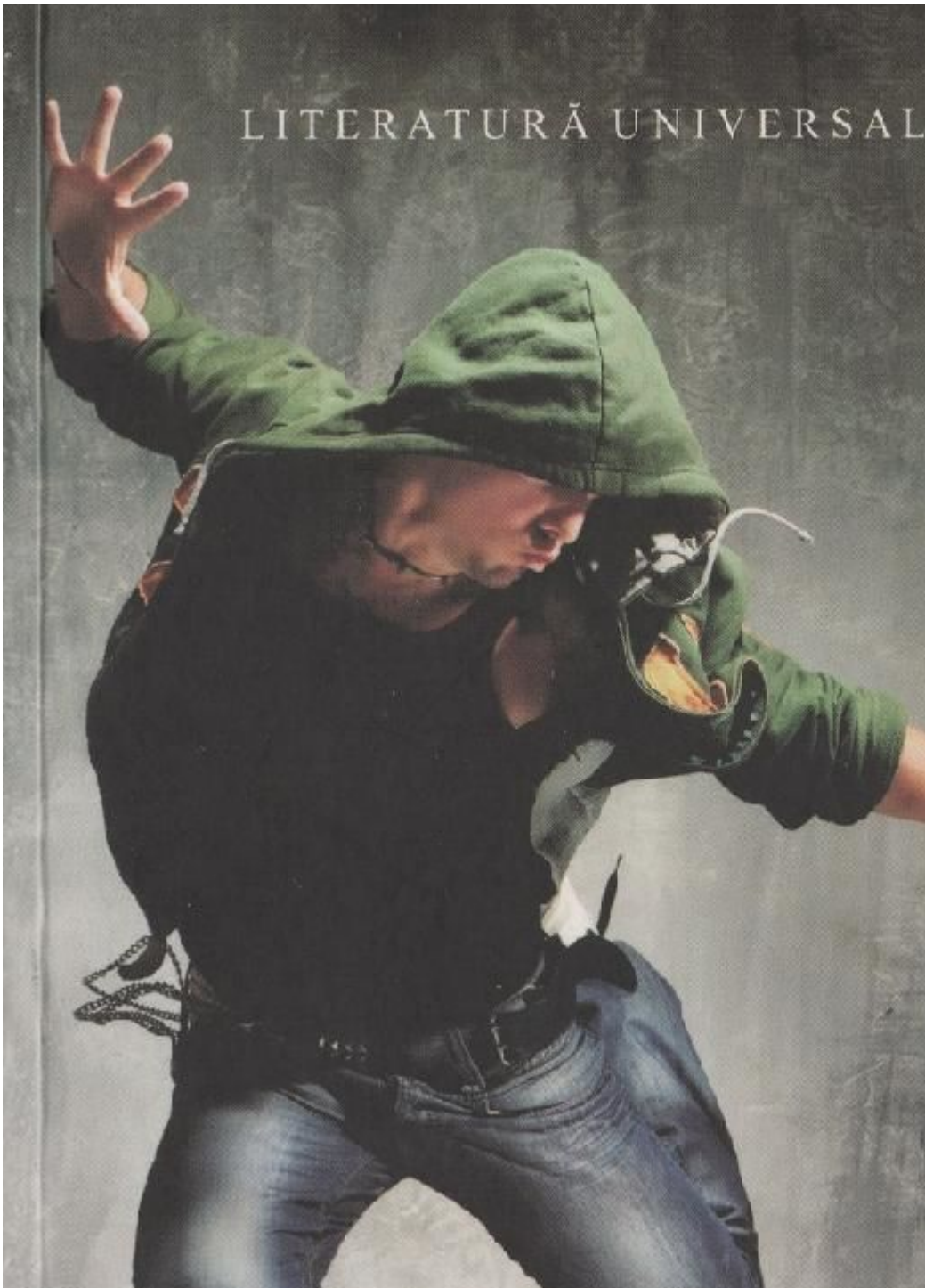
LITERATURĂ UNIVERSAL

Giuseppe Culicchia

ŢARA MINUNILOR

Traducere din limba italiană:
Şerban Stati şi Filofteia Stati

EDITURA ALLFA
— 2009 —

„Moare tânăr cel ce este drag cerului”

Menandru

„Timpul prezent şi timpul trecut
Sunt probabil amândouă prezente în timpul viitor,
Iar timpul viitor este conţinut în trecut.
Dacă întregul timp este veşnic prezent,
Întregul timp este de nerăscumpărat.
«Ceea ce ar fi putut să fie» este o abstracţie,
Care rămâne o perpetuă posibilitate
Numai în lumea ipotezelor.
Ceea ce ar fi putut să fie şi ceea ce a fost
Tind spre un singur sfârşit, care este totdeauna
Prezent.

Ecouri de paşi în memorie
Prin valea pe care nu am străbătut-o
Spre poarta pe care niciodată n-am deschis-o
Spre grădina de trandafiri".

T.S.Eliot,
Burnt Norton, Patru Cvartete

Mulţumiri lui: Walter, Ada, Francesco, Pier Vittorio şi cui se mai ştie. O mulţumire specială oraşului München, în persoana Verenei Nolte, care m-a găzduit, pe timpul reviziei acestei cărţi, la Feldafing, în fabuloasa vilă Waldberta. Mulţumiri de asemenea lui Joey, Dee Dee, Joe şi Sid. Îi mulţumesc pentru toate lui Ubik.
Un mulţumesc special lui Gianandrea Piccioli.

Aceasta este o carte izvorâtă din fantezie. Toate personajele, episoadele şi dialogurile din acest roman sunt imaginare, în afară de unele referiri ocazionale la persoane publice, şi nu trebuie să fie asociate niciunei persoane în viaţă sau defuncte, sau înţelese ca denigratoare pentru vreo instituţie, asociaţie, mişcare sau organizaţie. În majoritatea cazurilor, referirile la fapte diverse sau episoade cu caracter istoric au fost făcute potrivit ordinii cronologice, în cel puţin trei împrejurări, autorul a decis însă altfel. „Sinuciderile" lui Andreas Baader, Gudrun Esslin şi Jan Carl Raspe, petrecute la 18 octombrie 1977 în închisoarea Stammheim, ca şi găsirea ulterioară a cadavrului preşedintelui Federaţiei Industriaşilor Germani Hans-Martin Schleyer, răpit de RAF (Rote Armee Fraktion) la data de 5 septembrie acelaşi an, au fost anticipate cu câteva luni. Acelaşi lucru în ceea ce priveşte punerea în undă a filmului TV *Happy Days.* Iar sosirea la Torino, în Galeria Subalpină şi în piaţa Carlo Alberto din apropiere, a punkiştilor a avut loc puţin mai

târziu. Autorul a crezut de cuviință, oricum, să anexeze o cronologie a anului 1977, pentru a-i ajuta pe cititorii mai tineri să se orienteze, iar pe cei mai puțin tineri să-şi amintească de ele.

Pentru tine

1
AUD AX FORTUNA JUVANT. URAA!

Ceva de felul că la început pare o poveste inventată. Tocmai pentru că astăzi ne vine rândul la *Infernul,* din seria *Lăsați orice speranță, voi, cei ce intrați* etcetera, etcetera etc.

Molo: „Mă doare la uter”.

Zazzi: „CE DRACU’ ZICI?”

Mollo: „Mă doare la uter”.

Zazzi se uită la mine. Eu mă uit la Mollo. Mollo se uită la Zazzi. Se ține de burtă, îndoit în două.

— După mine, ăsta e drogat. Şi pentru că aparențele, după cum se ştie, înşală, în locul acelui mistreț obez pe care credem că-l vedem se află un toxicodependent în criză de abstinență, afirmă Franz.

— Spune tu drept camaradului Zazzi, PROSTOVANE. Eşti în criză, nu?

— Îți spun că mă doare la uter, insistă el.

— Bagă de seamă că uterul nu e acolo, îi atrage Franz atenția.

— Ba mătuşă-mea mi-a explicat că acolo este...

— Ce dracu’ are a face mătuşă-ta?, devine bănuitor Zazzi.

— Îmi face educație sexuală, mormăie Mollo.

— Educație SEXUALĂ?

— Ei, da!

— Adică ce, ȚI-O TRAGI CU EA? rânjește sarcastic Zazzi, pișcându-și negul păros de pe obraz, mare cât o monedă de cincizeci de lire.

Azi poartă un tricou pe care a scris cu pixul SÂNGE ȘI ONOARE. Zice că e lozinca Hitlerjugend.

— Idiotule! pufnește Mollo, jignit.

— După mine, i-o TRAGE. Atlila?

— După mine n-a înțeles nimica.

— Ei aș, astea el le înțelege perfect. Nu-i așa, Mollo?

— Du-te dracului!

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, distinse coleg, dar noi nu avem uter, îl informează Zazzi. Îl au doar femeile. Deasupra PĂSĂRICII. Adică înăuntru. În uter, dragul meu, se află ovarele, cu alte cuvinte uterul e mansarda PĂSĂRICII. Altfel zis, FANTĂ, CRĂPĂTURĂ, CURMALĂ, TOLOLOI, VULVĂ, PĂLĂRIE, FĂLFÂITURĂ, FOFOLOANCĂ, BOBOC, CĂLUGĂRIȚĂ, ȘOBOLANCĂ, RĂȚUȘCĂ. Sau, vulgar spus, VAGIN. Care, chiar dacă la școală nu te-nvață, se află la originea universului și a lumii. Acesta, din moment ce are ieșire afară, are pentru ovare funcția de terasă. Unde noi ne punem CHESTIA. Apropo de CHESTIE. Mollo, satisfă-mi o curiozitate: de câtă vreme n-a mai văzut una mătușă-ta? De vreun secol, probabil, dacă ți-a explicat că tu acolo ai un uter!

— Cretinule! Mi-e rău, zice Mollo.

— Cred și eu că ți-e rău, cu toate porcăriile astea pe care le mănânci. *Mens sana in corpore sano,* se spunea în Roma Kaputt Mundi. Tu, după toți anii în care te-au bătut la cap salezienii, acolo la colegiu unde, fie spus între paranteze, e un miracol că nu te-au ARANJAT urât de tot MĂGARII de popi, *mens* o ai arsă, iar *corpore* se îndreaptă spre obezitate. La paisprezece ani, Mollo. Paisprezece ani. Da' ce DRACU' e de făcut? Ți-ar trebui un curs de asalt în DECIMA MAS!

— Acu’ o ia cu Decima Mas, scânceşte Mollo, îndoit de burtă.

— *Giovinezza, giovinezza...* intonează, fals, Franz. *Primavera di beltezza...*

— Auuuu, geme Mollo. Fă-l să tacă!

Sună clopoţelul. Sfârşitul recreaţiei. Nici măcar n-am ieşit din clasă. Toate din cauza lui Mollo şi a durerii lui de burtă.

— Şi-acu’ ce DRACU’ avem? mă întreabă Zazzi, care nu ştie niciodată ce-l aşteaptă.

Azi e soare. Puteam să şterpelim o minge de volei din sală şi să tragem câteva pase de fotbal afară, pe terenul de baschet. Poate chiar o văd şi pe Margherita.

— Două ore de italiană, îi spun şi oftez.

— Nuuu! Italiana nuuu! SCROAFA aia de Cavalla! Şaizecioptistă de RAHAT! Mai că-mi vine să-mi fac o doză!

— Ne ascultă la *Divina Comedie,* îl previn.

Mollo lansează un vaiet de animal rănit.

— Şi ce ne pasă nouă? zice Zazzi în timp ce clasa începu să se umple. Adică dacă ne strigă, noi mitraliem. Important e să spunem ceva. Niciodată să nu taci. AUDAX FORTUNA JUVANT, URAA!

— O să-i spun Cavallei că astăzi mă doare la uter, mormăie Mollo.

Zazzi rânjeşte.

— Dacă tot eşti la asta, spune-i că ţi-a venit MENSTRUAŢIA, îi propune Franz.

În acest moment intră Cavalla. Franz ridică iute mâna.

— Doamna profesoară, lui Mollo îi e rău. Având în vedere fişa lui clinică, cer POLITICOS să-l însoţesc la toaletă.

— Dar abia aţi fost în recrheaţie, îi răspunde Cavalla, cu faimosul ei râr âit. Nici nu poate fi vorhba, Zazzi.

— Doamnă profesoară, îmi cer scuze că insist. Mollo se jură însă că are un UTER, şi încă dureros. AVÂND ÎN VEDERE că literatura medicală nu e foarte clară asupra

acestui subiect, nu se poate exclude că are o criză de MENSTRUAȚIE incipientă, îi explică el, serios.

Tot în tot: e ca şi cum s-ar prezenta voluntar. URAA!

2
TREI SURORI

Închis în camera pe care până anul trecut o împărțeam cu Alice-codițe roşii-ochi albaştri, azi după masă cânt la baterie ore întregi. Adică mă reped cu două creioane pe o găleată de Dash cu fundul în sus. De când surioara mea a plecat la Milano, casa e goală. Ca şi satul din jur. Aici nu se întâmplă niciodată nimic. Sunt peste tot, în vremurile astea, atentate şi manifestații şi ciocniri. La noi în schimb cine nu-i la fabrică e la câmp. Sau se îmbată la bar tot bând Campari şi Fernet Branca. Ieşi din casă şi dai de pustiu. Singurele semne adevărate de viață sunt înmormântările. În sensul că din dulapurile pline de naftalină apar hainele pentru marile ocazii. Iar la coafeză se face de-a dreptul coadă.

Mama noastră e o specialistă în materie de înmormântări. Nu pierde niciuna. Oricum, în zilele obişnuite e mereu la biserică. La don Curio. El a numit-o oficiantă titulară pentru lecturi. Înmormântarea poate să fie a oricui. Dar adevărata protagonistă e totdeauna ea. Învăluită într-un nor toxic de naftalină, proaspăt coafată, îşi ia locul la amvon. Se plasează în spatele pupitrului. Îşi drege vocea. După care atacă o parabolă, încălzindu-se toată. Mama noastră nu se mulțumeşte să citească evangheliile. Le interpretează. Joacă vocile personajelor. Face pauze. Gesturi. Dacă n-am fi fost noi, spune ea, la ora asta ar fi fost actriță de teatru. Cum să nu? Soră-mea şi cu mine ne-am ruşinat totdeauna de exhibițiile ei. Într-adevăr, nu punem piciorul în biserică de

multă vreme. Dar asta, ca s-o spun pe-a dreaptă, e o altă poveste.

Tata a luat totdeauna puțin prea în serios chestia cu actrița de teatru. Şi pe undeva suferă din cauza ei. Nici el nu e niciodată acasă. Dar în cazul lui nu-i vorba de biserică. Tata e muncitor la CMC. Şi în timpul liber se închide în garaj şi face colivii pentru canari. CMC-ul e fabrica unui unchi pasămite industriaş şi Cavaler al Ordinului Muncii. Tata petrece la fabrică zece ore pe zi. Deseori chiar douăsprezece. Pentru că, deşi boomul s-a terminat de ceva vreme şi acum e austeritate şi, cu criza petrolului, lumea nu mai cheltuieşte nicio liră, prin părțile noastre tot se lucrează, şi-ncă cum. La fabrică tata nu se opreşte nici ca să bea o cafea. Şi nici la closet nu se duce. Într-o luni, la ieşirea din schimb, îl tăia chiar în dreptul unui post de control; şi-a lăsat maşina la marginea şoselei şi a alergat în primul lan de porumb, iar carabinierii au crezut că era vreun terorist. Şi, fără să-i dea posibilitatea să se explice, RA-TA-TA-TA-TA au început să tragă ca nebunii printre păruşi. Deci: cu legea Cossiga, omul nu mai poate nici măcar să se uşureze liniştit. Totuşi, oricum ai lua-o, banii sunt ceea ce sunt. Şi mama, care în viața ei n-a făcut nimic, în afară de a interpreta evangheliile în biserică, nu-l iartă pe tata. Asta şi pentru că surorile ei s-au măritat, una cu industrieşelul Cavaler al Ordinului Muncii şi alta cu un asesor comunal pentru construcții şi urbanism. Şi, cum zice ea, *îi dau peste nas.*

Mama noastră se întâlneşte cu mătuşile o dată pe săptămână. Vând toate un amestec căruia ele îi spun *supercrema,* un produs cosmetic american fabricat pe licență la Brianza, pe care o cred miraculoasă, pentru că, după ele, e bună la orice, de la bătături la coşurile de pe față. Când, după o întâlnire, se aşază seara la masă, mama pronunță totdeauna aceeaşi frază: *Azi am vândut,* să

spunem, *şaizeci şi nouă de borcane de supercremă*. Pe urmă ne priveşte cu satisfacţie, aşteptând aplauze. Îmi închipui că aceeaşi scenă se repetă şi la mătuşile mele. Problema e că la ţărăncile şi gospodinele din sat „supercremă" n-a prins deloc, aşa că, pentru a factura totuşi ceva, cele trei surori continuă să-şi vândă între ele borcane de supercremă. Şi în cantităţi mereu mai mari. Aşa încât şi-au umplut casele cu borcane de supercremă, pe care în fiecare săptămână şi le trec de la una la alta. În respectivele case, proviziile de supercremă ocupă nu numai bucătăria şi pivniţa, dar şi spaţiile de sub paturi, ba chiar şi băile. Câteodată deschizi un dulap unde eşti convins că ai să găseşti pături sau medicamente şi VRUUMM, îţi vine în cap o avalanşă de borcane cu supercremă. Lăsând de-o parte supercremă, cele trei surori acumulează orice le cade în mână. Cutiuţe şi conserve de toate felurile, ton şi carne şi fasole şi măsline şi roşii şi murături şi sardele şi măsline verzi. Şi cantităţi nesfârşite de făină, de orz, de cafea, de sare, de zahăr. Ca şi cum, ghemuite în ascunzătorile lor, ar trebui să reziste vreme dfe ani de zile iernii nucleare. Şi-apoi colanţi deşiraţi, catarame rupte. Pantofi desperecheaţi. Cămăşi uzate. Pantaloni deformaţi. Paltoane mâncate de molii. Şi, încă, chintale de reviste de tricotaje. Şi colecţii întregi din „Selezione di Reader's Digest". Şi tone de fotoromane. Ca să nu mai vorbim de munţii de hârtie igienică, de arsenalele de ambalaje, de baloturile de zdrenţe. Pentru ce? Pentru că ele ştiu ce înseamnă războiul, iată de ce.

Deci: după Alice, care a plecat de acasă, din fericire a mai rămas cel puţin bunicul.

3
BUNICUL

Bunicul doarme. Aşezat la masa din bucătărie şi cu pălăria pe cap. După prânz adoarme mereu aşa. Dintr-odată închide ochii şi *noapte bună cântăreţi,* cum zice el. Nu l-am văzut niciodată fără pălărie pe cap. Are una de pai galben pentru vară şi una de fetru cenuşiu pentru iarnă. Le poartă şi în casă. Fac parte din el ca şi nasul lui, un pic cam roşu, ochelarii cu ramă de plastic negru, bandajaţi cu scoci şi ţigările toscane din buzunarul vestei.

Bunicul zâmbeşte chiar când doarme. E tipul de om mereu vesel, dacă nu se gândeşte la fetele lui sau la bunica. Bunica a murit când eu aveam trei sau patru ani. La drept vorbind, nu mi-o aduc aminte cine ştie ce. Când era flăcău, bunicul a plecat în America, unde a făcut sute de meserii, în cele din urmă s-a întors. *Tot în tot,* spune el, *America nu era America.* Şi-apoi, înainte să se îmbarce, la Genova, se îndrăgostise de bunica. Fotografia ei, pe care o păstrează în portofel, e de atunci. Când a murit bunica, fetele au început să-l bată la cap. Pentru avere. Adică pentru casă. Şi pentru teren. Cumpărate cu drepturile de autor pentru tratatul lui, *Despre metoda perfectă de a spăla maşina duminica, pentru uzul italienilor,* Editura Ulrico Hoepli. Pe care bunicul spune că l-a scris în glumă şi din care a vândut totuşi sute de mii de exemplare. Fiecare dintre fete pretindea un act de vânzare care să le excludă pe celelalte două. Bunicul le-a trimis la dracu'. *Să se sfâşie între ele, calicele astea de paţachine,* spune el. *Cine ştie dacă dintr-un petec de pământ cât o masă o să fie în stare să scoată măcar trei scaune.* Şi clatină din cap, sprijinindu-se în baston.

Bunicul repetă mereu că nu s-ar fi aşteptat niciodată să se pomenească într-o bună zi cu trei fete de felul ăsta. În timpul războiului s-a alăturat partizanilor, când nemţii l-au suit pe frate-său într-o autoblindată şi l-au deportat la Mauthausen. Frate-său nu s-a mai întors. În portofel bunicul ţine şi o fotografie a lui. *Spune-mi tu dacă merita să*

mori pentru trei încuiate ca astea, porcăria dracu ', zice el. *Toate numai cu casa, biserica şi libretul de economii.* Şi clatină din cap, sprijinindu-se în baston.

Abia întors din America, bunicul s-a înscris la comunişti. Dar la sfârşitul războiului şi-a schimbat părerile. După un număr de alegeri şi-a rupt carnetul de partid şi nu s-a mai dus la vot. A hotărât că era mai bună anarhia. *Spune-mi tu dacă merita să mori pentru porcăria asta mare de reconciliere națională,* spune el. *După douăzeci şi cinci aprilie din patruşcinci nu mai găseai unul care să mai țină în casă vreo cămaşă neagră. Togliatti ăsta n-a făcut o măgărie mare, ci una uriaşă.* Şi clatină din cap, sprijinindu-se în baston.

Dacă era după el, în Paşopt ar fi trebuit să se revină la Paşopt. Adică la revoluție, o dată pentru totdeauna. Dar italienii nu sunt în stare. *Spune-mi tu dacă merita să mori ca după aia să-ți oferi posteriorul unor oameni ca acest Andreotti. Un escroc îmbârligat cu Vaticanul, cu comunştii şi cu mafia, bun numai să-şi bată joc de victimele cutremurelor şi să găbjească milioane de voturi,* spune el. *Te cred şi eu că pletoşii ăia tineri contestă, şi ăilalți numesc asta democrație, dar nu-i decât o înşelătorie pur şi simplu.* Şi clatină iar din cap, sprijinindu-se în baston.

Bunicului dimineața îi place să scrie, chiar dacă, după succesul tratatului *Despre metoda perfectă de a spăla maşina duminica, pentru uzul italienilor,* n-a mai vrut să publice nimic. După-amiaza însă, dacă n-are ceva de făcut în grădină, o dedică cititului. De genul că în casă are o mulțime de cărți. *Război şi pace. Crimă şi pedeapsă, Mândrie şi prejudecată.* Încetul cu încetul şi-a făcut o adevărată bibliotecă. Când citeşte nu poate fi deranjat. Totuşi din când în când se uită şi la televizor. Mai ales la *Oggi le comiche.* De felul lui, dacă nu se gândeşte la fetele lui sau la bunica, e mereu bine dispus. Dar, când la televizor se dă Stan şi Bran, se strică de râs. Cu lacrimi râde. Când îşi

vine în fire, zice: *Ăştia doi da, sunt anarhişti clasa-ntâi. Ai văzut cum desfiinţează ei la modul ştiinţific visul american?* Şi adaugă: *Mi-ar plăcea să-i văd la treabă între proviziile de supercremă ale maică-tii, sau ale mătuşilor. Atunci chiar c-ai avea de ce să râzi până mori!*

Bunicului îi place şi să gătească. Cartofii lui prăjiţi cu slăninuţă, rozmarin, sare, piper şi ceapă sunt fe-no-me-nali. Ca să nu vorbim de sosuri. Pentru mine şi Alice să fim invitaţi la masă de bunicu' a fost totdeauna o sărbătoare. Şi, de fiecare dată, în momentul despărţirii, o hârtie de zece mii pentru fiecare. *Astea să le daţi pe îngheţate sau revistuţe sau acadele asortate sau pe ce vreţi voi. Dar să nu le puneţi deoparte. Să nu se întâmple să deveniţi zgârciobi ca mama şi ca mătuşile voastre.*

Bunicul continuă să doarmă. Deodată îşi ridică capul. Îl ţine drept o vreme. Apoi îi cade din nou. Mă uit în jur. Hârtia de muşte agăţată pe perete. Bastonul sprijinit de un scaun. Cărţile pe etajerele de deasupra divanului. Mirosul de tutun. Cafetiera pe maşina de gătit. Ticăitul ceasului de pe bufet. Te simţi bine la bunicul. Pe masă se află o pungă de hârtie plină cu bomboane cu ierburi. O golesc. Suflu în ea, atent să nu fac zgomot. O închid la loc. Apoi o fac să pocnească lovind-o tare cu mâna, POC! Bunicul tresare. Deschide ochii. Îmi zâmbeşte.

— Doar n-am adormit? zice.

— Sforăiai, îi spun.

— Haide!

— Jur!

— Cum? Eu să sforăi?

— Erai ca un transatlantic.

— Nu cred.

Închide ochii. Îi deschide.

— Trebuie să pleci? mă întreabă.

— Mai stau puţin, îi spun.

— Dacă trebuie să pleci, du-te.

— Plec mai târziu.

— Uită-te în bufet, ți-am cumpărat pricomigdale. Din alea moi de Sassello, care vă plac vouă, ție şi lui Alice.

Mă ridic. Mă duc la bufet. Îl deschid. Înăuntru se află un coşuleț plin cu pricomigdale. Mă întorc spre bunicul să-i mulțumesc, dar el ține iarăşi ochii închişi. Ridică puțin capul şi-l ține aşa q vreme. Pe urmă începe iar să sforăie. Tot zâmbind. El i-a dat banii lui Alice ca să poală pleca de-acasă.

4
ALICE SCRIE

Dragă frățioare, citesc în scrisoarea pe care mi-a trimis-o Alice-codițe roşii-ochi albaştri, *ce mai faci? Nu te uita cum scriu (în ritm de jazz), pentru că ascult un disc. Mă gândesc că într-o zi am să vin să te iau şi să te duc la Milano. Aşa că ai să poți să-ți faci mâna ca baterist într-un mic local dinspre Brera şi să te laşi de diploma aia de contabil pe care vor să te facă s-o iei ăia doi, că astăzi, oricum nu valorează nimic, poți să faci din ea avioane. Aici totul e în regulă sau aproape. În vremurile astea Milano e oraşul ideal pentru studii de sociologie. N-ai idee cum te simți când, după ce ai plecat de la țară, te găseşti cufundată într-o mare metropolă industrială. Şi nu-ți mai spun despre balamucurile de la universitate. Dacă lucrurile continuă aşa, probabil că am să-mi iau licența la treizeci de ani. Dar nu contează. La urma urmelor nici licența nu valorează cine ştie ce. Ba ştii ce-ți spun? Dacă reuşesc să mi-o iau odată cu diploma ta, o să vedem care din noi izbuteşte să-şi facă un avion care să zboare mai mult.*

Despre ăia doi nu te mai întreb, oricum ştiu deja. El, care abia iese din fabrică şi aleargă la coliviile lui pentru canari,

ea, care, între o vizită la parohie şi o lectură în amvon, vinde supercreme la mătuşi. În schimb, mi-ar plăcea să aflu despre tine. Chiar că mi-a părut groaznic de rău să te las acolo. Pe bune. Şi pe urmă sunt cam îngrijorată: ăsta e primul tău an de curs superior şi pe deasupra îl faci într-o şcoală pe care o deteşti. Alţi colegi de clasă, alţi profesori... În schimb, acuma, că soră-ta a şters-o, nu mai pute a paciuli în camera noastră, adică a ta. Şi nici nu mai sunt cămăşuţe indiene lăsate peste tot sau discuri cu Guccini ascultate până li se tocesc şanţurile. Cine ştie câte fete ţi-aduci tu acuma acasă, sub pretextul că vă faceţi lecţiile împreună! Vezi că dacă te logodeşti cu vreuna, trebuie neapărat să mi-o aduci la Milano s-o cunosc. Eu, între un examen şi altul, învăţ să cânt la chitară cu un coleg de la Sesto San Giovanni, care practic e un cartier din Milano înfrăţit cu Stalingradul. Noi ne-am apucat mai degrabă foarte serios şi nu-fi mai spun ce progrese am făcut, aşa că în curând o să avem un concert la Scala. Bineînţeles că o să avem nevoie de un baterist. Consideră-te deja angajat. Acum cred că trebuie să-mi iau rămas bun, dacă nu, mi se descarcă stiloul şi n-am cerneală să-l încarc. Nu ştiu dacă ai să înţelegi ceva din ce ţi-am scris. Sper că da... Sărutări ţie şi bunicului, Alice.

5
FRANCESCO ZAZZI ZIS FRANZ

— Cine NAIBA e, Doamne fereşte?

Francesco Zazzi, zis şi Franz, aşa e făcut el. Şi la telefon, de neconfundat. În substrat, Iggy Pop şi cei trei Stooges. *No fun.* Dar ar fi putut să fie cu totul altfel. Se vede că astăzi nu e în dispoziţie extraparlamentară. Nu-i rău.

— Ei, Franz, calmează-te. Sunt eu, Attila!

— Nu mai spune! Nu ţi-am recunoscut trilul. Cum eşti?

— Zbârcit, îi răspund.

— Zbâr... ce?

— Nimic, numai că mi-ai spus că trebuia să învățăm împreună la italiană în vacanță.

— Aşa-i.

— Şi vacanța s-a terminat.

— Ce spuui?

— Pe bune, ieri dimineața ne-am văzut la şcoală. Ți-aduci aminte?

— Nu mai spune!

— Pe Mollo îl durea uterul

— Ah, da, da. Dar ce NAIBA an e astăzi?

— Şaptezeci şi şapte, de câteva zile.

— Jură.

— Jur.

— ABSURD. Aici nici nu apuci să i-o TRAGI prima dată uneia că gata, eşti deja în două mii, îți dai seama? Mă şi văd în uniformă stil Captain Kirk. Ştii ce cred? Că o să existe droguri sintetice superexcitante şi că o să ne REGULĂM ca procii cu Circe cea Mare...

— Ce legătură au Procii cu Circe cea Mare?

— Pardon, cu Cleopatra.

— Ce Cleopatra?

— Nu, cu Popeea.

— Popeea?

— Nu, Ditona.

— Cu cine, scuze?

— Bine, bine, n-are importanță. Cu una sau cu alta, da' SE REGULAU. În orice caz, când e vorba de învățat, mie-mi vine o mare poftă de asta. În sfârşit, să ne punem pe treabă fără alte ezitări. Te aştept.

6
LA CASTEL

Zazzi stă la castel. Castelul era odată o ruină medievală gen *Armata Brancaleone.* Acum însă, după ce-au trecut pe acolo vreo doi topografi, pare un bloc de locuințe. Ba chiar aşa şi este. Castelul se află sus, în piață, la cinci minute. În cinci minute se poate însă petrece orice, când ai de-a face cu Franz. Iau *Infernul,* îmi pun geaca verde-fiere şi ies. Afară străzile sunt înghețate. Încerc să patinez pe tălpile netede ale bocancilor mei Superga putrezi. Cu Alice patinam mereu, nebuneşte. Eu singur, eh... puțin a lipsit să nu mă trezesc cu fundul de pământ. În spatele meu aud un hohot de râs. Mă întorc. În capătul străzii văd o fată. Dar e chiar Alice! Ce caută aici? Izbucnesc şi eu în râs şi...

Nu. În capătul străzii nu e nimeni. Renunț la patinajul pe gheață şi continui să merg spre castel atent să nu alunec. Dar când ajung sub ferestrele casei lui Zazzi, descopăr că şi azi dispoziția extraparlamentară a câştigat. Nu tu Iggy Pop, nu tu Stooges. În locul lor, adenoizii Ducelui. Se revarsă în stradă din boxele stereo ale lui Franz cu o forță devastatoare.

„LUPTĂTORI DE PE USCAT, DE PE MARE ŞI CHIAR DIN AER! CĂMĂŞI NEGRE ALE REVOLUȚIEI ŞI ALE LEGIUNILOR!”

Temperatura e aproape de zero. De peste tot latră câinii. Dar lui Zazzi nu-i pasă. Ştiu cum gândeşte. Vocea Ducelui trebuie să se audă până la gară. Deci: ferestrele le ține deschise larg şi tâmpiții ăia de câini n-au decât să facă infarct.

„UN CEAS ÎNSEMNAT AL DESTINULUI BATE PE CERUL PATRIEI NOASTRE: CEASUL HOTĂRÂRILOR DE NECLINTIT!”

Pentru că trebuie să înfrunte o după-amiază de învățat, înțeleg că Franz încearcă să se încarce. Numai că uneori exagerează.

„DECLARAȚIA DE RĂZBOI A FOST ÎNMÂNATĂ!”

Sun la sonerie. Nicio reacție. Încerc din nou. Nimic. Ducele răcnește în entuziasmul general. Câinii din vecini urlă. Zazzi tace.

„ITALIA PROLETARĂ ŞI FASCISTĂ ESTE PENTRU A TREIA OARĂ ÎN PICIOARE, PUTERNICĂ, MÂNDRĂ ŞI UNITĂ CA NICIODATĂ!”

— Fraaanz!, urlu eu.

— Da!, strigă mulțimea.

Adolfo, câinele lup al familiei Zazzi, latră cu balele pe bot. Pare că o să facă o epuizare nervoasă. Are ochii injectați de sânge.

„CUVÂNTUL DE ORDINE E UNUL SINGUR, CATEGORIC ŞI IMPERATIV PENTRU TOȚI!”

Cineva apare pe pragul barului, câteva zeci de metri mai încolo.

„EL ÎŞI IA ZBORUL ŞI APRINDE INIMILE, DE LA ALPI LA OCEANUL INDIAN...”

În sfârşit, Franz iese în balcon. Seamănă cu mândrul Hector gata să se bată cu Ajax Telamonul. Numai că, spre deosebire de eroul troian, poartă nişte blugi foarte strânşi, albiți cu decolorant şi un tricou pe care a scris cu pixul „CAMARADUL ZAZZI PREZENT!”

„SĂ ÎNVINGEM!” urlă Ducele.

Zazzi rânjeşte, exhibând salutul roman.

— ŞI VOM ÎNVINGE!

Apoi intră în casă şi îmi deschide.

— Vino, dragule, să-i dăm o lovitură de nădejde lui Alighieri şi să i-l băgăm în DOS doamnei Cavalla! URA!”

7
PROFESOARA CAVALLA

Aşa-numita, de către Zazzi, *SCROAFA aia de Cavalla* este în realitate profesoara Donata Cavalla, care predă italiana şi istoria la institutul nostru tehnic. Cavalla e celebră în toată şcoala din pricina nechezatului ei recurent: *Eu, drhagi copii, sprhe deosebirile de voi, am făcut Şaizecişioptul!* Şi se vede. E genul care la şcoală, unic exemplar în parcarea de altfel motorizată a profesorilor, vine cu bicicleta. Şi umblă încă în uniforma standard a copiilor din flori cu cămăşuțe de batic, blugi evazați, saboți şi haine de catifea reiată. Cu excepția săptămânii de ciclu menstrual. Asta şi pentru că nu are un ciclu oarecare. Ci un adevărat ciclon.

Când îi vin *treburile,* cum spun fetele, Cavalla intră în clasă îmbrăcată în doliu. În negru din cap până-n picioare. Şi cu ochelari de soare. În zilele alea, e mai bine să n-ai de-a face cu ea. Horcăie îndărătul catalogului ca un animal rănit. La prima vedere pare KO. Dar în realitate e în stare de orice. Ca de exemplu să asculte la rând, trăgând la sorți. De tipul că un elev poate să aibă şi şapte sau opt note. Ea îl strigă la catedră oricum. Ştiut fiind că prima care habar n-are de nimic este chiar ea.

Cine ştie cum a reuşit Cavalla să-şi ia într-o zi licența! Şi acum, sintetizează Franz, *trebuie s-o suportăm noi.* Problema e că atunci când explică, biata de ea, nu ştie despre ce vorbeşte. Se mărgineşte deci să citească ce spune manualul, deschis strategic pe catedră. Textul e sacru. Vai şi-amar dacă ceri alte lămuriri. *Vă rhog, copii, nu mă faceți să-mi pierhd timpul, ştiți bine că suntem în urhmă cu prhogrhama,* s-a apărat ea încă de la prima lecție. Când ascultă, controlează răspunsurile direct pe pagina din manual. Şi din când în când apare cu quiz-uri gen şcoala de şoferi,

luate de cine ştie unde. În felul ăsta economiseşte timp şi are soluțiile de-a gata.

Să te înțelegi cu ea e totuşi uşor... E bine să n-o sâcâi cu întrebări din cele care o enervează, de exemplu *scuze, doamnă profesoară, ce este un anacolut?* Caz în care nechează că ea predă *literhe, nu grhamatică,* cu o privire care spune că *la prhima ocazie te distrhug.* Dacă însă n-o pui în încurcătură şi dacă îi dai de înțeles că poate eşti un *tovarhăş,* promovarea ți-e asigurată. Şi într-adevăr îi trece totul cu vederea Ginei, care în timpul orelor de italiană îşi face unghiile, într-un tricou cu poza lui Che.

Zazzi susține că nu se poate suferi cu Cavalla *din varii motive,* dar e limpede că în realitate motivul e unul singur. Cavalla, care, spre deosebire de noi a făcut Şaizecişioptul şi votează PCI, crede cu putere în compromisul istoric şi e convinsă că într-o zi Berlinguer o să ne mântuiască. Zazzi nu. Mă gândesc că pentru Franz până şi cei din Frontul Tinerimii şi din Mişcarea Socială se află puțin cam la stânga. Dacă s-ar putea, el s-ar înscrie direct în Tineretul Hitlerist şi apoi în Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani. Organizații din care, dacă-l cunoşti bine, ar fi expulzat cât ai zice *HEIL!*

Din punct de vedere şcolar, problema lui Zazzi este că domnişoara Cavalla, oricât de ignorantă ar fi, nu e nici oarbă, nici surdă. Şi a înțeles foarte bine cu cine are de-a face. Şi pentru că de regulă, la capătul oricărei lucrări în clasă, el îmi strecoară mereu acelaşi bilețel. Care zice, textual:

Dragă Attila, n-ai putea oare, te rog, să arunci un ochi peste încheiere? Mi-e teamă că nu sună destul de fascist.

De obicei aşa sună. Şi dacă din întâmplare Zazzi a ales o temă precum criza petrolului sau scandalul Lockheed sau figura femeii-înger în poetica Dulcelui Stil Nou, e acelaşi

lucru. El pune oricum o încheiere fascistă. *Aşa, SCROAFA aia se înfurie,* susține el. Şi nu greşeşte.

8
TENIS

Am înțeles de îndată cu toții că Franz nu era un tip oarecare. Încă din prima oră a primei zile de şcoală. Când profa de sport a fetelor a intrat în clasă şi ne-a comunicat că, deoarece lipsea un număr dintre colegii ei, avea să-i suplinească ea, care, între altele, avea şi un posterior deloc urât.

Abia ne spusese *Să nu-mi cereți să vă duc în sala de sport* când Mollo lăsase la jumătate formația Celei Mai Hune Echipe Juventus din Toate Timpurile, ca să i-o ceară. *Cea mai mare parte dintre voi nu aveți nici echipament şi nici încălțările potrivite.*

Mollo i-a arătat în schimb adidaşii lui. *Eu da!* a exclamat el cu mândrie. Profa s-a uitat la el cum te uiți la un bou. *Înțeleg, dar, cum spuneam, mulți dintre colegii tăi nu au. Aşa că...* Mollo a aruncat o privire sub bănci şi a făcut o strâmbătură de silă.

Ca să începem să ne cunoaştem puțin, a continuat profa, *să-mi spuneți ce sporturi practicați voi.* În chip firesc a rezultat că toate fetele practicau voleiul, în vreme ce Mollo şi cu mine, singurii băieți în afară de Franz, practicam fotbalul. O clasă originală. Ultimul în ordine alfabetică era Zazzi, noul meu coleg de bancă înarmat cu geacă cu ținte, blugi albiți cu decolorant, tricou scris cu pixul KAMIKAZE, în semn de omagiu pentru Pactul Tripartit, şi un neg păros pe obraz.

Şi tu, Zazzi? Dacă nu mă înşel, eşti mai mare decât colegii tăi, i-a spus profa. *Da, doamnă profesoară. Am cincisprezece*

ani. M-au picat de acolo din liceul de alături în clasa a IX-a la liceul ăsta, a şuierat el, arătând cu capul spre instituţia de copii de bani-gata de dincolo de fereastră. *IDIOŢII ăia,* a adăugat puţin mai încet. Clasa s-a întors să-l privească. *Ce sport faci?* s-a făcut că nu aude profa. *Tenis,* a răspuns el sec. Şi atunci, ca să facă pe spiritualul, Mollo a exclamat: *Da, e numărul doi din lume după Bjorn Borg.* Acum, cineva normal s-ar fi limitat să-l privească pieziş. Franz nu. Normalitatea, el nu ştie ce-i asta. A sărit în picioare pe scaun şi într-o secundă şi-a scos geaca cu ţinte şi tricoul. După care, cu bustul gol, cu pectorali puternici şi cu tatuaje, a răcnit: *Ce PUIA mea vrei, RAHAT CU OCHI? Ce e, nu ţii la viaţa ta? Ai tendinţe de SINUCIDERE? Eşti cumva BOLNAV? Vezi că te aştept afară şi te BAT de-ţi sună apa, mă jur!*

Zazzi!, l-a certat imediat profa. *Suntem la şcoală! Dă-te jos de pe scaun! Şi îmbracă-te. Încetează să mai foloseşti termeni vulgari!* Franz a încercat să se stăpânească. *Îmi cer iertare, doamnă profesoară. Vă asigur că, din partea mea, nu sunt obişnuit cu termeni aşa vulgari, pe care, dimpotrivă, în general îi DETEST. Dar l-aţi auzit pe BOUL ăsta?* Profa a rămas fără cuvinte. Dar nu pentru multă vreme. *Zazzi! Continuă aşa şi ai să ajungi la domnul director, profesorul De Lirio,* l-a ameninţat cu un aer destul de furios, care, oricum, i se potrivea. *Vă asigur că n-o să se mai întâmple, doamnă profesoară,* i-a răspuns el. Pe urmă, în şoaptă, dar cu extremă violenţă, l-a fulgerat pe Mollo cu privirea lui albastră dementă. *Ne vedem NOI afară! URA!*

În concluzie: din acea clipă am înţeles că Franz şi cu mine aveam să rămânem colegi de bancă pentru tot anul.

9
MARGHERITA

Dacă e să-ți meargă rău, şi de obicei aşa se întâmplă, după prima zi de şcoală urmează a doua. Şi tocmai în a doua zi de şcoală am văzut-o pe Margherita pentru prima dată.

Mă oprisem sub castanii de lângă poarta de intrare, şi mă uitam în jur ca să nu dau de vreunul din membrii rău-famatei bande Berta, formată din cei trei fraţi Berta, unul din a treia, unul din a patra şi unul din a cincea, toţi îmbrăcaţi în scurtele alea şmechere din piele tip RAF, imitate după fiţoşii ăia de la liceul de la gară şi toţi cu mania sportului cel mai des practicat de băieţii din clasele mari pe spinarea bobocilor, *lapte gros,* când, deodată, s-a apropiat de mine noul meu coleg de bancă. În geacă de piele neagră cu ţinte, blugi foarte strâmţi albiţi cu decolorant şi un tricou pe care scria cu pixul EJA EJA ALALA', avea o ţigară aprinsă în gură şi una stinsă după urechea stângă. Privirea: albastră de nebun. O aluniţă acoperită de păr. *Dacă nu mă înşel tu eşti tipul care stătea lângă mine ieri în clasa aia de rahat,* m-a scanat. *Exact,* i-am răspuns. *Cum te cheamă?* a spus ridicând dintr-o sprânceană. *Attilio,* i-am spus. *Attilio? E absurd! Ce nume e ăsta?* A răbufnit. *Aşa îl cheamă pe bunică-miu.* Preţ de o clipă m-a privit interzis. După aia însă şi-a revenit. *Aha. De-aia sună aşa, mai vechi. Pentru că ieri ai fost singurul care n-a chicotit când CĂCATUL ăla de Mollo s-a trecut singur pe listă pentru CAFTEALĂ cu glumiţa aia a lui despre tenis, nu spun CRETINĂ, ci SUPERCRETINĂ, îmi place de tine, stimate coleg. Dacă-mi dai voie, eu o să-ţi spun Attila, care sună puţin mai agresiv şi are un cu totul şi cu totul alt efect. Eu, în parantează fie spus, răspund la numele de Francesco Zazzi, Franz pentru prieteni.* Ne-am strâns mâna. *Auzi, Attila, ce zici de un RAID MATINAL până la fosta*

mea şcoală? Aşa, ca să ne dezmorţim picioarele, în felul ăsta îi luăm PE NEPREGĂTITE pe unii cunoscuţi de-ai mei şi poate ţi-i şi prezint.

Chiar în momentul ăla am observat cu coada ochiului un du-te vino al bobocilor în zona bufetului. Banda Berta era în acţiune. *OK,* i-am spus lui Zazzi. Şi am pornit. În faţa liceului, care, fiind un liceu particular, este tot plin de geamuri strălucitoare şi care se află la vreo sută de metri de ruinele şcolii noastre, noul meu coleg de bancă s-a blocat. *Vezi tu cumva UN DOBITOC, cu cârlionţi de hipiot, cu o pelerină neagră de existenţialist şi cu nişte lanţuri de ciudat care-i ies din CUR?* M-am uitat în jur, dar sincer să fiu, niciunul dintre liceenii din faţa CLĂDIRII cu profil clasic nu corespundea descrierii lui. *Sincer să fiu, nu-l văd,* am recunoscut. *Atunci haide, mama dracului, să tragem RAHATUL ăsta de zar şi să trecem dincolo de Ruticon.*

Însă la intrarea în liceu un om de serviciu foarte mic de statură ne-a oprit. *Zazzi, ce cauţi aici? Ştii că direcţiunea a dat dispoziţie să nu mai fi lăsat să pui piciorul aici cât trăieşti.* Zazzi a chicotit. *Ştiu, dragul meu, lasă-ne TREIMINUTE, numai TREIMINUTE. Salutăm un prieten şi ne cărăm.* Omul de serviciu i-a făcut cu ochiul. *Grăbiţi-vă.* În timp ce-l urmam pe Franz prin holul de la intrare şi apoi sus pe scări, cu un soare mare dincolo de ferestre, mi-a şoptit: *Nu-ţi face griji, ăla e un hobbit de-al nostru, un CAMARAD foarte tare.* Tocmai voiam să-i spun că, în ceea ce mă priveşte, eu nu eram deloc un camarad, dar la un moment dat s-au întâmplat două lucruri.

Primul. Am văzut-o pe această fată foarte blondă, cu sâni zâmbitori, cu buze cu aromă de trandafir, cu privirea de culoarea mării, care, cu soarele în spate, cobora scările cu încetinitorul, ca atunci când se arată secvenţele în reluare în emisiunea *Novantesimo minuto.*

Al doilea. Zazzi l-a identificat pe idiotul cu cârlionți de hipiot, cu pelerina neagră de existențialist şi cu lanțurile de ciudat care-i ieşeau din fund.

Şi dintr-odată totul a început să se mişte cu o viteză de două ori mai mare decât obişnuit, asta şi pentru că noul meu coleg de bancă şi-a scos geaca şi tricoul etalând o zvastică tatuată în dreptul inimii şi un topor cu două tăişuri pe antebrațul stâng, lângă care scria: CINE ARE CURAJ CÂŞTIGĂ, şi s-a aruncat la bustul gol, precum curajosul Hector împotriva navelor elene, asupra ciudatului. *Alessandro! Ce plăcere să te revăd! Treci încoace, că-ți smulg cu dinții coaiele, dacă le ai, AHA!*

Atunci fata foarte blondă a întors capul să ne vadă, pe mine şi pe noul meu coleg de bancă. Şi, în vreme ce Franz se prăbuşea la pământ împreună cu liceanul, într-o îngrămădeală de pumni şi de şuturi şi, din partea lui Zazzi până şi scuipături, şi în timp ce hormonii mei decolau pe verticală precum OZN-urile, am gândit: ah, nu, iată-mă aici la doi metri de fata cea mai frumoasă pe care a văzut-o vreodată liceul clasic şi uite şi tu ce imagine îmi fac din cauza sălbaticului ăsta.

Te rog, părul nu!, urla liceanul a cărui coamă era în mâinile barbarului. *Ba da!* mugea Franz. *Şi, dacă-mi mai rămâne o clipă, după ce-ți smulg OUĂLE, îți bag şi lanțurile alea în CUR!*

În concluzie: în momentul ăla a intervenit aşa-zisul hobbit, adică omul de serviciu, ăla mititel. Şi, sub privirea uimită, dar încântată a zeiței gimnaziale, întâlnirea de luptă „troiano-freakezoidă" a fost întreruptă, iar Zazzi şi cu mine am fost aruncați afară.

10
DRAGĂ ALICE

Dragă Alice, scriu, *îți mulțumesc pentru scrisoare! După ştampilă am văzut că mi-ai trimis-o pe 15 decembrie. Se vede că s-a amestecat printre felicitările de Crăciun. Aici totul este cum ştii. Adică o plictiseală de moarte. În plus tu nu mai eşti aici, şi uneori chiar îmi lipseşti, în ciuda parfumului tău de paciuli. Ai fi crezut-o vreodată? Eu sincer nu. Pentru că în clipa următoare eu eram chiar mulțumit să nu mă mai împiedic de tine, mai ales că, odată cu plecarea ta, camera noastră a devenit camera MEA. Şi totuşi. Gata cu văicărelile, ştii că nu le suport.*

Cu damblaua mea, bateria, nu stau prea prost. Poate că stau chiar mai puțin prost decât de obicei. Ținând cont de faptul că la şcoală n-am nici măcar o oră de muzică pe săptămână (dar am în schimb două de steno şi două de dactilo, în cazul în care m-ar bate gândul să fac secretariat) mi se pare că am făcut ceva paşi înainte. Sau înapoi? Sau într-o parte? în sfârşit. Cu siguranță Carl Palmer e o altă chestie. Oricum, eu nu mă las. Şi cu prima ocazie o să-ți trimit una dintre bucățile mele, să-mi spui şi tu.

Trecând peste asta, îmi închipui că tu la Milano te plictiseşti destul de tare. Altceva decât obositoarea viață modernă care se practică prin locurile astea, care a ajuns deja la niveluri bestiale (ieri, de exemplu, am găsit în sat o pisică). Dat fiind că oricum tu n-ai nimic de făcut, ai putea măcar să te oboseşti să-i scrii fratelui tău ceva mai des. Ba, chiar îți trimit şi un plic cu hârtie albă şi un timbru, aşa cel puțin termini cu scuza că n-ai avut bani ca să le cumperi.

Deci mulți pupici, surioară dragă, şi din partea lu' bunicu'. De câte ori mă duc la el mă întreabă de tine şi deseori sfârşim vorbind despre tot felul de lucruri pe care le făceam noi (ca atunci când ne am dus la vie să Jurăm struguri dulci, îți

aminteşti?) şi, în sfârşit, dacă te facem să sughiți că te pomenim e numai vina noastră. Printre altele, vezi să nu-ți crăpi capul în vreuna dintre acele manifestații pe care le vedem la televizor (mereu mă uit prin mulțime, când dau cadrele, dar, ca să fiu drept, nu le-am văzut niciodată. Pun pariu că, în loc să te duci acolo, te duci mai degrabă la film, să te hârjoneşti cu vreun băiat pe care l-ai cunoscut). Â propos. E una la liceu care-mi place. Dar nu i-am spus-o încă. Puterea feminismului! Ți-aş explica cu plăcere, dar tocmai acum am terminat hârtia. Rămâne pe data viitoare. Aşa că, pe curând. Te iubesc.

Attila

(aşa-mi zice Franz kamikaze, colegul meu de bancă). Ciao!

11
PUTEREA FEMINISMULUI

Prima dată când am văzut scris undeva UTERUL ESTE AL MEU ŞI MĂ OCUP DE EL AŞA CUM VREAU! nu Ştiam că într-o zi chiar şi Mollo o să fie convins că are unul. Puterea feminismului. În sensul că noi, bărbații, cu toate aceste feministe încrâncenate, noi bărbații nu mai ştim cine suntem. Şi nici măcar din ce parte să începem. După felul cum se poartă, pare că dacă îndrăzneşti să zici o vorbă unei feministe supărate, aia cel puțin începe să strige TEMEȚI-VĂ! TEMEȚI-VĂ! S-AU ÎNTORS VRĂJITOARELE! După care, BUUM, îți sar în spinare şi, în grup, te castrează. Asta şi pentru că, din ceea ce am înțeles eu, trebuie să rezulte că, dacă un bărbat încearcă măcar o apropiere cu o femeie, zicându-i doar un simplu *ciao,* automat, când, grație feministelor supărate, femeia s-a emancipai, femeia emancipată crede că bărbatul în realitate i-a zis *vino'ncoa că vreau să te fut.* Lucru care, în majoritatea cazurilor, poate fi

chiar adevărat, dar, după părerea mea, acum, când noi, bărbaţii, ştim că femeile emancipate ştiu lucrul ăsta, asta ne blochează. Cu Margherita, de exemplu, e adevărat că mi-ar plăcea să ies şi s-o sărut şi s-o dezbrac şi... în sfârşit, dacă ar vrea, aş face şi dragoste cu ea, chiar dacă înainte, pentru a înţelege în linii mari cum se face, ar trebui să mă mai uit prin revistele porno ale lui Franz, în loc să mă înscriu la cursurile de educaţie sexuală ale mătuşii lui Mollo. Dar ideea că, dacă într-una din aceste zile găsesc curajul să mă apropii de ea şi să-i spun pur şi simplu *ciao,* şi ea care, datorită feministelor ăstora apucate, s-a emancipat, se gândeşte imediat că *ăsta în realitate mi-a zis vino 'ncoa că vreau ca să te fut,* în sfârşit, drept să spun mă ia un fel de teamă.

Măcar dacă am începe să ne vedem şi să mergem să ne luăm o îngheţată sau chiar pur şi simplu să ne plimbăm pe câmp, mai devreme sau mai târziu i-aş putea zice, *vino'ncoa că vreau să te fut.* Lucru care mie, între paranteze, mi-ar conveni destul de bine. Dar asta doar ca ipoteză. Să presupunem că ea mâine dimineaţă, inexplicabil, vine şi-mi spune *ciao.* Acel *ciao* înseamnă doar *ciao* sau vrea să zică *vino 'ncoa că vreau să te fut?* Sau vrea să zică doar *ciao,* chiar dacă e o mizerie că din cauza feministelor alea apucate femeile emancipate se comportă ca şi bărbaţii şi dacă spun doar *ciao* în realitate spun *vino'ncoa că vreau să te*... Iar eu trebuie să fiu destul de inteligent şi sensibil ca să înţeleg că, dacă ea-mi zice doar *ciao,* în realitate nu vrea să-mi spună *vino'ncoa că vreau să te fut,* ci vrea să-mi spună pur şi simplu *ciaol* Şi dacă eu sunt aşa de inteligent şi de sensibil încât, dacă ea îmi zice doar *ciao,* eu deduc că în realitate îmi spune doar *ciao* şi nu *vino'ncoa că vreau să te fut* şi mă comport ca atare şi-i răspund doar *ciao* şi încep să vorbesc de una, de alta, şi apoi de fapt se înţelege că ea nu voia să-mi spună doar *ciao,* ci voia să-mi spună chiar *vino'ncoa că*

vreau să te... şi, când i-am răspuns doar *ciao* şi am început să vorbesc de nimicuri, ca şi cum n-ar fi fost încă emancipată, am făcut chiar figură de cretin total?

Adică. În ziua de azi este sau nu este vreun mod prin care să poţi înţelege dacă un *ciao* este doar un *cian,* sau în realitate este un *vino'ncoa că vreau să te futl* Şi e acelaşi lucru şi pentru *ciao* spus de bărbaţi, şi pentru cel spus de femeile emancipate din cauza feministelor alea apucate, sau este vreo diferenţă între ele? Şi dacă este, care-i aia? în concluzie: nu se înţelege nimic. Şi totul din cauza sexului. Poate până la urmă ele au dreptate, feministele alea încrâncenate cu UTERUL ESTE AL MEU ŞI MĂ OCUP DE EL AŞA CUM VREAU EU! şi CU TEMEŢI-VĂ! TREMURAŢI! S-AU ÎNTORS VRĂJITOARELE! Dacă timp de două-trei mii de ani pui sexul bărbătesc în centrul lumii, ei, atunci nu prea mai ai ce face.

12
MOLLO

Astăzi Mollo, care este un fost salezian, m-a invitat aici la colegiu pentru o partidă de fotbal. În afară de a juca fotbal, de a vorbi de fotbal şi de a completa formaţii de echipe de fotbal, celălalt unic mare interes al lui Mollo este fotbalul. Mollo este singurul băiat din câţi cunosc eu care cumpără în fiecare zi cu banii lui un ziar „. Tuttosport". Luni cumpără şi „Gazzetta dello Sport" şi „Il Corriere dello Sport". Şi, pentru că este unul care în chestiile care-i plac merge până în pânzele albe, nu-i scapă niciun număr din săptămânalul, cum îi zice? „Guerin Sportivo". Bineînţeles că mai colecţionează şi figurinele Panini. Şi, din cauza acestei mase de ştiri, reuşeşte să fie mereu informat despre orice. Chiar şi despre Liga, Bundesliga şi Premier League, campionatele

spaniol, german şi britanic. Emisiunea lui preferată? *Tutto il calcio minuto per minuto* („Totul despre fotbal, minut cu minut"). Sâmbăta lui ideală? Meciul dintre foştii elevi de la colegiu. Echipa lui de suflet? Juve, Juve şi iar Juve. Rezultatul: Mollo, o ştie toată lumea, e un lâmpit. Zazzi însă are o teorie a lui, şi susține că tâmpirea lui Mollo în realitate nu are cauze exclusiv fotbalistice.

Vezi, Attila, mi-a explicat el odată, *Mollo mai întâi de toate i-a SUPORTAT opt ani pe popi, care, dacă nu I-AU TRAS-O, aşa cum e tradiția, e numai pentru că e un OBEZ şi are aspectul ăla între un TUBERCUL, un RAHAT şi un CRENVURŞT. Dar, chiar dacă reuşeşti să laşi de-o parte gaura posterioară, opt ani făcuți la colegiu îți fac creierii varză, cu FIXAȚII. Dovadă că vine încă la şcoală cu ghiozdanul pe care-l avea în elementară, nu ştiu dacă mă fac înțeles. Pe urmă, are părinții ăştia obsedați la maximum. Silvio, TE ROG, pune-ți cravata. Silvio, TE ROG, nu uita maioul. Silvio, TE ROG, nu veni acasă mai târziu de şapte seara. Chestii pentru care ori îi omori pe amândoi cu gloanțe P38, ori te tâmpeşti de tot. Şi ca şi cum n-ar ajunge, după ce trăieşte numai din fotbal, mai ține şi cu Juventus. Care pe mine cel puțin, care se ştie că nu înțeleg NIMIC din fotbal, asta şi pentru că de fotbal nu-mi pasă DELOC, nu mă interesează DELOC.*

Anul trecut pentru Mollo a fost cel mai rău din toată existența lui. Torino a câştigat campionatul. Formația din echipa aia o ştiu până şi eu. Castellini Santin Salvadori Patrizio Sala Mozzini Caporale Claudio Sala Pecci Graziani Zaccarelli Pulici. Ca microbist nu sunt mare lucru. Tata nu m-a dus niciodată la Stadionul Comunal din Torino la alergările de maraton. Dar când Toro a luat campionatul a fost o fericire totală. Ca şi cum lumea s-ar fi răsturnat. Ca şi cum la şcoală ar fi comandat Zazzi. În America negrii. La Fiat muncitorii. După cum merge mi se pare că Toro o să ia

campionatul şi anul ăsta. Şi dacă o să fie aşa, pentru Mollo va fi chiar sfârşitul.

Astăzi în orice caz iată-mă acolo la colegiu. Mollo joacă în poartă. Pe mine m-au lăsat să stau pe bancă. Adică la marginea terenului. Clasa şi media eu nu le-am trecut închis între aceste ziduri, lăsându-mă aranjat de popi şi bătând mingea. Şi, prin urmare, la sport mai degrabă mă plictisesc. Inclusiv la ping-pong şi la minifotbal. Mă uit la foştii salezieni care aleargă în sus şi în jos pe teren. Ala cu mingea e încercuit. Colegii lui de echipă îi strigă să le paseze mingea. El nu o pasează. Vrea să ajungă în poartă singur, driblând. Driblează unul, doi, trei adversari. Al patrulea i-o ia. Şi el este pe loc înconjurat. Cei din echipa lui îi strigă să paseze mingea. El n-o pasează. Vrea să ajungă în poartă singur, driblând. Driblează doi, patru, şase adversari. Al şaptelea i-o ia. Şi el este imediat încercuit. Cei din echipa lui îi strigă să paseze mingea. El n-o pasează Vrea să ajungă în poartă singur, driblând. Driblează trei, şase, nouă adversari. Al zecelea i-o ia. Şi el este imediat înconjurat. Cei din echipa lui îi strigă să paseze mingea. El n-o pasează. Vrea să ajungă în poartă singur, driblând. Şi tot aşa. La infinit. Toţi se ceartă cu toţi. Nimeni nu se distrează. Şi strigătele celor fără minge sunt mereu mai exasperate. Dar dacă mingea se nimereşte la ei nici nu le trece prin cap să o paseze altuia.

Colegiul e cenuşiu şi silenţios, dacă nu iei în seamă urletele ce vin de pe terenul de fotbal. Locul e dominat de o statuie gigantică. Şi statuia e cenuşie şi silenţioasă. Mă întreb cum trebuie să fie să petreci opt ani aici înăuntru. Senzaţia pe care o am este că mie nu mi-ar plăcea deloc. Eu pe popi nu pot să-i sufăr. Unul dintre foştii salezieni cu mingea reuşeşte să tragă. Mingea zboară foarte sus deasupra porţii şi a gardului împrejmuitor şi ajunge afară, în pădurice. E rândul lui Mollo să meargă s-o caute, chiar dacă n-are niciun chef. Mai-mai că sunt mulţumit că sunt

un ageamiu. Dacă pentru ca să înveți să te joci cu mingea trebuie să te laşi aranjat opt ani la rând de popi, mersi. Prefer să nu.

13
BISERICA

Mama noastră nu se limitează la a citi *Evanghelia* la fiecare slujbă. Ascultă Radio Maria. Cântă în cor. Participă la excursiile în autocar organizate de don Curio. La Papa a fost deja de şase ori. La Padre Pio de şapte. Efecte benefice însă – zero. Poate ar trebui să încerce cu Lourdes. Între un pelerinaj şi altul bate ținutul în căutarea abonaților pentru buletinul parohial. Ea însă citeşte doar „Grand Hotel". Ştie viața, activitatea şi miracolele Sfintei Carolina din Monaco. Alice şi cu mine însă nu punem piciorul în biserică. Suntem alergici la preoți de o bună bucată de timp. S-a întâmplat aşa.

Federica, o fostă colegă de-a mea de la elementară, într-o zi de vară a venit cu o pisică. Mie întotdeauna Federica mi-a fost simpatică. Odată, când într-a cincea m-a invitat acasă la ea, sub pretextul temelor de acasă, am petrecut o după-amiază în balansoar, şi, când i-am văzut chiloțeii, ea n-a făcut nicio fiță. Ba, mai mult, mi-a zâmbit foarte mulțumită. Federica ținea pisica în brațe. Eu mă gândeam la chiloțeii ei chiar când încerca să mi-o paseze mie. Rezultatul: nu a trebuit să insist prea mult. La sfârşit m-am trezit cu felina în brațe. Imediat după aia însă mi-am dat seama că n-am cerut voie nimănui. Aşa că, pentru a câştiga timp, am închis pisicuța în dulapul meu. Şi, văzând că ea continua să miaune, am acoperit-o cu pulovere. Seara, când m-am întors să văd ce face, murise sufocată. Nu-mi venea să cred. Omorâsem o pisică. O pisicuță de câteva săptămâni. Care,

înainte de a muri, printre altele, îşi făcuse şi nevoile pe puloverele mele. Eram şocat.

Mai târziu i-am povestit totul lui Alice. Nu mă mai simțisem niciodată atât de vinovat. Ea m-a îmbrățişat. A mângâiat pisica. Am hotărât că nu puteam s-o aruncăm într-un şanț. Aşa că în dimineața următoare am pus trupuşorul într-o pungă de nailon, cum văzusem la televizor că se face la americani cu cei căzuți în Vietnam. După aceea ne-am dus s-o înmormântăm pe câmp. Nu ştiu de ce, după ce s-a terminat ceremonia, mi-a venit în minte că poate după acea crimă ar fi trebuit să mă spovedesc. I-am spus lui Alice şi ne-am întors spre casă. Dar când am lăsat soarele în spate şi am intrat în biserică, am avut o senzație stranie. Şi, la un moment dat, ne-am trezit în fața lui don Curio şi a mamei. Alice mi-a acoperit imediat ochii cu mâna. După care m-a tras repede şi am rupt-o la fugă.

După părerea mea, în ziua aceea, s-a hotărât să plece de acasă.

14
STEJARUL MEU

Ce plictiseală. De genul că nu se întâmplă niciodată nimic. Abia aştept să fac optsprezece ani. De-aici încolo poți s-o ştergi. Cum a făcut şi Alice-codițe roşii-ochi albaştri. Ca să nu mă plictisesc, plec pe câmp. La stejarul meu. Un stejar foarte înalt. Mă duc la el de când eram copil. Chiar aşa. Când eram copil mergeam acolo în fiecare zi. Acum mai puțin. Astăzi însă chiar dacă e ger n-am chef să stau în casă. Aşa că, iată-mă aici sărind peste şanțuri înghețate şi aruncând cu bulgări de zăpadă în pomi. Ca atunci când eram copil.

Ca să ajung la stejarul meu trebuie să merg aproape o oră. Trec un râu puturos sărind dintr-o piatră în alta, atent să nu alunec în apă printre sticle de plastic, maşini de spălat ruginite şi cauciucuri sparte, şi, după mai multe lanuri de porumb şi pajişti, de garduri şi poteci înguste, de ferigi şi tei, de ulmi şi mesteceni, la un moment dat se iveşte, pe neaşteptate, pe o întindere verde mare, şi iată-l acolo, în mijlocul acelui loc plin de verdeaţă, pur şi simplu enorm. Prima dată, să fi avut vreo cinci sau şase ani, m-a dus acolo Alice. Înainte nu mă mai dusesem niciodată atât de departe ca să explorez locurile din împrejurimi. De la început stejarul meu şi cu mine am sporovăit foarte mult. Chiar dacă lui mai mult îi place să asculte.

Stejarul meu ştie totul despre mine. Îi povestesc lucruri pe care nu le-am mai spus nici măcar lui Alice. De exemplu că acum două veri, la mare, am furat un exemplar din „Playboy" de la chioşcul de ziare de pe alee, acela de unde mama cumpăra „Grand Hotel", şi l-am ascuns în săculeţul de plastic unde ţineam soldăţeii şi maşinuţele. Mama se plângea mereu de mine că la doisprezece ani mă mai gândeam încă la maşinuţe şi soldăţei. Dar, ca să spun drept, după ce am studiat atent fata de pe paginile din mijloc, adică pe Miss Iulie, o blondă norvegiană pe nume Lillian Müller, nu mă mai gândeam la soldăţei şi la maşinuţe. În orice caz, nu aşa ca înainte.

Alice acum două veri era deja majoră. Când alerga, în bikinii ei albaştri, să se arunce în mare, băieţii de sub umbrela de lângă noi o priveau ţintă. Alice are picioarele lungi. Şi nu e o fată ca altele, care de obicei ezită atâta până intră în apă. Ea se aruncă foarte hotărâtă şi nu se opreşte până nu atinge geamandura. Pare o sirenă din RDG. Dar simpatică. Deci: eram mândru să am o soră ca ea.

La sfârşitul săptămânii tata venea să ne vadă în maşina lui „broscuţă” albă[1]. În locul lui, era evident că mama ar fi preferat să-l vadă sosind pe don Curio. Şi cred că şi tata ar I i rămas cu plăcere acasă să facă mai degrabă colivii pentru canari. Oricum. Îndată ce tata punea piciorul pe plajă, mama găsea un pretext bun pentru o ceartă. Câte înmormântări a pierdut? Câte pelerinaje? Şi mai ales: cum s-au descurcat mătuşile cu proviziile de supercremă? Vecinii de umbrelă trăgeau cu urechea. Eu încercam să stau mai deoparte. Acum, dacă mă gândesc, la mare a fost pentru prima oară în viaţa mea când mi-a fost ruşine cu părinţii mei.

Sar peste ultimul şanţ. Traversez o potecă. Trec printre doi mesteceni. Şi iată-l! Stejarul meu este acolo, unde l-am lăsat. Mi-ar plăcea s-o aduc aici pe Margherita.

Margherita.

Margherita.

Margherita.

Să stăm la umbra stejarului meu după ce am alergat prin iarbă.

Să ne tăvălim prin iarbă.

Parfumul ierbii.

Parfumul părului tău blond în iarbă.

Mă uit în jur. Nicio Margherita. Niciun păr blond. Nicio iarbă. E zăpadă peste tot. Fac pârtie cu picioarele în zăpada albă şi ajung la stejarul meu. Ciao, stejarule, îi zic în gând. Îl îmbrăţişez. Îl miros. Miroase bine. A iarnă. A muşchi. Mă sprijin cu spatele de trunchiul lui întunecat. Se stă bine aici cu tine, stejarule. Departe de toţi şi de toate. Ridic capul. Albastrul cerului. Albul norilor. Uneori mă gândesc la viitor şi nu reuşesc să mi-l imaginez. În unele zile îmi zic că totul

[1] Fiat 500 (n. Red.).

o să fie bine. Că o să cunosc o sumedenie de oameni şi o să văd o grămadă de locuri şi o să cânt la baterie într-o grămadă de cluburi. În alte zile însă simt ca un gol înăuntru. Care se lărgeşte până mă umple tot. Ştii, stejarule? Astăzi aş vrea să fiu tu.

15
VESTRO

Înainte să descopăr existenţa lepuraşului Lunii din „Playboy" şi de a găsi pe biroul lui Franz, între un exemplar din *Kriminal* şi un roman de Sven Hassel, chestii de lipul „Caballero" sau „Le Ore", pe care, ca să spun drept, cu toate acele păsări căzătoare, le găsesc cam exagerate, am studiat cu atenţie capitolul de lenjerie intimă din catalogul *Vestro.*

Ca toate cataloagele din lume, şi catalogul *Vestro* este împărţit pe capitole. Adică găseşti de toate. De la corsete la prăjitoare de pâine, de la ciorapi sintetici la oale sub presiune. Singura problemă la catalogul *Vestro* este că nu numai că nu conţine nicio femeie complet goală sau pe jumătate goală, dar nici măcar o lenjerie intimă întreagă. Doar dacă te uiţi după un corset sau un prăjitor de pâine, sau nişte ciorapi sintetici, sau o oală sub presiune le găseşti fotografiate întregi. Dar dacă, din întâmplare cauţi o femeie, nu zic complet goală sau semigoală, dar măcar în lenjerie intimă fotografiată întreagă, lasă-te păgubaş.

La apariţia unui nou catalog *Vestro* speri s-o găseşti. De asta, cu tot testosteronul care-ţi intră în circuit, te tragi deoparte. Dar nu-i nimic de făcut. Din fericire, ţâţe şi funduri nu lipsesc. Totuşi merg mereu separat. Primele adunate sub numele de SUTIENE. Celelalte sub numele de CHILOŢI. În felul ăsta, ca să ajungi la problemă în catalogul *Vestro,* trebuie neapărat să-ţi pui fantezia în mişcare. Şi să

cauți să-ți construiești în cap un fel de Miss Frankenstein. Făcută cu sânii în sutienele de la pagina 12 plus fundul în chiloții de la pagina 34. Și la cap o singură față decentă. Care totuși, în general, se află la pagina 56 și aparține unei tipe din sectorul IMPERMEABILE. Cel mai rău caz în absolut, pentru un adolescent pradă tulburărilor sexuale.

În orice caz, în ani și ani de studii am descoperit că dacă te străduiești este posibil să recunoști diferitele părți în care a fost secționată aceeași femeie în diferitele capitole ale catalogului. Ajunge să ții cont de plasarea aluniților. Dacă, de exemplu, în sectorul SUTIENE găsești o aluniță în partea de jos stânga sub o anumită pereche de sâni și apoi aceeași aluniță apare în sectorul CHILOȚI, în partea dreaptă, deasupra unui anumit fund, înseamnă că foarte probabil acei sâni și acel fund aparțin aceleiași tipe. Apoi, dacă aluniții tipei sunt răspândite pe tot corpul, e posibil să se găsească și pe față. E adevărat că se poate întâmpla să confunzi o aluniță cu alta. Și să amesteci iară să vrei sânii uneia a cărei figură îți place cu fundul alteia de a cărei moacă însă ți-e silă. Și când îți dai seama de asta, în sfârșit, îți pică puțin cam prost.

Să-ți construiești un fel de Miss Frankenstein, făcută din cap până la picioare din bucăți originale, cu siguranță nu e ușor. Și incidente pe parcurs pot să i se întâmple oricui. Oricum ar fi, dacă m-aș fi ocupat la fel demult de cărțile de școală ca de cataloagele *Vestro,* la ora asta mi-aș fi luat deja diploma. Dar, oricum, de când am văzut-o pe Margherita am terminat-o cu domnișoarele Miss Frankenstein din catalogul *Vestro.* Sau aproape.

16
FETELE

Astăzi primele două ore fetele au gimnastica şi, pentru că nu este niciun profesor disponibil şi nu le convine să ne lase singuri în clasă, ne obligă să mergem şi noi în sala de sport. Mollo sare repede şi şterpeleşte o minge de volei. După aceea ne ducem în colţul opus celui unde stau fetele şi Franz şi cu mine începem să tragem, pe rând, în perete lovituri la poartă. În locul barelor, cum se face în astfel de cazuri, ne punem puloverele. Eu încerc să-l fentez pe Mollo, cum am văzut că face Pulici la televizor, făcându-mă că trag într-o parte şi trimiţând mingea în alta. Franz însă, cu ţigara aprinsă între buze, o fixaţie a lui, blugii trăsniţi şi tricoul scris cu pixul SĂ VREI MEREU, SĂ VREI FOARTE TARE, SĂ VREI, preferă să joace totul cu forţă. Trage nişte directe de ţi se face frică.

— Bă, eşti nebun?, protestează Mollo. Fii atent că dacă mă loveşte în faţă o directă din asta mă omori!

— Hai, lasă, rânjeşte Franz. Toţi ştiu că tu în loc de creier ai BETON, Mollo. Nu-ţi face tu griji.

Ori de câte ori Mollo reuşeşte să pareze o lovitură a lui Franz, scoate un fel de geamăt. Iar când mingea loveşte peretele din spatele lui împroaşcă în jur bucăţi zdravene de tencuială şi în toată sala răsună un ZBANG ucigător. Deci: la al cincilea ZBANG profesoara de gimnastică a fetelor, care, în paranteze fie spus, se încăpăţânează să aibă acel posterior destul de bunuţ, vine la noi. Are din nou figura aia a ei supărată, care de fapt o avantajează.

— Băieţi, daţi-mi imediat mingea aia! îi zice lui Mollo.

— Păi... face el.

— Niciun păi, îl întrerupe profesoara. Ştiţi foarte bine că nu e voie să joci fotbal cu mingi de volei. Se strică. Şi poate v-aţi dat seama că asta este o sală de gimnastică, nu un teren de fotbal. Aşa că luaţi-vă lucrurile şi mergeţi sus în tribună, că noi trebuie să lucrăm în linişte.

— la uită-te şi la PROASTA ASTA, bolboroseşte Zazzi, răsucindu-se pe călcâie.

— Cum ai zis? îl blochează ea.

— Nimic, doamna profesoară, gândeam cu voce tare la faptul că DIN CAUZA FAPTULUI că mingea e rotundă, când se loveşte de perete efectiv face o HĂRMĂLAIE, PROASTA DE EA, scuzați vorba puțin cam tare, dar mai înainte pur şi simplu mi-a scăpat, PROASTĂ e mingea, ăsta-i adevărul.

— Stinge țigara aia, încetează să mai vorbeşti urât şi încearcă să nu mă faci să-mi mai pierd timpul cu tine, altfel o să fiu obligată să-l chem pe directorul De Lirio.

— Da doamnă, doamnă profesoară, de ăştia doi am eu grijă, nu vă necăjiți. Mollo, Attila, hai, mişcați-vă CURUL şi mergeți să vă aşezați pe trepte, ne zice Zazzi, stingând cu grijă țigara Marlboro de perete şi încercând să rămână serios, ca apoi să adauge:

— Scuze pentru CUR, doamna profesoară, dar pe unii, pentru a-i face să înțeleagă, trebuie să-i iei TARE, cum explică von Clausewitz, altfel profită.

Urcăm. Mollo scoate o cretă şi începe să mâzgălească figuri pe o treaptă de ciment, Zazzi însă îşi aprinde din nou țigara şi-şi pune picioarele pe balustradă, sprijinindu-se în spate pe coate.

— Tu, din PROSTĂNACELE pe care le avem în clasă, pe care ai FUTE-o, Attila?, îmi spune, uitându-se la mişcările fetelor care fac exerciții libere.

— Pe niciuna, răspund eu.

— Din răspuns deduc că eşti un om cu gust, dragul meu coleg, şi asta mă înveseleşte, face el la mine, scoțând rotocoale de fum. Dar eu doar făceam ipoteze aşa, nu era chiar o întrebare adevărată, mai degrabă o întrebare metafizică. Nici vorbă că acum abia aşteptăm ca ele să termine, SĂRIM la vestiar şi le-o TRAGEM PE BUNE.

Mă uit în sală. Mi se face pielea de găină.

— În sfârşit, chiar n-aş putea spune.

— Ei, da!, suspină Zazzi. Dacă nu inventăm ceva orele-astea două n-o să mai treacă niciodată, Doamne fereşte! Ia să vedem care ar fi posibilităţile de-a le ARANJA... Să le luăm una câte una, hai!

Trage cu foc ce i-a mai rămas din ţigară. Aruncă chiştocul dincolo de balustradă.

— Atunci... continuă Franz, Mastrullo, clar, iese din discuţie. Aşa o PROASTĂ-TUCI jur că n-am mai văzut în toată viaţa mea, nici măcar la televizor în documentarele alea despre cimpanzeii handicapaţi din Burkina Faso, fără a mai vorbi că-n natură până acum nu s-a mai văzut un cimpanzeu handicapat ca alea. Eşti de acord, ilustre coleg?

— De acord.

— Ginei însă i-aş acorda destulă atenţie, măcar la CUR, aşa că ea în timpul ăsta poate să continue să-şi facă unghiile. Uită-te la ea cum îi saltă obraznice sfârcurile pe sub tricou. După mine poartă cel puţin cinci. Între o lovitură şi alta ar fi timp să i-o TRAGI şi pe spanioleşte în toată regula, URAA!

Mollo între timp face lista Celor Mai Buni Atacanţi, Plus Portarul, de la Juve, din Toate Timpurile.

— Ia să vedem mai departe. Uite-o pe Urru – e un fel de păstor sard mai scund decât de obicei, TRAVESTIT în studentă la contabilitate. Vannucci e un stâlp de telefon frigid cu un BĂŢ ÎN CUR. Priolo pare un porc afectat de cretinism cu ŢĂŢE CA PERELE şi aparat de dinţi. Mariani seamănă cu o pisică maidaneză HOMOSEXUALĂ. Camandona are un aer de SCROAFĂ, dar ar trebui să se hotărască să-şi radă mustăţile. Sardella e blondă dar are nişte pulpe că, dacă te trezeşti în pat cu ea, crezi că te-ai CULCAT cu TÂMPITUL ăla de ciclist, cum îl cheamă, ah, da, Gitondi. Appendolia se fardează ca o PROSTITUATĂ turcoaică oarbă şi, în afară de faptul că are gleznele ca nişte

pepeni, mai este şi calabreză şi deci descendentă dintr-un trib de calabrezi şi cine SE ÎNCURCĂ cu ea, A PUS-O! Tordi, în afară de faptul că e LESBIANĂ, este total necioplită. Maffetti e un hibrid între un cal şi un ţânţar, dar fără CUR. Bertani, săraca, nu se vede cum e făcută pentru că este acoperită de coşuri. Ponchia a luat totul de la taică-său CUC şi de la maică-sa CUCĂ. Vergani are picioarele lungi şi, bazându-te numai pe astea, ai putea chiar să i-o TRAGI, dar are o faţă care te duce cu gândul la mătuşa nebună a lui Topo Gigio. Derrico parcă ar avea trei ţâţe şi totuşi: A – trebuie să-şi facă o operaţie plastică şi B – îi PUT picioarele. Ferietti este pur şi simplu un POPONAR.

Zicând asta, se întoarce spre Mollo.

— Şi tu, ilustre colega, pe care le-ai aranja?

Mollo ridică ochii din lista lui, aruncă o privire jos în sală şi apoi recunoaşte:

— Pe toate.

Dar trebuie să-l înţelegi. Opt ani de colegiu doar la clase de băieţi, străduindu-se să nu fie aranjat de preoţi, l-ar aduce pe oricine în halul ăsta.

17
DON BOB

Don Bob, profesorul nostru de religie, este un preot modern. Umblă cu o Aurelia decapotabilă. Se îmbracă cu un costum normal gri. Şi dacă n-ar fi picătura albă de la guler, l-ai putea confunda cu un civil oarecare. Dar e vorba de un preot. Dar nu de unul obişnuit. Este un activist, înscris în *Comunione e Libercizione.* Cea mai rea variantă.

De tipul ăla care le distribuie băieţilor din a cincea sfinţişori. Din ăia care au scris dedesubt VOTEAZĂ DC.

— Bună, băieți, astăzi o să vă explic ce este Fraternitatea „Comuniune şi Eliberare”, şi am să vă arăt de ce ar l i bine ca fiecare dintre voi, singur şi autonom, cu o alegere conştientă şi matură, să decidă într-un viitor apropiat să adere la această Mişcare, care a vrut şi vrea să indice nu O cale, ci CALEA...

— Scuze, se ridică imediat Franz, dar din câte-mi dau seama sunteți cam alăturea cu drumul. DEOARECE eu practic sunt PĂGÂN din naştere, cer frumos voie să ies din sală.

O zice mereu, chiar dacă ştie foarte bine că don Bob nu dă doi bani pe vorbele alea.

— Zazzi, Fraternitatea este un Ordin. A intra în Fraternitate înseamnă să intri într-un Ordin. Şi Ordinul înseamnă să urmezi o Companie condusă spre Destin care este Hristos. Cât te priveşte pe tine, vrei – nu vrei, ai primit la naştere taina botezului. Deci nu poți fi ATEU. În afară de asta, să ştii o dată pentru totdeauna că nu putem să nu ne numim creştini. O spunea chiar şi un laic ca Benedetto Croce.

— Nu mă surprinde, de la unul pe care-l cheamă BENEDETTO şi are ca nume de familie CROCE. Totuşi îmi permit să vă precizez că aceşti creştini, cât priveşte antica Romă a Cezarilor, au sosit numai în zona Cesarini. Drept pentru care eu nu numai că pot FOARTE BINE să-mi spun PĂGÂN, sau cel puțin FIUL LUPOAICEI! URAAA!

Don Bob îl fixează glacial. Totuşi surâde.

— În sfârşit, adaugă colegul meu kamikaze, dacă se poate spune aşa, mie de Comuniune şi de Eliberare nu-mi pasă DELOC.

— Zazzi, lasă-te corectat. Sau, după etimologie, să ne corectăm împreună. Mişcarea nu e numai punctul forte al Bisericii lumii, ci profeția şi zorile lumii de mâine. De aceea, te rog, relaxează-te. Tu poate nu o ştii încă, dar în sufletul

tău eşti de-al nostru. Ei hai, nu mă face să pun mâna pe catalog.

— De ce, scuze? îmi puneți un „insuficient” la religie? rânjeşte Franz.

— Hai, Francesco, încetează să mai deranjezi lecția, intervine colega Mastrullo. Noi suntem aici pentru a asculta ce are să ne spună don Bob despre Fraternitatea în Comuniune şi Eliberare, nu provocările tale. Nu-ți dai seama că eşti un caz izolat în toată clasa?

Don Bob îi aruncă o privire satisfăcută. Franz e gata să răcnească ceva, dar eu i-o iau înainte.

— Greşeşti, Mastrullo, zic eu, înroşindu-mă până la rădăcina părului ca de fiecare dată când mi se întâmplă să vorbesc în fața clasei. Dar cui îi pasă. Nu-i țin partea lui don Bob. E un preot la cub, mai rău decât don Curio.

— Franz nu e un caz izolat. Nici mie nu-mi arde să mă înscriu în CL. Şi poate că nici altcuiva.

Mollo încearcă să se facă cât mai mic. Începe imediat să înşire o formație direct pe bancă. Trebuie să fie Cea Mai Bună Echipă de la Juventus din Toate Timpurile.

— Evident, cazurile izolate sunt două, Mastrullo, insistă preotul. Cel puțin atâta timp cât nu mai este cineva care să vi se alăture.

Don Bob scrutează clasa de la catedră. Linişte generală.

— Bine. Atunci să mergem mai departe. Cum vă ziceam, copii, astăzi aş vrea să vă vorbesc despre Fraternitatea Comuniunii şi Eliberării. Cred că primul lucru este să te construieşti pe tine însuți în credință. Prima piatră din acest edificiu este prezența, să fii acolo. Aşa cum Iisus esic cu noi, tot aşa şi noi suntem cu El...

Don se întrerupe. Gina a pus deoparte oja şi pensula şi a ridicat mâna.

— Spune-mi, draga mea, îi surâde el.

— Nici eu nu sunt de acord, zice ea. Nici nu mă gândesc să intru în mişcarea dumneavoastră.

O privesc. Are un aer liniştit, dezinvolt. Aş vrea să fiu aşa. Pentru câteva clipe nu se aude niciun sunet. Apoi don Bob, care are spiritul unui comis-voiajor, se repliază.

— Nu e necesar să aderi la Fraternitate pentru a face parte din CL. Fraternitatea este elementul de stabilitate şi de totalitate în responsabilitatea experienței care este calea Mişcării...

— Da' ia spune puțin ce mai e cu PROSTIA asta, îi zice calm Franz. Se ridică în picioare. Acum şi-a scos tricoul şi, cu pieptul gol, o să-l zdrobească, cred eu. Totuşi, doar se întinde. După care îşi aprinde o țigară, o înşfacă şi iese s-o fumeze pe coridor.

18
MASTRULLO

Colega Mastrullo nu e un cimpanzeu handicapat cum zice Franz. Dar e scundă, grasă, urâtă, supercatolică şi ultraCL. Şi nu se limitează să meargă la biserică în fiecare duminică şi la oratoriu în fiecare seară. Se ocupă din răsputeri să readucă pe drumul cel drept faimoasele oi rătăcite. De exemplu, pe Zazzi. Chiar profitând de recreație. Ca astăzi.

În timp ce eu mă gândesc la Margherita, iar Mollo completează formația Celor Mai Buni Stranieri de la Juventus din Toate Timpurile, Franz îşi aprinde o Marlboro ocupat cu unul dintre monologurile lui preferate. Astăzi ne-a vorbit deja despre:

Viața şi operele Ducelui.

Cum s-o neutralizezi pe VACA aia de Cavalla.

Pe care trebuie neapărat s-o FUT...

De unde DRACU' să mai găsesc bani pentru țigări.

Mastrullo pică în spatele oii rătăcite, luând-o prin surprindere, pe la spate. Şi atacă:

— Francesco Zazzi, te-ai gândit vreodată la faptul că porți numele unui Sfânt cu totul extraordinar?

Franz mai-mai să înghită țigara.

— Zazzi, voiam să te întreb dacă te-ai gândit vreodată să citeşti *Evanghelia* şi să regăseşti calea Domnului?

El o fixează cu albastrul incredibil al ochilor lui ieşiți din orbite, ca şi cum ar privi un OZN.

— Ştii, Zazzi, duminică, în timpul Slujbei m-am rugat pentru tine, pentru ca tu să poți să trăieşti mult mai senin şi să poți să intri cât mai curând în contact cu Iisus.

Trec câteva clipe. Apoi în sfârşit Franz îşi revine.

— Am să-ți zic, dragă Mastrullo, că mie de sfinți, de evanghelii şi de Iisus Hristos NU-MI PASĂ CÂTUŞI DE PUȚIN, mai ales că eu sunt nazifascist din creştet până-n tălpi, trecând bineînțeles prin toate celelalte organe care fac parte din acest fizic fenomenal cu care o PROASTĂ ca tine n-o să aibă niciodată onoarea să şi-o TRAGĂ; cel mult aş putea crede în magul Merlin, decât în acel evreu nebun şi nefericit. Pe de altă parte, dacă n-am fi pierdut războiul pentru un fir de păr, fenomenalul nostru Führer ar fi ras de pe suprafața pământului chiar şi Vaticanul. Care, de altfel, ocupă abuziv Roma acvilelor imperiale. Aşa că, du-te SĂ FRECI RIDICHEA ALTCUIVA, ce dracu', mulțumesc.

Mastrullo se clatină. Dar încearcă oricum să reacționeze. E ceva ce trebuie să fie mai tare decât ea. În fond, are Puterea Credinței. Spiritul Martiriului. Înțelepciunea Misiunii. În fața oii rătăcite nu reuşeşte să se resemneze.

— Tu vorbeşti aşa numai pentru că eşti foarte confuz, Francesco. Şi, crede-mă, te înțeleg foarte bine. Chiar şi mie mi s-a întâmplat să trec printr-o perioadă dificilă, înainte de a intra în Mişcare şi de a-mi da seama de ceea ce înseamnă El. Dar sunt sigură că mai devreme sau mai târziu şi tu o

să-ți dai seama de această Prezență care există mereu, şi atunci ai să înțelegi. Şi ai să vii îmbogățit de o

Puritate. Pentru că Puritatea este acolo, în Credință.

— Nu, uite ce e, Mastrullo, eu îți mulțumesc, dar mie în loc să mă încarc cu puritatea aia să ştii că-mi vine mai degrabă să mă FREC de două ȚÂȚE goale obraznice şi de două buze groase şi pofticioase, aşa cel puțin îmi funcționează mie CHESTIA. Şi apoi mă duc să mă interesez de omul meu de încredere. Chiar dacă, gândindu-mă bine, de fapt nu se ştie niciodată, poate că datorită ierburilor răsucite până la urmă vreo viziune mistică o să am şi eu, cine ştie! URAAA!

— Tu te crezi diferit de noi, insistă supermoralista. Dar nu eşti aşa. Lisus ne luminează dimineața, şi în El ne descoperim frați...

Dar chiar şi răbdarea lui Franz are o limită. Şi de obicei, când ajunge acolo, pune deoparte chestiunile strict teologice pentru a o vira urât pe plan personal.

— Ia uite-o şi pe POCITANIA ASTA! Mastrullo, de când suntem noi doi frați? Că ai o față de pari o BROASCĂ STRABICĂ OLIGOFRENĂ, ai doi craci care seamănă cu două DROPII SUPRAPONDERALE şi eşti înaltă cel mult cât OUL MEU DREPT, dar totuşi mai păroasă, vrei să-mi explici cum DRACU' suntem noi doi frați?

Mastrullo se înroşeşte.

— Cretinule!

Apoi se retrage. Chiar şi de astă dată vanitatea feminină a fost deasupra fanatismului religios. Zazzi chicoteşte şi-mi dă un cot.

— Ai văzut? Acum, pentru că i-a scăpat o vorbă urâtă trebuie să meargă neapărat să se spovedească, nu numai să se ducă NAIBII. URA!

19
LA BUNICUL

Am continuat să mănânc la bunicul chiar şi după ce Alice a plecat de acasă. În realitate mai puțin decât aş vrea, pentru că bunicul e bătrân şi nu vreau să-l obosesc. Azi ştia că vin şi mi-a pregătit friptură cu cartofi prăjiți.

— Ei?, mă întreabă la sfârşitul mesei, înmuind o grisină în paharul cu Barbera, ca desert, ca de obicei. Cum îi merge nepotului meu? E fericit?

— În sfârşit, chiar fericit-fericit n-aş zice.

— Şi ce anume te întristează, în afară de plecarea lui Alice?

— Ei... de exemplu, şcoala.

— Povesteşte-mi!

— Adevărul e că mie contabilitatea nu-mi place deloc. Eu voiam să fac conservatorul. Ca să învăț să cânt la baterie precum Carl Palmer.

— Precum cine?

— Carl Palmer, bateristul formației Emerson Lake & Palmer.

— Mărturisesc că nu ştiu cine-s ăştia.

— N-are importanță. Oricum nu mă gândeam deloc să petrec cinci ani din viață ca să studiez materii absurde de tipul stenografia, sperând să capăt un post în bancă după ce iau diploma.

Bunicul se scărpină în cap. De fapt, scărpină pălăria.

— S-o iei de la început, nu se poate, recunoscu bunicii'. Cum să-ți doreşti pentru un fiu un viitor de funcționar la un ghişeu?

— Nu ştiu.

— Dar nu-i nimic de făcut, au această mentalitate încuiată care mai înghesuită de-atâta nu se poate, în afară de tableta Knorr.

Lovi cu bastonul în pământ.

— Mama ta, când era fetiță, dacă-i dădeai doi bănuți ca să-şi cumpere înghețată nu-i cheltuia. Era deja o *zgârcită* apucătoare. Prefera să-i ascundă după dulap. Tot aşa şi surorile ei. De la cine or fi luat-o nu ştiu, pentru că nici cu, nici bunica ta n-am fost niciodată de felul ăsta. Dar este aerul care se respiră aici. Aici pentru boarfe şi pentru bani sunt în stare de orice. Chiar să facă nefericită viața copiilor adorați. Cu tine însă *scorpia* aia n-o să reuşească, o să vezi.

— Zici tu?

— Zău! Tu o să devii un baterist de renume, nu?

— Da.

— Atunci fără vorbe goale, ai să te faci. Chiar dacă acea Sofia Loren a săracilor ar vrea să te vadă zidit de viu într-o bancă. Bunicul tău are în tine o încredere totală.

— Dar la noi la şcoală nu avem nici măcar o oră de muzică pe săptămână!

Se încruntă.

— Şi atunci?

— Cum, şi atunci?

— Mai bine aşa. Dacă te-ai fi băgat în conservatorul ăla acum ai fi avut de-a face cu profesori mari de muzică. Şi fără îndoială ți-ar fi stricat talentul. Ăia, o spune chiar numele institutului, nu inovează, ci conservă. Nu sunt în stare să inventeze ceva nou, cel mult sunt nişte buni interpreți. În realitate, în ramura lor, sunt nişte adevărați incompetenți, altfel nici n-ar fi rămas să facă meseria pe care o fac. Tu poate o să ai nevoie de mai mult timp. Şi, sigur ca aurul, de mai multă muncă. Dar la sfârşitul bâlciului o să înveți să ții în mână bețele alea cu un stil numai al tău, *ce naiba!* Care pe urmă e ceea ce contează. Ce crezi? îmi zice, arătându-mi o carte cu coperțile pătate de cafea, aşezată pe pat, *Adolescentul.* Ce, pe Dostoievski *ăla* părinții lui l-au trimis să învețe să se facă scriitor? A devenit

scriitor pentru că voia să devină. Mai mult decât orice altceva pe lume. Şi pentru că drăguţul Feodor se distra mai mult scriind decât jucând la ruletă. Tu efectiv la ruletă nu joci. Dar te distrezi când baţi cu creioanele în cutia ta de Dash răsturnată, nu-i aşa?

— Totdeauna.

— Vezi? N-ai nevoie să mergi la şcoala aia falimentară de conservator. *Prostioare*... ai să tot faci, nici vorbă. Şi la un moment dat o să ţi se pară că nu merită să continui. O să crezi că ai aruncat pe fereastră o *groază* de timp.

— Şi apoi?

— Şi apoi ai să continui la fel.

— Şi după aceea?

— Şi după aceea are să fie din ce în ce mai bine.

— Şi după, după aceea?

— Ei, după, după, după, într-o zi, când bunicul tău probabil n-o să mai fie, lucru de care-mi pare sincer rău pentru că mie mi-ar plăcea să văd acel moment, dar care, în fond, nu contează, ai să descoperi că ai devenit un domn baterist, chiar un inovator. Şi atunci, *Doamne,* chiar că o \; i începă partea cu adevărat extraordinară, pentru că de alunei înainte va trebui să pui tot sufletul. Dar până atunci ai să continui să te distrezi, n-are importanţă.

Se scarpină iar în cap, adică pe pălărie.

Dar tu de ce n-ai mai publicat nimic după tratatul tău *Despre metoda perfectă pentru spălarea duminicală a maşinii pentru uzul italienilor*? îl întreb.

— Aia e o altă chestie. Eu am scris tratatul ăla cam în glumă, totuşi îl trimisesem unui editor milanez. Într-o dimineaţă primesc o scrisoare. Era de la Luciano Bianciardi, scriitor super şi pur anarhic, care citea manuscrise. Îmi dă o întâlnire la barul Jamaica, la Brera. Când îl întâlnesc are un aer trist. Priveşte împrejur, suspină, în douăzeci de ani Italia va fi ca Milano. Era prin ’62. De atunci au trecut 15. Mai

trebuie să treacă 5. Şi să ştii că nu greşise, *fir-ar să fie!* Oricum. Ne dăm jos paltoanele şi cu o grappa în faţă vorbim despre tratat, şi el se entuziasmează şi-mi zice: cartea ta e ironic de subtilă, poate prea mult. Şi ironia fină este marfă rară. Du-o la Ulrico Hoepli Editare, unde-i lume serioasă. Ăia sunt suficient de nebuni să ţi-o publice. Aşa am făcut. Niciodată, dar niciodată nu mi-aş fi imaginat că va ajunge, aşa cum a ajuns, la a 365-a ediţie. Dar Bianciardi avea dreptate. Că era o carte cu o ironie subţire, n-a înţeles nimeni. O vând chiar şi la benzinării, pe Autostrada Soarelui. Dar alte lucruri pe care le-am scris nu le public.

— Dar cu acest Bianciardi n-ai rămas în contact?

— El, care deja tindea spre autodistrugere, puţin după aia a murit. Sau, mai bine zis, s-au debarasat de el.

— Cine?

— Falşii prieteni, în primul rând. Aia din *aur fals.* Apăruţi ca ciupercile când a fost admis în aşa-zisul Olimp literar. Cei vechi, care nu-i iertau succesul, şi cei noi, care-l invitau la petreceri pentru că era la modă.

Termină dintr-o sorbitură paharul de Barbera. Surprinzător îmi zice:

— Dar să ne întoarcem la nepotul meu, adică la tine. Şi *cu fetele*?

Îl privesc, ezitând o clipă înainte de a răspunde. Simt că sunt gata să roşesc.

— În ce sens, fetele?

— Cum îţi merge? Ai şi tu vreo *fată*?

Mă înroşesc tot. Chiar cu bunicu'. Ce dracu'!

— Aproape...

Îmi zâmbeşte.

— La vârsta ta nu îndrăzneam să fiu un *flăcău*, purtam încă pantaloni scurţi, dar pentru mine eram deja mare. Şi totuşi eram mai timid decât tine, dar erau şi alte vremuri. Pe

bunica ta am cunoscut-o când eram deja recrut. Nu te grăbi, o să vezi că ai s-o găseşti pe cea potrivită.

Bunicul meu. Aş vrea să am aceeaşi încredere în nepotul lui, aşa cum are el. Totuşi, mă simt bine cu mine însumi numai în camera mea, când, să zicem, cânt.

20
CAMERA MEA

Camera mea e plină cu fotografii. Atârnate de mine şi de Alice-codite roşii – ochi albaştri, dat fiind că înainte să plece de acasă, aici stătea şi ea şi n-am reuşit încă să scot tot mirosul de paciuli. Se află acolo Malcolm Medowcll din *Portocala mecanică* cu bâta lui de baseball. Iggy Pop la bustul gol. Se află Ho Şi Mân în uniformă Vietcong. Paolino Pulici cu tricoul roşu în care a marcat un gol penii îi Juve într-un derbi. Se află miliţianul spaniol lovit mortal şi făcut celebru de Robert Capa. Şi Veruşka doar cu o blană pe ea. Şi Mohamed Ali care-l face KO pe George Foreman la Kinshasa. Se află soldatul rus care înfige steagul cu secera şi ciocanul pe Reichstag. Şi Jack Nicholson veteran din Vietnam în *Zbor deasupra unui cuib de cuci.* Şi David Bowie în concert, la Berlin. Şi Paul Breitner, fundaşul maoist din Germania de Vest, campion al lumii în ’74. Se află Mao cu haina lui de Mao. Şi Lenin care vorbeşte mulţimii în zăpadă în timpul Revoluţiei ruse. Se află Jimi Hendrix care dă foc chitarei la Monterey. Şi Janis Joplin prea coaptă într-o pereche de Levi’s decoloraţi la Woodstock. Mai sunt Viltorio Gassman şi celălalt, cum îl cheamă, Jean Louis Nuştiucum, care în *Sorpasso* râd puţin înainte de accident. Se află şi Che. Şi mai este chiar şi Olga Korbut în costumul naţionalei de gimnastică cu înscrisul CCCP. Cea de care m-am îndrăgostit anul trecut, uitându-mă la Olimpiadă la televizor. Fireşte este Carl Palmer. Dar fotografia cea mai

mare dintre toate este cea a grupului ABBA. Grupul meu preferat.

Melodiile cele mai frumoase ale lor, după părerea mea, sunt *Dancing Queen, Mamma mia* şi *Waterloo.* Dar cea mai frumoasă în absolut este *S.O.S.* În fotografie Agneta şi Frida sunt îmbrăcate în două tricouri care au imprimate pe ele două pisici enorme. În afară de alea au doar cizme din piele albe înalte până la genunchi. Benny surâde într-o salopetă albă. Şi Bjorn poartă o cămaşă de jeans şi o pereche de blugi evazaţi, tot albi. Nu cred că va mai fi vreodată un grup mai bun ca ABBA. În *S.O.S.* Frida cântă:

Whatever happened to our love
I wish I understood
It used to be so nice
It used to be so good.

Deci: de câte ori ascult *S.O.S.* O revăd pe Margherita pe scările liceului. Blondă cum ar putea să-i stea cel mai bine, în ABBA. Dar e prea frumoasă faţă de Frida şi Agneta. În două ore şi ABBA o să se topească.

Camera mea este refugiul meu. Închis aici înăuntru petrec seri întregi cântând la cutia de Dash. Şi dacă mă întind în pat, ascultând ABBA la casetofon şi cu mâinile puse sub cap şi închid ochii, aproape întotdeauna reuşesc s-o revăd pe Margherita. Dacă mă forţez uneori chiar suntem în doi. Nu la şcoală sau pe câmp sau la mare. Ea cu aceeaşi bikini albi ai Ursulei Andress din *Agentul 007, permis de a ucide.* Eu cu acelaşi plastron al lui Sean Connery. Mergem de-a lungul plajei şi ea râde de lucrurile extraordinare şi inteligente pe care le spun eu, iar la un moment dat se opreşte şi mă priveşte lung în ochi. Apoi îşi scoate partea de deasupra şi mă sărută cu foc. Acolo de obicei *S.O.S.* Se termină şi trebuie să mă ridic ca să apăs tasta REW şi să dau banda înapoi. A DOUĂSPREZECEA sau

A TREISPREZECEA oară de când pun mereu *S.O.S.* Filmul este întrerupt de vocea mamei. *Nu zic să-ți tai părul ăla de hippy sau pur şi simplu să pui mâna să înveți, dar măcar schimbă muzica aia din când în când!*

Şi în acel punct renunț.

21
PRIMUL SĂRUT

Ce plictiseală. Aici nu se întâmplă niciodată nimic. Ca să nu mă plictisesc, plec pe pajişte. La stejarul meu.

Primul sărut l-am dat unei fetițe al cărei nume nu l-am ştiut niciodată. Să fi avut şapte-opt ani. Era în excursie ca şi mine la Muzeul Egiptean din Torino. Dar nu era din clasa mea. Îmi amintesc că profesoara noastră, o mumie între mumii, ne explica tehnica de conservare a mumiilor în sala mumiilor. Iar profesoara lor, altă mumie între mumii, avusese îndrăzneala s-o contrazică pe a noastră. Că putea să-i treacă prin minte cuiva să facă una ca asta pentru noi era pur şi simplu de necrezut. Profesoara noastră era Bocea della Verilă. Deținea Tablele Ştiinței. Avea Spada Justiției. În buzunar ținea cheile lumii şi în fiecare dimineață o deschidea cu ele. Rămăsesem privind scena cu gura căscată în timp ce ele două mergeau înainte, drept, pe lângă mumii. Două mumii verticale vociferau în mijlocul unor mumii orizontale mute. Bineînțeles că şi cealaltă clasă privea scena cu gura căscată. Iar eu m-am pomenit lângă această fetiță necunoscută cu părul castaniu, cu ochelari, cu pistrui şi cu un paltonaş verde-măr. La un moment dat cei doi gardieni s-au repezit să le despartă pe profesoare, care nu mai stăteau drepte la verticală alături de mumiile adevărate la orizontală, ci începuseră să se ia la şuturi. Atunci am profitat de confuzie, punându-mi gura deschisă pe gura

deschisă a fetiței necunoscute cu părul castaniu și ochelari și pistrui și paltonaș verde-măr. Și ea a început să plângă.

După aceea astfel de sărutуri n-am mai dat. În școala generală, în timpul unor petreceri acasă la un grăsan cu o cameră tapetată cu fotografii ale lui Renato Zero, am asistat la tot felul de pupături. Și retras într-un colț cu o fanta deseori m-am gândit că dacă cineva ar vrea ar putea realiza un documentar din acelea care se dau la televizor, cu animale care se pot interpreta în timpul diverselor faze de rut. Înainte să-și pregătească o limonada ca asta, băiatul așteaptă discul potrivit, adică unul lent. Între timp studiază fetele prezente, de obicei strânse pe latura opusă a camerei. Când vede una care pare a avea caracteristicile juste, de exemplu sânii potriviți sau buzele potrivite, sau lundul potrivit, se duce și o invită la dans. Și în timpul dansului, profitând de ritm, băiatul începe s-o înghesuie pe fată. În acel moment, dacă fata știe că băiatul are parcat, jos în curte, un mijloc de locomoție cu motor, fie că e un Ciao sau un KTM, știe și că în portofel trebuie să aibă atât cât îi trebuie pentru un plin de benzină, două înghețate și două bilete la cinema. În 99 din cazuri din 100 îl lasă să facă ce vrea. Dar limonada adevărată începe numai după terminarea dansului lent. Când băiatul, sub ochii plini de invidie ai celor de-o seamă cu el, care, spre deosebire de el, n-au reușit nici măcar să danseze cu o fată, dar să mai și înghesuie vreuna, ia de mână prada și fără prea multe complimente o aruncă pe patul grăsanului din casă. Sub fotografiile lui Renato Zero. Odată poziționată fata, băiatul își lipește gura de a ei. După care începe s-o frământe. Cu o mână fundul. Cu alta țâțele. Și din acel moment petrecerea merge mai departe fără ei. Amin.

Așadar: despre sărut în particular și despre limonade în general am o idee doar teoretică. Ce se întâmplă cu adevărat când cele două guri sunt lipite una de alta? Unde se pun

limbile? Cum faci să respiri? Şi cu ce curaj unul îndrăzneşte să pipăie fundul şi sânii? înainte de a întinde mâinile trebuie să ceri permisiunea proprietarei legitime? Sau dacă i-o ceri devii ridicol? Şi dacă ţi se întăreşte şi ea îşi dă seama? Ce se întâmplă? Te priveşte scârbită? Te ia la palme? Sau se pune pe plâns ca fetiţa aia necunoscută cu părul castaniu, ochelari, pistrui şi paltonaş verde de la Muzeul Egiptean?

E clar că Margherita ştie mai multe despre astea decât mine. Ce nu ştie este că pe mine mă sperie. Mă terorizează. Fără să mai socotesc că este chiar fata unui dentist. Mi-a zis-o Zazzi.

22
OLGA KORBUT

Într-o dimineaţă, puţin după începutul anului şcolar, la sfârşitul vacanţei, Franz şi cu mine, în loc să intrăm în clasă pentru ora de religie, am luat o minge din sala de sport şi am ieşit afară ca să dăm câteva pase pe terenul de baschet. Atunci nu mi-am dat seama, dar apoi da. De cealaltă parte a gardului care desparte şcoala noastră de liceu, clasa Margheritei făcea gimnastică afară. *CE DRACU' FACI!* izbucni Franz când m-a văzut că nu sunt atent la direcţia unei lovituri a lui destul de genială. Apoi a aruncat o privire spre fete şi a înţeles. Nici măcar nu s-a dus să mai ia mingea. S-a aşezat pe o bancă şi, fără comentarii, a început să-şi răsucească o iarbă. *SIGUR, DAR MIE NU-MI PASĂ, CHIAR DELOC!* l-am auzit bombănind. Mollo, cine ştie ce scandal ar fi făcut, având în vedere riscul de a fi prins de vreun profesor, împreună cu Franz, în timp ce acesta fuma droguri. Dar din partea mea, colegul meu de bancă kamikaze putea să fumeze un câmp întreg de marijuana,

sau chiar să scoată din buzunarul blugilor lui nemaipomeniți o cisternă de benzină şi să dea foc la sala de gimnastică. Oricum, n-aş fi dat nicio atenție.

Margherita, cu mâinile în şolduri, cu părul blond lăsat pe spate, cu salopeta Adidas albastră cu dungi albe pe mâneci şi pe picioare, era chiar mai frumoasă decât Olga Korbut. Cu diferența că Olga Korbut se găsea în Rusia Sovietică, de cealaltă parte a Zidului Berlinului, în timp ce Margherita era aici, dincolo de o simplă plasă despărțitoare. Aşa că m-am cuibărit pe cimentul roşu de pe amărâta noastră pistă de 50 de metri, pe care ne facem că alergăm 100 de metri plat, şi nu mi-am luat ochii de la ea nici măcar o clipă, sperând că, mai devreme sau mai târziu, o să se întoarcă spre mine. Ea a continuat să facă toate acele chestii care se fac în mod obişnuit la orele de gimnastică. Adică să se agite pe covoraşul de gimnastică, să pufăie, să se hlizească, să schițeze o săritură în lungime sau alta în înălțime. Dar cât le făcea nu puteam să nu rămân acolo s-o privesc fermecat.

La un moment dat, între un exercițiu şi altul, am văzut-o zâmbind. Şi, chiar dacă eu stăteam lipit acolo pe cimentul roşu al pistei, am avut senzația că zbor. *Hei, Attila, CE DRACU' te-a găsit?* mi-a spus Franz. Atunci m-am ridicat şi, după o scurtă cursă BOEING, am sărit peste plasa împrejmuitoare şi ea m-a văzut şi, de uimire, şi-a dus mâinile la gură, ca şi colegele ei, care s-au dat înapoi aproape speriate de atâta îndrăzneală şi elasticitate musculară, şi...

Nu. Nu s-a întâmplat aşa. *Ei, Attila, CE DRACU' ai?* mi-a zis Franz. Aveam întipărit pe față acel zâmbet idiot care-ți apare când fumezi o iarbă, şi, când a văzut expresia pe care o aveam m-a întrebat: *Tu ce NAIBA ai mai fumat?* Şi, pentru că eu nu-i răspundeam, a adăugat: *Aha, am înțeles, este afectul pe care fi-l fac fetele dentiştilor.* Atunci m-am ridicat şi când Margherita se întorcea spre liceu cu clasa ei l-am

cercetat: *Care fete de dentişti?* Iar el: *Tipa aia după care mori tu, nu? E fata unui dentist, şi printre altele este într-a cincea de liceu, dragule.* La asta mi-au venit în minte trei lucruri.

Primul: toţi dentiştii sunt miliardari, iar dacă Margherita este fata unui dentist miliardar înseamnă că, în consecinţă, şi ea e miliardară.

Al doilea: dacă cineva este fata miliardară a unui dentist miliardar şi este într-a cincea de liceu clasic particular, n-o să se uite niciodată la un băiat de muncitor, care are drept hobby coliviile pentru canari, în plus un aşa-zis *începător* înscris împotriva voinţei lui la o şcoală comercială de stat pentru contabili.

Al treilea: băiatul de muncitor care are drept hobby coliviile de canari, înscris împotriva voinţei lui la o şcoală comercială de stat pentru contabili, are gura plină de plombe. Şi cum să te gândeşti că poţi s-o săruţi într-o zi pe fata miliardară a unui dentist miliardar, cu o gură plină de plombe? Şi dacă fata miliardară a acelui dentist miliardar îţi vede o carie nouă? Ce face? Te trimite la taică-său?

23
ABSURD

Ia spune, Attila, s-a trezit ieri Franz. *După tine, UNDE NAIBA o să ne azvârle în excursie, anul ăsta?* M-am uitat la ceas. Cu cărţile rezistase să tacă vreo două minute. Pentru el, un record. *Habar n-am, Franz,* i-am răspuns. *Hai să învăţăm.* A deschis sertarul de la birou şi, ca potrivit unui obicei, a scos de acolo ţigări, brichetă, foiţe şi un pacheţel în staniol. *Ia te uită aici ce bogăţie!* a chicotit el. *Tragem vreo două fumuri şi născocim ZDRAVĂN cu totul altceva decât PORCĂRIA asta de „Divina Commedia". Gândeşte-te ce grozav o să fie dacă ne duc în excursie la Amsterdam.*

Începuse deja să amestece iarba cu tutunul dintr-o Marlboro, zgâindu-şi ochii de acelaşi albastru ca acela spălăcit al blugilor. *Măcar de-ar fi aşa,* am suspinat. *Dacă ne merge bine, o să ne pomenim poate la Veneţia.* Mai bine mi-aş fi înghiţit limba. *Pun o bombă în tren, pun o bombă în MIZERIA aia de tren, dacă mă trimit iar în MĂGĂRIA aia de oraş! La Veneţia am fost anul trecut, cu fiţoşii de la liceu! Un muzeu după altul! Dăi-i cu Tintoretto! Şi cu Canaletto! Şi cu Rigoletto! Şi umezeala! Şi ceaţa! Şi ploaia! Mă jur, O PORCĂRIE MONSTRUOASĂ. Ba chiar,* a continuat el, *bomba o pun mâine la şcoală. Adică îmi prefac vocea şi telefonez la direcţiune şi spun că apelez din partea Avangărzii Naţionale, ba nu, din partea Ordinii Negre, nici aşa, din partea Ordinii Noi şi, în felul ăsta, în loc să ne alegem cu SCROAFA aia de Cavalla, care ne ascultă, ne DISTRĂM puţin.* Nu era exaltat: mai mult de-atât. *Fii atent că ai declarat public că mâine ai să te prezinţi voluntar,* i-am adus aminte. *Ce spui? A* rămas uitându-se la mine nemişcat, cu foiţa în mână, încă nerulată. *Şi de ce?* Am strâns din umeri. *Pentru că erai supărat pe ăia care fac pe ei când îi ascultă Cavalla şi ai spus că ţie, dimpotrivă, nu-ţi pasă absolut deloc. Ba, chiar, că erai gata să te prezinţi singur şi spontan în faţa tuturor.* Foiţa i-a căzut din mână. *ABSURD!* a spus. *Da, absurd,* am confirmat eu.

Iată cum se face că acuma se află acolo, lângă catedră. Ţinând seama, ca de obicei, că, spre deosebire de noi, ea a făcut Şaizecişioptul, cu puţin timp în urmă Cavalla a deschis catalogul. Şi Franz, vrând-nevrând, şi-a luat inima-n dinţi. Şi s-a prezentat voluntar.

— Curhaj, Zazzi, spune colegilor tăi ceea ce îţi aminteşti desprhe Uguccione da Lodi, îi zise Cavalla.

Cu tricoul lui inscripţionat cu pixul TORPILA ZBOARĂ DREPT LA ŢINTĂ, cu blugii albiţi cu decolorant, cu aluniţa păroasă şi ochii lui de-un albastru nebun, Franz stă în

picioare în fața clasei. Cavalla îl fixează impasibilă, încearcă să-şi facă o poză demnă. Aproape că pare mândrul Hector abia coborât din carul de luptă lângă şanțul de sub ziduri, gata să înfrunte şirurile nesfârşite de ahei veniți dinspre mare. Dar cei de față îşi dau seama limpede că, pentru a folosi propriile lui cuvinte, habar n-are cine dracu' este Uguccione da Lodi. Pentru un lung răstimp, clasica linişte specifică ascultărilor se aşterne asupra clasei. Până şi Mollo se întrerupe din redactarea formației Celor mai Buni Preşedinți ai echipei Juventus din Toate Timpurile, şi Gina chiar încetează să-şi mai facă unghiile. Pe Zazzi nu poate să-l sufere nimeni. Dar azi dimineața, în chip inexplicabil, s-a prezentat potrivit promisiunii. Mulțumită lui ieri nimeni nu l-a deschis pe Dante.

Franz mă fixează cu ochii holbați. Pare o copie proastă a lui Keith Richards. Ştiu ce-i trece prin minte în chiar clipa asta. Ilai Zazzi, hai, ce Dumnezeu, important e să nu taci. Şi aşa, înainte ca profesoara să aibă timp să adauge o silabă, el porneşte la atac.

— Ah, da, bineînțeles, Uguccione da Lodi. Zis şi, dacă nu mă înşel, contele Ugolino...

Pauză.

Nu se-aude musca.

Cavalla îl fixează Ură să sufle.

— Aşadar, practic vorbind, S-A ÎNTÂMPLAT că acesta stătea ascuns într-un turn cu copiii lui, dar fără să aibă nimic de mâncare şi într-o dimineață se uită în jur şi zice UAH! Aici nu sunt nici MAȚE pentru câini...

Altă pauză.

Linişte generală.

Cavalla îl fixează fără să răsufle.

— Între timp Dante, care, cum ştie toată lumea, era un pierde-vară, se afla acolo ca să scrie cu propria lui mână, faimoasa *Divina Commedia.* Dar, având în vedere că acest

Conte Ugolino crăpa de foame, el, deci Contele, după o săptămână s-a REPEZIT la copiii lui şi UAH! i-a SFÂŞIAT...

O altă pauză.

Nimeni nu deschide gura.

Cavalla îl fixează fără să răsufle.

— Aşa că apoi, când Alighieri a înțeles treaba, şi-a zis ce dra'... ca să vezi, ce chestie. Patetică, nu-i aşa? Şi puțin mai târziu, aşa cum se ştie în chip UNIVERSAL chiar şi de către ultimul boşimen, ba nu, boziman, ba nici aşa, de către ultimul dintre boşimani, ce nu trebuie confundat cu colegul său mohicanul, a scris celebrul cânt din *Purgatoriu.*

Zazzi începu să se scarpine la boaşe, dar în ultima clipă realizează că profesoara îl fixează. Îşi duce mâna spre alunița păroasă. Apoi rânjeşte în blugii lui decoloraţi cu înălbitor. Nu se înțelege dacă se distrează sau dacă are o reacție nervoasă. Probabil amândouă posibilitățile. Dar n-a terminat.

— Adică... din *Paradis...* ba nu, voiam să spun din *Infern.* Căci *Infernul* îl studiem noi, e-adevărat, doamnă profesoară? SAU NU? zise el.

Cavalla, din adâncul ignoranței ei, controlează frenetic în textul original. Trec câteva minute, pline de suspans.

— Nu, Zazzi, emite ea, în sfârşit, epuizată. Sau, mai degrhabă, da: bineînțeles că studiem *Inferhnul,* dar rhăspunsul tău e grheşit.

— Ah, da, spuse colegul meu kamikaze. Contele Ugolino nu s-a REPEZIT la fiii lui după o săptămână, ci după două.

Cavalla îl ignoră, luă stiloul şi căută în catalog cuvântul *Zazzi.*

— Adică nu, voiam să spun după TREI, adăugă ea.

24
ORICUM PREA TÂRZIU

— Bună ziua, copii, atacă dezinvolt don Bob, care, preot fiind, mă face totdeauna să-mi vină în minte după-masa aceea în care, împreună cu Alice, am prins-o pe mama noastră cu don Curio.

— Zilele trecute în Italia s-a petrecut un fapt pe care nu ezit să-l definesc drept foarte grav. Aşa cum v-am arătat deja, Uniunea fundamentală este aceea dintre bărbat şi femeie, care alcătuiesc Familia. Ceea ce s-a întâmplat însă este împotriva Familiei. Îmi închipui că ştiți la ce mă refer.

Mollo ridică imediat mâna.

— A murit fotbalistul Luciano Re Cecconi de la Lazio. Ucis de un bijutier, care nu l-a recunoscut în timp ce simula în glumă un jaf.

Preotul înălță ochii spre cer. Murmură ceva. Apoi îşi coborî ochii plini de compasiune.

— Domnul să se milostivească de el, spuse don Bob. Şi de tine, Mollo. Nu mă refeream desigur la această tragică nenorocire, ci la o alta, mult mai gravă, precum şi plină de consecințe pentru întreaga stirpe omenească.

Acum ridică mâna Mastrullo. Preotul îi zâmbi.

— Spune, draga mea.

— La Cameră a fost aprobată legea despre... despre avort, părinte, zise ea, cu aerul că ar vrea să-şi spele gura după ce pronunțase cuvântul acela.

— Exact, aprobă el. Şi astfel s-a dat cale liberă, băieți, şi mai ales fete, unei adevărate crime împotriva umanității. Comparabilă cu genocidurile săvârşite de Mao, de Stalin şi de Castro. Şi din cauza căreia, dacă femeile nu vor reacționa creştineşte, făcând să triumfe Viața asupra Morții şi urmându-şi destinul, care se află întru Hristos, vor pieri milioane de nevinovați.

— Oricum prea târziu, chicoti Franz.

— Cum adică, Zazzi?

— Oricum prea târziu! repetă tare Franz, fără să se lase rugat.

Preotul îl privi înghețat. Mastrullo şi Ponchia se uită însă la el uimite. Ca de altfel restul clasei, în afară de Mollo, care alcătuieşte formația Celor mai Buni Antrenori de la Juventus din Toate Timpurile, şi Gina, care continuă să-şi facă unghiile. Se înțelege de ce. Sunt o turmă de mici democrat-creştine, crescute în mod democrat-creştin de tați democrat-creştini şi mame democrat-creştine potrivit valorilor democrat-creştine. Şi, cum spune Franz, *la măritiş au să ajungă fecioare: după ce au făcut de două sau trei mii de ori SEX ORAL şi după câțiva CASTRAVECIORI ÎN FUND, se înțelege.*

— Zazzi dorea să spună că era timpul ca femeile de toate condițiile sociale să poată să avorteze şi în Italia în spitale, am intervenit eu. În loc să o facă pe ascuns şi riscând să-şi piardă viața. Până acum numai fetele de familie bună puteau să-şi permită un avort la clinică, mai degrabă în Elveția.

Fireşte că mă înroşesc. Dar cui îi pasă. Ceea ce contează e să-i dăm în cap preotului.

— Tu spui lucrurile astea numai ca să provoci, îmi zise acesta. Dar în calitate de creştin nu poți să le crezi cu adevărat. Hristos este Dumnezeu pentru că a învins Moartea. Şi avortul este Moartea.

— ABERANT era faptul că avortul era interzis de lege numai fiindcă în țara asta locuieşte PAPA, replică Franz.

— Zazzi!, se revoltă Mastrullo. Cere imediat scuze pentru ceea ce ai spus!

— Cui? PAPEI? Da' cui îi pasă de el? Nici prin gând nu-mi trece. AVÂND ÎN VEDERE că până la proba contrarie sunt un cetățean liber, cred că pot să-mi exprim liber opinia.

Care, dacă mă gândesc bine, între paranteze fie spus, nici măcar nu e completă, pentru că, s-o spun drept, acum că avortul e permis, eu aş profita imediat de el ca să aduc pe lume MAI PUŢINI HANDICAPAŢI!

Franz îi aruncă o ocheadă semnificativă. Şi chicoti brusc.

— Pentru a cuprinde diversitatea, trebuie să existe o valoare mai mare decât cea către care eşti purtat de propriul temperament, replică ea în chip mecanic.

— Care este Hristos, care este Biserica. Mişcarea. În schimb, valoarea ta este pur şi simplu nazismul!

— Ei şi? Bineînţeles naziştii au făcut şi chestii ORIBILE, de exemplu n-au aruncat în aer San Pietro în '43, deşi aveau mijloacele necesare ca s-o facă, vezi GLORIOASA divizie d'e paraşutişti cuirasieri Hermann Goering. Să spunem adevărul: viaţa obişnuită îţi produce oricum SCÂRBĂ prin acele chestii aşa-zis NORMALE, darămite prin cine se naşte cu aripioare în loc de braţe, sau cu creierul moale într-un acvariu!

Franz trase aer în piept şi continuă:

— Ia gândeşte-te ce frumos este să vegetezi ca o plantă şchioapă la spitalul Cottolengo! În Sparta gândeau bine. Natura trebuie să hotărască cine trebuie să trăiască şi cine să piară. Adică, şi spartanii erau NAZIŞTI?

— Sincer vorbind, Zazzi, trebuie să spun că îmi este ruşine să fiu în aceeaşi clasă cu tine, i se adresă Mastrullo.

— De-ai şti cât îmi displace!, replică Franz.

Mastrullo îl privi cu ură, consolată de colega Ponchia.

Deodată îmi trase un cot.

— În orice caz, e drept ca femeile să facă ceea ce vor, interveni Gina, întrerupându-şi pilirea unghiilor şi atrăgând privirile tuturor.

În concluzie: pentru don Bob se prefigura o altă dimineaţă dificilă. N-aş fi crezut niciodată că o să ne distrăm atâta în orele de religie.

25
POLITICĂ

Un agent de poliție pe moarte şi doi studenți grav răniți de focuri de mitralieră, anunță o crainică la televizor, la ora cinei. *Acesta este bilanțul ciocnirilor care s-au întâmplat la Roma în Piazza Indipendenza. Manifestația, organizată de studenții stângii parlamentare, dar şi de Lupta Continuă şi de Societatea civilă, s-a produs în urma rănirii unui tânăr, Guido Bellachioma, de către membrii ai Mişcării Sociale...*

Maică-mea se scoală de la masă şi schimbă programul. Pe canalul unu – Mike Bongiorno. Cu *Scommettiamo?* La dracu'. Acasă la noi nu se vorbeşte despre politică. Nu-i nevoie de asta. De genul că până acum singura care crea ceva probleme era Alice. Pornind de lă referendumul asupra divorțului. Ea avea, în '74, şaptesprezece ani. Într-o seară, la masă, a spus că, dacă ar fi putut vota, ar fi ales NU. Adică DA. Mama noastră a privit-o ca şi cum ar fi fost din altă lume. *Alice, cum îți permiți? la gândeşte-te, dacă te-ar fi auzit don Curio al nostru! Familia este baza întregii societăți. Dacă divorțul trece, în Italia au să se căsătorească între ei până şi homosexualii!* Alice a privit-o ca şi cum mama ar fi fost din altă lume, şi a renunțat.

Dar apoi, după ce am prins-o amândoi pe mama noastră cu don Curio, în biserică, n-a mai renunțat.

Într-o altă seară la televizor erau arătați manifestanții care protestau la Scala din Milano din pricina accidentelor mortale de muncă, aruncând ouă stricate în damele înfăşurate în blănuri şi în rechinii în smoching. Alice a spus că, dacă s-ar fi aflat la Milano, ar fi aruncat şi ea cu ouă. Mama a privit-o iarăşi ca pe o extraterestră. *Alice, cum îți permiți? la gândeşte-te, dacă te-ar fi auzit don Curio! Scala*

este templul operei! Aia sunt cu toţii pletoşi! Din ăia care contestă pentru că nu vor să muncească! Şi Alice a privit-o ca şi cum mama ar fi fost extraterestră. *Îşi manifestă solidaritatea cu muncitorii,* i-a spus. Şi mama: *Solidaritate? Ce solidaritate? Eu din solidaritate nu mă comport deloc astfel! Când a fost vorba să se facă ceva pentru victimele cutremurului din Belize şi don Curio al nostru s-a angajat să strângă donaţiile, eu am donat trei pachete de paste!* Era adevărat. Păcat că erau expirate. *Ai idee câţi copii mor în fiecare an aici, în Italia, în accidente de muncă, pe şantiere şi în fabricile tipilor ăia în smoching?* a întrebat-o Alice. Mama a fost tranşantă. *Şi ce vină au domnii în smoching, dacă pe şantiere şi în fabrici ăia n-au grijă şi mor? Trebuie doar să fie atenţi la ceea ce fac!* Atunci Alice i s-a adresat tatei. *Şi tu, care lucrezi în fabrică? N-ai nimic de spus?* Tata a ridicat ochii din farfurie şi a întâlnit privirea nevesti-sii. După care, fără să spună nimic, s-a sculat de la masă şi s-a dus în garaj. La coliviile lui pentru canari.

26
CARBONARA

Ce plictiseală! De fapt aici nu se întâmplă niciodată nimic. Ca să nu mă plictisesc, mă duc pe câmp. La stejarul meu.

În unele seri de vară eu şi Alice dormeam la bunicul. Adică petreceam după-masa la el, jucându-ne de-a v-aţi ascunselea în casă, în pod şi în grădină, şi, când mama trecea să ne ia la întoarcerea din una din vizitele ei la parohie, noi alergam să-l îmbrăţişăm şi nu ne dezlipeam de el nici morţi. El râdea şi ne invita să rămânem, specificând însă că în frigider avea mâncare doar pentru trei. Atunci mama începea să protesteze, dar poate îşi aducea aminte de moştenirea încă în discuţie şi o ştergea. Mulţumit, bunicul

punea apa pentru paste. Şi, în vreme ce Alice şi cu mine ne întreceam la jocul de *briscola,* aşezaţi cuminţi în curte pe taburetele de lemn făcute din trunchiul unui copac, el pregătea condimentele pentru *carbonara.* Dintr-odată, dinspre fereastra bucătăriei venea un miros minunat de slăninuţă, ceapă, ouă şi parmezan. Şi atunci când bunicul ne chema, zvârleam cărţile şi ne năpusteam înăuntru să ne spălăm pe mâini. La masă, bunicul ne umplea farfuriile cu un munte de paste şi de sos. Deasupra farfuriei lui mai măcina puţin piper, de care noi nu voiam nici să auzim. Apoi ne spunea *Poftă bună, cetăţeni!* şi noi răspundeam *La fel!* şi ne puneam să înfulecăm. Pastele *carbonara* ale bunicului erau formidabile, şi de obicei lingeam farfuriile. La urmă în farfurii nu mai rămânea nimic, în aşa fel încât totdeauna bunicul se făcea că se supără. *Da ' ce Dumnezeu, îmi mâncaţi şi farfuriile dacă o să continuaţi aşa!* şi apoi scotea din frigider sau din bufet ceva dulce, chiar dacă numai două îngheţate pe băţ sau vreo tabletă de ciocolată sau o punguţă cu biscuiţi de Lanzo. Când terminam cina, el îşi tăia pe jumătate un trabuc şi fuma în linişte. Noi ieşeam afară ca să ne reluăm partida de cărţi întreruptă, sau ca să ne jucăm cu bilele. Într-un târziu bunicul ieşea şi el şi ne spunea să mergem să ne spălăm, pentru că era timpul să ne ducem la culcare. Atunci Alice şi cu mine ne clăteam pe faţă şi câteodată, dar rareori, şi pe picioare. Apoi îl urmam pe scara cu trepte de piatră până la etaj, unde era camera cu patul cel mare, pe care timp de atâţia ani îl împărţise cu bunica. După moartea ei, el preferase să doarmă jos, pe divanul din sufragerie. Bunicul aştepta să ne aşezăm în pat, pe urmă punea pe noptieră două pahare cu apă şi stingea lumina. Alice şi cu mine ne spuneam *Noapte bună* şi în câteva minute eu adormeam tun. De fiecare dată însă, ea aştepta ca eu să adorm ca să-mi dea un ghiont şi să mă trezească. Bineînţeles că eu răspundeam la rândul meu cu

un ghiont. Ea îmi dădea imediat un altul. Eu o imitam. Continuam să ne înghiontim ore întregi, cu răstimpuri tot mai mari între un ghiont şi altul. Aşa că, de la o vreme, credeam că am biruit-o, de vreme ce de la ultimul meu ghiont trecuse o eternitate. Convins că sor-mea capitulase în faţa mea şi a somnului, îmi savuram victoria.

Dar tocmai când eram gata să readorm, ea mă înghiontea din nou şi o luam de la început. În unele seri se întâmpla să rămânem să dormim la bunicul chiar şi iarna. Numai că sus nu exista sobă şi adesea era atât de frig că nici băgaţi în pat nu reuşeam să nu clănţănim din dinţi. Atunci, în loc să aştepte ca eu să adorm ca să-mi dea un ghiont, Alice aştepta să ne fi încălzit bine sub cearceaf. În chiar clipa în care începeam să ne simţim bine, ea exclama: *Da ' ce cald este!* Şi, cu un gest hotărât, arunca păturile pe jos.

27
BEAU JAEGERMEISTER

BEAU JAEGERMEISTER PENTRU CĂ LA SEVESO SE GĂSEŞTE DIOXINĂ, găsim scris pe băncile din trenul în care ne repezeam la ieşirea de la şcoală, după lucrarea scrisă la italiană.

— Dar după părerea ta, Cavalla O SĂ SE ÎNFURIE?, îmi zise Zazzi, aruncându-şi ghiozdanul cu cărţi în plasa de bagaje. Se aşează sub înscrisul FUMATUL INTERZIS şi îşi aprinse o Marlboro.

— Din ce cauză? l-am întrebat distrat, în vreme ce controlez, dincolo de fereastră, dacă blonda ascunsă printre elevii de pe peronul gării nu e cumva Margherita.

— Din cauza FINALULUI FASCIST prin care m-am gândit să închei în chip măreţ tema despre limba vulgară...

Blonda îşi scutură pletele. După mine, e ea.

— MI SE RUPE ESTE DEVIZA NOASTRĂ, MI SE RUPE DACĂ MOR, MI SE RUPE DE BOMBACCI ŞI DE ZORILE VIITORULUI!

Trenul se puse în mişcare. Blonda se întoarse. Este unul dintre cei trei fraţi Berta.

Ce treabă are chestia asta cu limba latină vulgară? îl întreb eu pe Franz.

— Cum ce treabă are? ÎNTRUCÂT e limpede că nu tot ceea ce pare vulgar este într-adevăr aşa, voiam să spun că şi o expresie aparent vulgară, de genul MI SE RUPE poate să evoce culmi ideale foarte înalte. Acolo unde ajung doar acvilele, nu ştiu dacă mă urmăreşti.

— Mai mult sau mai puţin, am recunoscut eu.

— Atunci uite, citeşte tema asta şi spune-mi ce crezi, îmi dă câteva foi mototolite. Trebuie să fie ciorna.

Citesc.

Francesco Zazzi
Temă
LIMBA VULGARĂ ŞI LIMBA ITALIANĂ
Dezvoltare

Având în vedere că trăim într-o epocă de mari tensiuni personale, sociale, naţionale şi internaţionale, folosirea vulgarului în limba italiană e tot mai răspândită. În Nord şi în Sud, atât la oraş, cât şi la ţară. Ajunge să ne gândim la folosirea tot mai frecventă a substantivului genital masculin italian „pulă". Până acum câţiva ani eu nu prea întrebuinţam „pulă". Şi nici cei de-o vârstă cu mine. Poate pentru că mai eram încă în clasele elementare. La liceu însă, folosirea lui „pulă" de către tineri se intensifică. Până când, în clasele superioare, tinerii ajung să-l folosească tot timpul. „Pulă" se pretează, de altfel, la o mulţime de întrebuinţări. În definitiv, poate fi folosit practic oriunde. Din punct de vedere eminamente lingvistic într-adevăr nu există limite. Poţi să-l

introduci unde vrei, funcționează întotdeauna. Dar să trecem la unele exemple practice.

„Pulă" se întrebuințează mai întâi ca afirmație, când eşti întrebat despre ceva. De exemplu: „Ți-ai făcut temele de vacanță?" Răspuns: „O pulă!". Sau „Ți-ai reînnoit abonamentul la tren?" Răspuns: „Puia!" Sau: „Ți-ai amintit să te speli la subsuori?" Răspuns: „Canei!" Totuşi, mulțumită versatilității sale, „pulă" poate fi întrebuințat şi ca negație. În cazul: „Ce ai mâncat astăzi?" Răspuns: „O pulă". Sau: „Ai înțeles ceva din explicație?" Răspuns: „O pulă". Sau chiar: „Ce vezi la orizont?" Răspuns: „Opulă". Şi aşa mai departe. Cuvântul funcționează şi în chip interogativ, în cazul „Ce puia mea faci?", „Unde puia mea mergi?", „Ce pulă eşti!", „Ce puia mea vrei?" sau „Ce căcat spui?", „Ce măciuci vorbeşti?" etc.

„Pulă" nu trebuie, aşadar, subevaluat. Este adevărat că funcționează de asemenea ca superlativ. Câteodată, în chip absurd, asociat cu „pizdă". Un exemplu grăitor, ultrafolositul „Pula mea, ce pizdă!", expresie între cele mai frecvente când trece o fată, chiar numai drăguță. De altfel, „pulă" serveşte la perfecție şi ca diminutiv. Aşa bunăoară „Cum ți se pare motocicleta aia?" Răspuns: „După mine, nu valorează o pulă". Sau „Dar cât e de scundă aia?" Răspuns: „Mai mică decât o pulă". Sau: „Spune-mi ce crezi despre mine?" Răspuns: „Coboară de pe pulă şi mergi pe jos". Prin natura sa, oricum „pulă" este esențialmente exclamativ: spargi un vas de flori al maică-tii şi exclami: „Pula mea!" Calci un câine care traversează pe trecere şi urli: „Pula mea!". Observi că ți-ai terminat țigările şi strigi: „Opulă!"

Pe urmă tinerii folosesc „pulă" ca să exprime perfect o întreagă gamă de emoții şi sentimente. De la angoasă, când afli brusc că se dă o lucrare scrisă în clasă şi oftezi „Ah, nu, puia mea!" şi până la bucuria când primeşti cadou un disc şi spui: „Mulțumesc, pută!" De la tristețe, ca atunci când îți moare pisica şi şopteşti „Sărăcuța, prostuța, ce pută!" la

entuziasm, ca atunci când echipa ta marchează şi urli „Ce gol, băi pulă!”.

În concluzie, „pulă” porneşte ca termen vulgar, dar nu sfârşeşte ca atare, întrucât în limba italiană contemporană este folosit nu atât cu semnificaţia lui de organ sexual masculin erectil şi, dacă vreţi, de reproducere, ci în calitate de auxiliar, de adverb, de sinonim şi altele asemenea. Şi dacă pe de o parte putem să afirmăm cu certitudine că mulţumită lui „pulă” anii Şaptezeci sunt cu totul altă decadă comparativ cu anii Şaizeci (când „pulă” se folosea foarte rar faţă de ziua de azi), trebuie de asemenea spus că nu totdeauna ceea ce în aparenţă este vulgar este astfel şi în realitate. Ca în faimosul MI SE RUPE ESTE DEVIZA NOASTRĂ, MI SE RUPE CĂ AM SĂ MOR, MI SE RUPE DE BOMBACC1 ŞI DE ZORILE VIITORULUI, care, cu toată prezenţa lui, „mi se rupe” nu este deloc vulgar, ci chiar evocă culmi ideale foarte înalte. Acolo unde ajung doar acvilele.

Nu-mi vine să cred.

— Vezi că tema era despre limba latină vulgară, nu despre vulgaritate, îi atrag atenţia.

— Ce PULA MEA înseamnă asta?

— Despre Vulgară înţeleasă ca limba care a urmat latinei, folosită în poezie şi în proză, îi explic. Nu despre vulgaritate în sensul de *pulă*.

— Ei na?, mă priveşte el, speriat.

— E de la sine înţeles.

— PE DRACU! Ştiam eu că SCROAFA aia voia să-mi tragă clapa, s-o ia dracu’!

Trage o lovitură foarte violentă cu piciorul în ghiozdanul lui Mollo. Ghiozdanul ţâşneşte de la locul lui de lângă bancă şi ajunge în fundul coridorului.

— Ei, ce-ai cu mine?, protestează Mollo, întrerupându-şi lectura simultană din „Tuttosport” şi „Gazzetta dello Sport”. Astăzi „Corriere dello Sport” e în grevă.

— Tu să taci, OBEZULE, răcneşte Franz. Cu tine am totdeauna ceva, chiar dacă explodează vreo fabrică de chimicale!

— Da’ de ce? mormăi Mollo.

— Pentru că eşti atât de TÂMPIT că reprezinţi metafora TÂMPENIEI ABSOLUTE, şi eşti automat complice al tuturor TÂMPENIILOR care se petrec pe mingea asta care se roteşte în gol, de la Apenini la Anzi, de la Capul Nord la Ecuator!

— Acum însă ai să te scoli şi ai să te duci să-mi aduci ghiozdanul! scânci Mollo.

Franz tăcu. Se mărgini să-l fixeze cu privirea lui nebun-albastră. Concluzie: Mollo coboară privirea şi, Ură vreo vorbă se scoală tiptil şi-şi recuperează ghiozdanul. Dar o zgâlțâitură a trenului îl face să cadă la loc pe bancă.

— Uită-te ce faci! Eşti atât de GRAS că ţi se face SILĂ! N-ai decât paişpe ani şi nici nu reuşeşti să-şi ridici CURUL ăla de hipofant! SĂ MĂRŞĂLUIEŞTI, NU SĂ PUTREZEŞTI! Dacă ar fi după mine, în două săptămâni te-aş transforma într-un SOLDAT din BATALIONUL SAN MARCO, pe cuvântul meu!

Pe urmă, când Mollo reuşeşte să se dezlipească, îmi şopteşte:

— Deci, după cum priveşti tu, în puține cuvinte, AM ZBÂRCIT-O MAGISTRAL.

— După cum văd eu, da.

— Ah, în PULA MEA!

Mollo se întoarce lângă noi cu ghiozdanul.

— Uite-l iar aici, CRETINUL SUPRAPONDERAL! zbiară Franz. Iar cu ghiozdanul ăla! Ai atâta SLĂNINĂ în jurul creierului că nici măcar nu ţi-ai dat seama că nu mai eşti la ŞCOALA PRIMARĂ! Mâine te şi văd prezentându-te la şcoală cu şorț negru, guleraş alb şi fundă albastră!

Mollo vrea să replice ceva, dar renunță să mai deschidă gura. Franz scoate o cariocă neagră din buzunarul de la geacă şi sub BEAU JAEGERMEISTER PENTRU CĂ LA SEVESO ESTE DIOXINĂ scrie cu litere mari ÎNDRĂZNESC, NU UNELTESC!

Dincolo de fereastră defilează câmpurile măsurate de topografi. Azi avem un munte de teme. Şi în teorie ar trebui şi să învăț. Dar în minte n-o am decât pe Margherita. Margherita şi surâsul ei.

— La ce te gândeşti? îmi zice Franz.

— La surâsul Margheritei, recunosc.

— Şi de ce?

— Cum de ce? Pentru că e minunat.

— Ce să-ți spun! Dacă taică-său e dentist!

28
ARSENE LUPIN

— Ți-aduci aminte de Arsene Lupin?

Orele opt fără cinci. Suntem în librăria-papetărie Falchi. Aia de vizavi de şcoală. Domnul Falchi şi doamna Falchi, baricadați în spatele tejghelei, înfruntă masa de studenți în căutare de foi A4, pixuri, rigle, raportoare, radiere, compasuri, bricege, cartuşe de cerneală, indigouri, creioane, carnețele. Colțul cu postere, cu afişele Fonzie, Che Guevara, Romeo Benetti, John Travolta, Bee Gees şi Inti Illimani e cel mai înghesuit. Cei doi Falchi încearcă să-şi țină prăvălia sub control cu ajutorul unei oglinzi. Au atârnat-o de tavan în colțul din dreapta uşii. Franz însă a şi reuşit să facă să dispară în geacă trei cărți de buzunar. Şi eu mi-am strecurat două sub pulover, între cămaşă şi cureaua de la pantaloni. Concluzie: dacă ne prind, ne-am fript.

— Ți-aduci aminte de Arsene Lupin? îmi repetă Franz cu voce joasă.

Eu zic că da şi pun mâna pe o altă carte. O bucălată dintr-a doua mă acoperă.

— Fii atent la Falchi, îmi şopteşte Franz.

În clipa aia bucălata se mişcă. Ridic privirea. O întâlnesc pe cea a domnului Falchi. El însă trebuie să-şi îndrepte atenția tocmai asupra bucălatei, care salivează după posterul cu Travolta.

Mă întorc spre Franz. Ne înțelegem din zbor. Mai bine să ieşim.

Afară îi salutăm pe cei din banda Berta şi ne strecurăm glonț dincolo de gardul institutului. În sensul că pentru o singură dată în viața noastră a intra în şcoală devine aproape o plăcere.

Înăuntru străbatem holul şi urcăm prima rampă de scări. Pe palier controlăm situația din spatele nostru. Nu ne urmăreşte nimeni. Atunci Franz chicoteşte şi, după ce şi-a aprins o Marlboro, scoate din geaca de piele neagră cărțuliile zgâriate. Le scot şi eu pe ale mele.

— Ia uite-i pe elevii model din întâia C! exclamă*o voce în spatele nostru.

Cavalla. Rahat!

— Şi chiarh cu bhrațelc pline de cărhți! ni se adresează, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare şi cu ochelari de soare, deşi ziua e mai cenuşie decât un film polonez dintr-acelea care rulează douăzecişipatru de ore din douăzecişipatru pe noile televiziuni private. E clar că i se apropie ciclul.

— Ia să vedem ce aveți voi aici!

Se uită la cărți. Kafka, *America.* Muşii. *Necazurile tânărului Torles.* Melville, *Copistul Bartleby.* Conrad, *Suflet de tenebre.* Doblin, *Berlin Alexanderplatz.*

— Aş vhrea chiarh să ştiu ale cui sunt.

— Sunt ale noastre, doamnă profesoară, îi spun.

Profa ne fixează.

— Şi le citiți?

— Eu i-am citit pe Pelville, Gonrad şi Goblin, despre care nu ştiam că scriu şi ei, bagă Franz. Attilaân schimb... se uită la dosul celorlalte două volume. Tafta şi Fusil.

Muflet de tenebre, între paranteze fie spus, e MINUNATĂ. Cu tot respectul, ar trebui să-l citiți şi dumneavoastră, doamnă profesoară. Ba chiar, dacă pot să-mi permit să vă dau un sfat...

Nu izbuteşte să-şi termine fraza.

— Taci, Zazzi! Vă pierhdeți după-amiezile cu chestiile astea, iar pe ce vă dau eu să studiați nici măcarh nu vă uitați! izbucneşte. Şi stinge imediat țigarha aia, pentrhu că prhimul clopoțel a sunat deja şi aşa cum prhobabil ai obserhvat, nu suntem cu sigurhanță în rheerheație!

Zazzi trage un fum.

— M-ai auzit, Zazzi?

Franz îi aruncă în față un nor de fum.

— Zazzi, îți orhdon să stingi imediat țigarha aia!

Franz trage un alt fum.

— Zazzi, bagă de seamă că astăzi nu merhge! nechează profa.

— Într-adevăr, doamnă profesoară, exclamă el. Sunt onorat să vă amintesc că astăzi nu avem ore cu dumneavoastră. DR ACEEA, întrucât ne-ați întâlnit din întâmplare în vreme ce noi ne îndreptam paşnic spre clasă, nu văd pentru ce ne faceți să pierdem un alt EON din acel timp prețios pe care cu ENTUZIASM şi ABNEGAȚIE am vrea să-l dedicăm orei noastre de dactilografie care, dacă nu mă înşel, e pe punctul de a începe.

— Asta n-o să se terhmine aşa, Zazzi, îl amenință ea, întorcându-se pe tocuri.

— Nu, bineînțeles, confirmă el.

Pe urmă se uită la mine şi-mi zice:

— Se termină, LA DRACU'!

— A mers, îi spun lui Franz, în timp ce profa urcă pe scări.

El cântăreşte din ochi cărţile, cu un chicot.

— Pe astea o să le revindem Ovreiului, îmi zice. Dar întâi mai ŞTERPELIM vreo treizeci, aşa că o să ne alegem cu o grămăjoară frumuşică de bani. Cum se spune? Cultura nu are preţ.

29
LA OVREI

— Crede-mă, de aici ne alegem pe puţin cu douăzeci de cărţi, îmi zice Franz. Poate chiar cu treizeci.

Cu genţile pline de cărţile şterpelite de la Falchi mergem sus la Turn, la Ovrei. Odinioară Turnul, care se află la capătul unui urcuş abrupt, numai serpentine, era o chestie medievală, precum Castelul. Pe urmă şi pe-aici au trecut topografii şi Turnul pare un bloc de locuinţe.

— O fi ăla ovrei, dar lui Zazzi I SE RUPE, distinse coleg.

În ultimele zile a nins ceva şi continuă să ningă. Pe scurt: bascheţii Superga de pânză nu sunt ideali pentru anotimpul ăsta, trebuie s-o recunoaştem. Mai ales dacă de luni de zile sunt muraţi.

— Dincolo de faptul că nu MI-E SCÂRBĂ să fac afaceri cu un ovrei, bombăne Franz. Şi nu din rasism.

— Ei, nu?

— Da' ce? în Waffen SS erau voluntari de peste tot din lume, chiar şi un regiment indian şi unul musulman. Numai EI sunt ovrei. Poporul ales. Ales de cine? Mai întâi şi-au inventat un dumnezeu şi pe urmă au zis că acel dumnezeu i-a ales. Ia te uită ce combinaţie. ABSURD.

Bineînțeles că nu umblu cu bocancii de munte, cum ar vrea maică-mea. Nu pot suferi bocancii de munte.

— Eram PĂGÂNI. Şi PĂGÂNI trebuia să rămânem. Dacă am fi fost încă păgâni cu toții – zero războaie religioase. Chiar şi irlandezii ăştia. Catolici, protestanți. Acolo la Belfast şi Londonderry îşi pun unii altora bombe în CUR. Şi ştii cine NAIBA este la originea tuturor chestiilor ăstea? Ovreii, bineînțeles. Pe dumnezeul unic şi omnipotent l-au inventat ei. Înainte nu exista. Şi imediat după aceea au născocit că dumnezeu îi socoteşte SUPERIORI tuturor celorlalte popoare de pe pământ. Şi pe urmă tot ei spun că Hitler era rasist. Îți dai seama?

Bocancii de munte i se potrivesc lui Mollo. Chiar şi aşa Margherita nu-mi dă atenție. Dar închipuiți-vă ce s-ar întâmpla dacă mă prezint la şcoală încălțat ca un alpinist.

— Într-adevăr, ovreii trăiesc totdeauna numai între ovrei. Rar se întâmplă ca o ovreică sau un ovrei să se căsătorească cu unul de-ai noştri. Căci noi nu suntem aleşi. Aleşii sunt ei. Mă înfurie de moarte, CRETINII ăştia. La şcoală te pun să citeşti jurnalul ăla CRETINISIM al Annei Frank şi-o tot dau cu Holocaustul şi cu faptul că poporul evreu a câştigat titlul de Victimă Mondială Numărul Unu şi aşa mai departe. Şi dacă îndrăzneşti să zici ceva împotrivă, deschideți-vă, ceruri! De tipul că astăzi dacă un şofer OVREI calcă un pieton GERMAN, acesta nici măcar nu poate chema ambulanța că îl şi acuză de antisemitism. Nici vorbă de libertate de opinie. În privința ovreilor, libertatea de opinie *nu are valoare.*

Cu siguranță degetele mele de la picioare sunt înghețate. Şi pentru că în bascheții Superga zăpada intră în voia ei. Trece prin pânză şi prin găurelele pentru respirația ^ piciorului. Strănut.

— Şi pe urmă, în Congo belgian, belgienii au masacrat, în secolul al XIX-lea, cincizeci de milioane de negri. Cineva ar putea obiecta: ERAU DOAR NEGRI. De acord. Oricum, nu

veniți să-mi spuneți că cincizeci de milioane de negri nu fac cât şase milioane de ovrei. Şi democrații ăia fini de americani? Au deportat negri cu vasele, din BONGOBONGO, ca să-i folosească drept sclavi. Ei spun că nu e adevărat că ovreii controlează finanțele mondiale. POVEŞTI! Le controlează şi-ncă cum! Ajunge să te duci să vezi cum se cheamă marile companii de pe Val Strit. M-am informat. Una se cheamă Goldman Sax. Alta Morgan Stanlei. Alta Metro Golduin Maier. Toate societăți ovreieşti cu nume ovreieşti.

Zăresc Turnul. Încă două sute de metri şi am ajuns. Dar zăpada mi-a ajuns la glezne. Intră în bascheți chiar dacă sunt înalți.

— Şi cu ziarele la fel. Controlează presa la niveluri de necrezut. Despre ce le fac palestinienilor nu se ştie nimic, pentru că ei publică numai ştirile care le convin. Şi dacă vreun jurnalist se hazardează să scrie un articol nu filo-palestinian, dar cât de cât OBIECTIV, imediat îl taxează de anlisemit. Şi America? Te-ai întrebat vreodată de ce îi sprijină în halul ăsta pe israelieni? Ți-o spun eu: pentru că există lobby-ul ebraic, şi-ncă cum!

Un alt strănut. Ar trebui cel puțin să-mi scot BASCHEȚII şi să-i usuc pe un calorifer, împreună cu ciorapii. Nu lângă calorifer, nu, pentru că atunci cauciucul din vârf se dezlipeşte.

— Dar fii atent, treaba FUNDAMENTALĂ, dincolo de finanțe şi de informație, este povestea cu Dumnezeul unic pe care au inventat-o ei, şi care printre consecințe comportă şi faptul că noi astăzi trebuie să-l RĂBDĂM pe don Bob. Roma a încercat să-i facă să-şi schimbe ideile, împărații chiar că ştiau cum se trăieşte. Ca păgânii, ce naiba, tot scurmând şi prin religiile altora, şi-aşa măcar din când în când ne trezim cu un RIT ORGIASTIC şi ne distrăm în stil mare. Te gândeşti ce CHESTIE? O săptămână de ORGII

sexuale la trei sute şaizeci de grade, în loc să te maschezi în Zorro şi în Zâna Albastră, ca toţi spasmodicii ăia, de Carnaval. Dar cu CRETINII ăştia de ovrei, nimic de făcut, erau fixaţi pe dumnezeul ăla unic, care-i alesese pe ei. Pe ei, FEŢE DE RAHAT. Şi dă-i cu Iahve, Allah, Moise, Pele, Didi, Vava şi cele zece porunci idioate. Printre care, vezi bine, cea mai crudă şi lipsită de sens: SĂ NU FII DESFRÂNAT! Bastarzii!

Ajungem la porţiunea de porticuri unde se găseşte Ovreiul. Îmi scutur tălpile de trotuar, care o fi el ud, dar măcar e fără zăpadă. Lipită de vitrina Ovreiului, plină de cărţi uzate, se află o bucată de carton pe care stă scris CUMPĂR CĂRŢI UZATE, DE ŞCOALĂ SAU ALTELE. Franz scuipă pe jos. Intrăm.

— Salve! zice Arsene Lupin al meu Ovreiului din spatele tejghelei.

Ăla ne priveşte de după ochelari.

— Am avea nişte cărţi de VÂNZARE, rânjeşte Franz.

— Dacă sunt de şcoală, nu mă interesează, zice Ovreiul. Nu-i momentul.

— Nu, nici vorbă, n-avem SCÂRBOŞENII de şcoală, dă din cap Franz, golindu-şi geanta pe tejghea.

O golesc şi eu pe-a mea. Apar toate cărţile de buzunar pe care le-am şterpelit de la Falchi. *Demonii, Marele Gatsby, Maestrul şi Margareta* şi celelalte. În total să tot fie vreo treizeci. Ovreiul nu scoate nicio vorbă. Apucă în trecere o carte după alta şi le priveşte atent, controlând preţurile de pe copertă.

— Sunt FOARTE NOI, îi zice Franz.

Ovreiul continuă să se uite atent.

— Într-o stare OPTIMĂ.

Ovreiul cântăreşte fiecare volum.

— NICI MĂCAR vreo îndoitură sau vreo mâzgăleală, insistă Franz.

Ovreiul termină de examinat volumele.

— Credeți-mă, nici măcar nu le-am RĂSFOIT, se jură Franz.

Ovreiul se sprijini cu mâinile pe tejghea. Se uită la Franz de după ochelari.

— Cinci mii cinci sute de lire, spune.

Lui Franz îi cade falca.

Îl fixează pe ovrei.

Mă fixează pe mine.

Fixează cărțile.

— Da' sunt mai mult de TREIZECI DE VOLUME! izbucneşte.

— Douăzeci şi nouă, precizează Ovreiul.

— Practic NEATINSE! protestează Franz.

Cinci mii cinci sute de lire, rămâne neînduplecat Ovreiul.

— Arată spre romanul lui Fitzgerald.

— Treaba asta n-o mai citeşte nimeni.

Franz se întoarce spre mine. Dau din umeri.

— Bine! Dați-ne PORCĂRIA asta de bani şi să plecăm din PORCĂRIA asta de prăvălie, hai!

Ovreiul deschide un sertar. Numără cinci hârtii de o mie, patru monezi de o sută şi două de cincizeci mari cât alunița păroasă a lui Franz. Pune banii pe tejghea.

Franz îi bagă în buzunar. Pe urmă apucă *Marele Gatsby* şi zice:

— Pe asta însă o păstrăm noi, DIN MOMENT CE tot n-o mai citeşte nimeni!

Ovreiul cască gura ca să mai spună ceva, dar noi suntem deja afară.

— Ovreiule! urlă Franz, acoperind cuvintele celuilalt.

Alunecând pe zăpadă, ne batem palma.

— Ți-am spus eu! îmi zice Franz, luând-o după colț. Şi pe urmă susțin că NU ESTE ADEVĂRAT că sunt lipiți de bani! Ca ăla care mergea cu mine la şcoală anul trecut, ai lui au

case la Portofino şi la Saint-Moritz şi el apărea în clasă cu gulerul de la cămaşă şi cu manşetele CÂRPITE aşa de tare că nu se mai vedea pânza! Nici măcar un MORT DE FOAME nu le-ar fi putut purta!

— Nu te înfuria, Franz, îi spun. Oricum nu foloseşte la nimic. Şi pe urmă, noi cărţilea alea le-am furat.

— ŞI CE VREI SĂ SPUI? Le-am furat CINSTIT, ce dracii', şi schiţează gestul de a azvârli cartea pe jos, pe urmă se răzgândeşte şi mi-o dă mie.

— Ia-o tu pe-asta! Şi citeşte-o! Aşa, cel puţin nu-i dăm dreptate RAHATULUI ăla!

Iau cartea şi mi-o pun în geantă. *Marele Gatsby.* Strănut. La dracu'. Mai-mai că am ajuns acasă la căldură şi o răsfoiesc puţin. Mie-mi place să citesc aproape tot atât cât să şi cânt la baterie.

30
HUCKLEBERRY FINN

La naiba. Aici nu se întâmplă niciodată nimic. Ca să nu mă plictisesc, merg pe câmp. La stejarul meu.

În afară de cântatul la baterie îmi place grozav să citesc. Dar nu chestii de şcoală. Să înveţi e o plictiseală, în afară, câteodată, de italiană şi de istorie. Sau poezia epică, în la gimnaziu. Mai ales *Iliada* şi *Odiseea.* Cu toate bătăliile alea şi aventurile pe mare. Eu am ţinut totdeauna cu troienii. Puţin cam cum ţine Franz la nazişti. Nu ştiu de câte ori l-am copiat din antologia *De la mit la istorie* pe Hector portocaliu, cu coif, platoşă, jambiere, scut şi spadă, în casă au fost totdeauna cărţi, mulţumită bunicului. Ne-a dăruit o grămadă, mic şi lui Alice. *Cei trei muschetari. Insula comorilor. Băieţii din strada Pal.* Chiar şi *Marile speranţe.* Şi multe altele. Într-o vară, când nu mai aveam nimic nou de

citit, am parcurs toate cele şaisprezece volume din *Enciclopedia Conoscere.* Erau destul de bune. Dar nu ştiu dacă aş mai repeta.

La un moment dat, Alice s-a pus pe citit cărți numai de-ale ei, precum *Cu sângele în ochi,* cartea unuia care în America făcea parte din Panterele Negre, *sau un veac de singurătate,* de un sud-american pe care niciodată nu-mi aduc aminte cum îl cheamă. Şi de asemenea chestii politice, de exemplu *Ce-i de făcut?* de Lenin şi cărțulia aia Feltrinelli de buzunar, *Citate din Preşedintele Mao Tze Dun.* Mie îmi plac mai mult romanele. Romanul meu preferat, până să nu citesc *Fiesta* de Hemingway, era *Aventurile lui Huckleberry Finn.* L-am citit înajntea celuilalt, *Aventurile lui Tom Sawyer,* chiar dacă ar fi trebuit, de fapt, să fac invers. Timp de câteva veri după aceea, pârâul care curge pe-aici devenise fluviul Mississippi. Şi o insuliță alcătuită din bolovani care ieşeau din apă, Insula lui Jackson. Odată am încercat chiar să-mi construiesc o plută ca aceea a lui Huck. Dar dacă nu ai un topor, nu e simplu. Colibele însă îmi ieşeau mai bine. Alegeam un pom nu prea înalt, îndoiam ramuri şi le legam de tufişuri cu mănunchiuri de iarbă din aceea care creşte subțire şi lungă, pe urmă împleteam între o ramură şi alta ramuri tăiate din alți pomi şi la urmă ieşeau nişte adăposturi superbe. De genul că-mi închipuiam că sunt un partizan ca bunicu', cu deosebirea că pe mine nemții reuşeau să mă prindă. În sat toți îi urăsc pe nemți, cu excepția lui Zazzi.

Oricum, până când n-am citit *Fiesta,* cartea mea preferată a fost *Aventurile lui Huckleberry Finn.* Apoi, cu doi ani în urmă am citit *Fiesta.* După ce ai citit *Fiesta* vezi viața altfel. Adică înțelegi că FAPTUL DE A FI viu e o chestie SUPER, chiar dacă după asta se termină foarte rău. M-am îndrăgostit şi eu de Brett Ashley din *Fiesta,* aşa cum li se întâmplă tuturor personajelor din carte, de la Jake la Robert

şi la Tom. Şi când stau în camera mea lungit pe pat şi ascult muzică, deseori îmi închipui că o duc pe Margherita într-o cafenea din Paris şi comand o sticlă de Veuve Clicquot, poate pentru că singurele două baruri din sat merg pe băuturi proaste şi sunt pline de pensionari beți care joacă cărți.

Am recitit de atâtea ori sfârşitul de la *Fiesta* că mi-l aduc aminte cuvânt cu cuvânt:

„Oh, Jake" spuse Brett. „Noi doi am fi fost atât de bine împreună".

În fața noastră, pe un postament, un polițist în kaki dirija circulația. Îşi ridică bastonul. Maşina încetini brusc, aruncându-l pe Brett peste mine.

„Într-adevăr" am spus eu „, nu-i aşa că-i frumos să gândeşti aşa?"

Când sunt trist din cauza Margheritei mă gândesc la finalul din *Fiesta,* finalul cel mai trist pe care l-am citit vreodată. Dar nu e numai disperare pentru ceea ce ar fi putut fi şi n-a fost. Este ca şi cum ceea ce ar fi putut să fie şi n-a fost ar fi încă, într-un fel, o posibilitate, chiar numai ca ipoteză. Să te gândeşti la această posibilitate, în acelaşi timp reală ca posibilitate, dar ireală în realitate, într-un fel te face să te simți puțin mai bine. Dar şi mult mai rău, cu siguranță.

Gândul că Margherita şi cu mine n-o să ne cunoaştem niciodată, şi că, prin urmare, n-o să fim niciodată împreună, mă face să mă simt exact cum se simte Jake în finalul din *Fiesta.* Şi uneori când mă simt aşa, aş vrea să n-o fi văzut niciodată pe Margherita. Şi aş vrea să nu fi citit niciodată *Fiesta.* Şi aş vrea să nu fi împlinit niciodată paisprezece ani.

Când eram copil, am avut totdeauna o poftă nebună să fiu mare. Şi totuşi sunt zile în care mi-ar plăcea să fiu iar copil. Şi să mă joc de-a Huckleberry Fin, aici, pe pajişte.

31
ADUNARE, PARTEA ÎNTÂI

Când am intrat în clasă am descoperit că astăzi nu avem lecții.

— Phregătiți-vă să coborhâți în Sala Mare, ne informează Cavalla. Eu, cahre, sprhe deosebihre de voi, am făcut Şaizecişioptul, şi cu domnul dihrector, phrofesohrul De Lirhio, am hotărhât să orhganizăm o adunarhe pe şcoală.

Rumoare generală. Mollo îl închide pe Alighieri şi sare în sus de bucurie. Astăzi pentru el ar fi fost cam prost. A rămas singurul fără notă.

— Sigur pentru că alaltăieri la Roma l-au arestat pe Renato Vallanzasca, îmi zice Zazzi, mângâindu-şi aluniţa păroasă.

— Idolul meu, ce dracu'. Ăsta da TIP TARE!

— Dar nu era căutat pentru crimă şi sechestru de persoană?, îl întreb.

— Cum să nu! De-aia e un MIT. O să vezi că în vreo două zile evadează. Sau chiar A EVADAT deja!

Ochii lui de un albastru nebun se aprind. Ridică mâna în timp ce restul clasei îşi strânge cărţile şi caietele şi se ^ îndreaptă către uşă.

— Ce e, Zazzi?, îl pironeşte cu privirea Cavalla.

— Îmi cer scuze, doamnă profesoară. Aş fi vrut să ştiu dacă cumva adunarea la care mergem a fost convocată pentru că a evadat frumosul René.

— Fhrumosul Rhene? Şi cine este acest fhrumos Rhené?

— Renato Vallanzasca, îi explică el, adăugând, cu voce joasă:

— Mamă, ce ignorantă!

— Ce legăturhă arhe Vallanzasca, Zazzi?

— A, nimic. Numai că alaltăieri l-au arestat şi mă gândeam dacă nu cumva a EVADAT deja. Caz în care îmi

permit să-mi spun părerea. Şi anume că noi, aşa cum scrie bardul, ne găsim aici pentru a-l ONORA pe Renato, nu pentru a-l CONDAMNA.

Cavalla îl priveşte interzisă.

— Adunarhea nu a fost convocată pentrhu banditul ăla. Darh ziarhele, Doamne, băieţi, voi nu le citiţi?

— Eu da, se ridică Mollo, şi scoate de sub bancă ziarele „Tuttosport", „La Gazzetta dello Sport" şi „Il Corriere dello Sport".

— Nu pe acelea, scutură ea din cap.

Scoate din poşetă „La Repubblica".

— „Ierhi, la Rhoma, autonomii au contestat în manierhă necivilizată mitingul lui Luciano Lama, secrhetarhul CGIL. Urhlând sloganurhi absurhde, intrhând în conflict cu serhviciul de orhdine al PCI şi dedânduse la acte barhbarhe de gherhilă urhbană."

Care sloganuri, scuze? întreabă Franz, care de obicei e un fanatic.

Astăzi poartă un tricou pe care scrie cu pixul CINE SE OPREŞTE ESTE PIERDUT.

Cavalla răsfoieşte ziarele.

— Uite... de exemplu... MAI MULTĂ MUNCĂ, MAI PUŢIN SALARHIU... LAMA ESTE AL MEU ŞI-L GESTIONEZ EU... MAI MULTE BARHĂCI, MAI PUŢINE CASE... E TIMPUL, E TIMPUL, MIZERHIE PENTRU CINE LUCRHEAZĂ... TE RHOG, LAMA NU PLECA, VHREM ÎN CONTINUARHE MAI MULTĂ POLIŢIE...

Închide ziarul.

— Chestii de-acestea. Purh şi simplu prhovocărhi!

— Eu nu le consider provocări, zice Franz.

— Ah, nu?

— După mine, dimpotrivă, aceşti aşa-zişi provocatori au pus faimosul DEGET pe binecunoscuta RANĂ, chiar dacă eu, aşa cum o ştiţi, gândesc altfel.

— Părherea ta nu mă uimeşte deloc, Zazzi. Chiar şi Berhlinguerh o spune: aceşti civili, aceşti autonomi, aceşti contesthatari, aceşti indieni metrhopolitani, îşi spun aşa ca să nu folosească adevărhatul lor nume.

— Şi care ar fi acela? întreabă Franz.

— Fascişti!

— Da' ce-o tot daţi cu FASCIŞTI şi iar FASCIŞTI! se răzvrăti Franz, atins în punctul cel mai sensibil.

Mă uit în jur. Gina s-a reaşezat în bancă şi a reînceput să-şi facă unghiile. Molo completează formaţia Celor Mai Buni Maseuri de la Juventus din Toate Timpurile. Restul clasei vegetează răbdătoare, o adevărată ciurdă de vite.

— Ăştia, atacă Franz, sunt PORNIŢI... supăraţi pământ pe politica PCI-ului dumneavoastră, doamnă profesoară. Care, în loc să-şi facă meseria lui de partid al proletariatului, închide ochii la PORCĂRIILE făcute de DC, când nu e vorba chiar SĂ FURE împreună.

— Zazzi!, spumegă Cavalla. Nu-ţi perhmit! Ce ştii tu de prholetarhiat? Tu care ai mintea tot la anii Douăzeci! Cahre plângi după fascism! Care duci dorhul Rhegimului!

— Îmi cer iertare, dar, DAT FIIND CĂ dumneavoastră spuneţi că ne găsim în democraţie, eu mi-o închipui după cum mi se pare. Dumneavoastră vreţi să faceţi un REGIM DC-PCI, nu...

În momentul ăla, o femeie de serviciu deschide uşa şi spune că se poate coborî pentru adunare, că toţi sunt deja acolo. Asta bineînţeles în ţipetele, behăiturile şi cotcodăcelile de bucurie.

32
TV COLOR, PARTEA ÎNTÂI

Astăzi mama, când s-a întors dintr-una din vizitele ei zilnice la parohie, s-a pus împreună cu surorile ei să încerce să scape de o grămadă de borcane de supercremă. Adică una dintre mătuşi a început să urle că ea nu mai are unde să pună supercremă. Cealaltă însă n-a zis nimic. Ba dimpotrivă. Zumzăia toată. Bărbatul ei, industrieşelul Cavaler al Muncii, tocmai îi făcuse cadou un TV color. Cele două surori, care rămăseseră la alb-negru, încremeniseră. Apoi, din camera mea, le-am auzit reacţionând. *Se zice că TELEVIZORUL color provoacă cancer,* a atacat una. *Chiar aşa, cancerul,* a adăugat cealaltă. Surorii cu colorul nu i-a păsat. *La fel se zicea despre frigider, şi uite că suntem încă vii şi nevătămate. Cel puţin acum Italia se umple de televiziuni private şi eu o să mă bucur de ele la televizorul meu color.* Sfârşitul discuţiei. Iată de ce în seara asta mama l-a primit pe tata bocind. *Chiar cu un muncitor trebuia să mă căsătoresc eu!* El nici n-a deschis gura. *Şi între timp surorile mele triumfă! Acuma una l-a făcut pe bărbată-său să-i aducă un televizor color!* A făcut o pauză de efect. Şi-a suflat nasul. Tata a profitat de asta şi a început să mănânce. Eu am făcut la fel. *De ce m-am căsătorit eu din dragoste, naiva de mine!* Chiar aşa a zis. Tata a privit-o. *Fără să mai socotim că televizorul alb-negru l-am cumpărat în rate în Şaizecişidoi!* Tata s-a uitat în farfurie. *Cu frigiderul şi maşina de spălat!* M-am uitat la tata care se uita la ea şi la farfurie. *Şi e încă acolo!* Am simţit că urma să se întâmple ceva. *Totul pentru că eu, naiva, m-am căsătorit cu un napoletan!* Tata s-a ridicat de la masă. A luat farfuria. I-a spart-o în cap. *Ia mai slăbeşte-mă!* Mama l-a fixat speriată. Sosul îi curgea pe frunte şi de-a lungul obrajilor. A început să plângă.

Nu. Tata s-a ridicat de la masă. Nu a luat farfuria. Nu i-a spart-o în cap. Pur şi simplu a ieşit şi s-a dus în garaj. La coliviile lui pentru canari. Ea atunci s-a întors spre mine. *Şi tu, mai tunde-te!*

33
NAPULI

Napuli, îl auzeam pomenit zi de zi încă de copil. Pentru colegii mei de clasă de la elementară eu eram un *napuli,* chiar dacă tata în realitate e sicilian şi mama noastră e piemonteză, iar eu sunt născut aici. Ca şi Alice, de altfel. Atunci în sat fiecare copil era fiul meseriei lui taică-său. Ala era fiul măcelarului şi deci era poreclit *maslé.* Altul era fiul poştaşului şi deci era supranumit *pustín.* Un altul era fiul brutarului şi deci era supranumit *panaté.* Eu eram fiul lui *napuli* şi deci eram supranumit *napuli.* Asta însemna că nimeni nu voia să se joace cu un *napuli.* De asta am început să bat în cutia mea de Dash răsturnată şi să citesc cărți cu benzi desenate şi enciclopedii.

Tata a venit aici din Sicilia după război. Acolo, la Marsala, pierduse tot. Americanii au bombardat într-o noapte oraşul pentru că prin părțile acelea era o bază aeriană a Luftwaffe. Tata a rămas îngropat sub dărâmături împreună cu o serie de persoane, în subsolul unei biserici, folosit ca refugiu. Din fericire acolo dedesubt se găseau şi doi militari de la Afrikakorps. Cu baionetele, chinuindu-se mai multe ore, au reuşit să sape un tunel şi să-i ajute pe toți să iasă afară. Dacă n-ar fi fost ei, tatăl meu ar fi fost mort, înmormântat de viu. Apoi însă, când a ieşit la lumină casa nu mai era şi nu mai erau nici părinții lui şi sora lui. Din cauza asta eu nu i-am cunoscut niciodată pe bunicii aceia.

În Patruzecişişase tata a luat trenul spre Nord. Practic a făcut foame. Ca să te integrezi într-un oraş mare, dacă veneai din Sud, nu era uşor. Lumea vorbea piemonteză special ca să nu înțelegi. Şi pe stradă erau afişe pe care

scria NU SE ÎNCHIRIAZĂ LA MERIDIONALI. De asta lata s-a dus la Torino şi apoi a ajuns aici.

În Sicilia, la Marsala, am fost în vacanță o singură dată. În anul în care Germania de Vest a învins la mondialele de fotbal. Despre Sicilia îmi amintesc bine culoarea mării şi a nisipului. Şi-mi aduc aminte şi de parfumul pastelor cu vinete. Şi de zgomotul vântului printre palmieri. Dar mai ales de gustul casatei. Prima dată am gustat casata siciliana într-o dimineață de iulie la tejgheaua de la Vechea Cofetărie De Gaetano de pe strada Rapisardi din Marsala. Atmosfera din Marsala e fierbinte, galbenă şi haotică, cel puțin în centru înainte de prânz, când marsalezii se revarsă pe străzi, pe jos, cu maşina sau cu motoreta, iar Vechea Cofetărie De Gaetano e minusculă. În dimineața aceea marsalezii sporovăiau despre *una şi alta,* prin părțile dinspre Piazza della Loggia, unii cu nasturele negru de doliu cusut pe cămăşile albe, alții cu unghiile de la degetele mici lăsate să crească ca să ajungă la lungimea degetului inelar. Eram tocmai să-l întreb pe tata ce era cu toți nasturii ăia şi toate unghiile alea fără măsură, când el mi-a spus *Vino, nu te mai z. Gâi la nasturii şi la unghiile alea, acu ' te duc să mănânci ceva cu totul special.*

Mie, ca să spun drept, nu prea-mi era foame. La Marsala, când lipseşti de o bucată de vreme, în fiecare zi prietenii şi rudele marsaleze te invită la prânz şi la cină. Şi prietenii şi rudele marsaleze pregătesc prânzuri şi cine interminabile. Nici n-ai timp să te ridici de la masa de prânz, că trebuie deja să alergi să te aşezi la masa de cină. Şi cum la Marsala oamenii sunt foarte orgolioşi, pentru că Marsala este unul dintre puținele locuri din Sicilia unde se face cuşcuş, toți, fie la prânz, fie la cină, îți fac cuşcuş. Ca să nu-i superi, trebuie să-l mănânci de fiecare dată, ca şi cum n-ai mai fi mâncat niciodată cuşcuş. După aceea gazdele pretind chiar să mai ceri un repetir. Problema e că nimic nu umple mai tare

burta ca acest cuşcuş. Mai ales dacă eşti obligat să urmezi o dietă pe bază de cuşcuş şi la prânz şi seara şi cu atâtea repetiruri pentru săptămâni întregi. Asta şi fiindcă, odată înghiţit, cuşcuşul se umflă şi creşte.

În dimineaţa aceea de iulie, mama noastră dorise să meargă la biserică să se roage pentru că nu mai mâncase niciodată cuşcuş, iar Alice a trebuit să meargă cu ea. Cât mă priveşte pe mine, îmi amintesc foarte bine, cuşcuşul îmi apăsa toate organele interne. Îl simţeam venindu-mi în gât, în nas şi în urechi. Şi în momentul în care tata mi-a spus *Vino, nu te mai zgâi la nasturii şi la unghiile alea că te duc să mănânci ceva special,* am crezut că-mi vine rău. Mi-era teamă că voia să mă ducă din nou la vreun prieten sau vreo rudă marsaleză ca să mănânc cuşcuş. Dar el m-a luat de mână şi am traversat împreună o stradă foarte aglomerată cu piatra care frigea sub pingelele subţiri ale pantofilor noştri de vară, şi am lăsat în spate piaţa inundată de foarte multă lumină la douăzeci de mii de grade Fahrenheit, ca în desenele din Marvel, şi am intrat în Vechea Cofetărie De Gaetano.

Băiatului, care pregătea în spatele tejghelei două graniţe cu lămâie pentru doi clienţi cu nasturi negri de doliu cusuţi pe cămăşile albe şi cu unghiile degetelor mici atât de lungi de întreceau inelarele, tata i-a cerut două bucăţi de casată siciliană. La care eu l-am întrebat: *Tată, ce înseamnă exact această casată siciliană?* Şi el mi-a răspuns: *Casata siciliană este casata siciliană.* Cum nu mă dumiream, l-am întrebat: *O fac tot din cuşcuş?* Şi el: *Nu, nu o fac din cuşcuş, ci cu brânză şi cu pandişpan şi cu fructe zaharisite şi cu ciocolată şi cu pastă de migdale.* După care s-au întâmplat două lucruri. Primul, băiatul dinapoia tejghelei ne-a dat pe două farfurioare bucăţile noastre de casata siciliană. Apoi înarmat cu linguriţă, pentru prima oară în viaţa mea am gustat-o. Şi atunci am înţeles de ce atunci când l-am

întrebat ce era o casată siciliană, tata mi-a spus că o casată siciliană e o casată siciliană. Casata siciliană nu se poate explica. Trebuie s-o mănânci.

În concluzie: mi-aş tăia o mână ca să mă întorc la Marsala. La Vechea Cofetărie De Gaetano. Fie doar şi cu Alice. Dar Alice e la Milano. Şi apoi e criză. Şi deci nu se poate. În orice caz, dacă n-aş fi fost un *napuli,* n-aş fi gustat niciodată casata siciliană. Aşa că slavă Domnului că sunt un *napuli.*

34
MIJLOACE LA ÎNDEMÂNĂ

În faţa şcolii aştept ca Franz să-şi facă apariţia cu Mercedesul negru al maică-sii. În tren nu era, iar ca să lipsească e exclus. Astăzi nu avem nicio ascultare la orizont. Deci e probabil în întârziere şi o să-l aducă maică-sa. Banda Berta staţionează în faţa barului. Cei trei fraţi în jachete de piele se uită în jur în căutare de boboci. Dacă n-ar fi fost vorba de Franz, mi-ar fi sărit deja în spinare, aşa ne salutăm cu o înclinare a capului. Cineva a scris azi-noapte pe perete lângă poarta de intrare în liceu CU DEGETUL ORGASM GARANTAT, CU PULA E CU TOTUL ALTĂ TREABĂ. O femeie de serviciu încearcă să şteargă cu un burete şi cu o găleată de apă literele scrise cu spray roşu, dar nu prea reuşeşte. Mă uit la ceas. Clopoţelul e gata să sune. Franz nu apare.

— Ce chestie, nu? zice o voce în spatele meu.

Mă uit. E Gina.

— Ciao, Gina, o salut. Ce chestie, ce vrei să spui?

— Scrisul ăla. N-o să reuşească să-l şteargă, cred.

— Ar fi trebuit să vopsească din nou totul.

Dintr-odată îmi dau seama că este prima dată când o fată din clasă vorbeşte cu mine în afara orelor. Şi pot să spun că au trecut ceva luni. Îmi dreg vocea. Totuşi nu spun nimic.

— Îl aştepți pe Zazzi? face Gina, după o vreme.

— Da, îi răspund.

— Super tip, ăsta.

— Da, super tip.

— Totuşi voi doi sunteți destul de diferiți.

— Găseşti?

— Da. Mai întâi el e un rahat. Şi pe urmă este un rahat depăşit, se vede asta imediat. Tu însă eşti prea timid pentru a fi real, dar se vede că gândeşti ceea ce spui. Nu arunci prostii aşa, doar pentru a fi huligan.

Nu ştiu de ce, dar încep să mă simt puțin stânjenit.

— Şi cu acest don Bob, continuă ea. Zazzi merge mult prea departe, dar se vede că o face numai pentru a-l provoca. Tu nu. Pare că tu crezi, când discuți despre lucruri cum este avortul.

Sună clopoțelul. Privesc în jur. Din Franz nici măcar vârful țigării.

— În orice caz nu cred că Zazzi vorbeşte doar aşa, ca să vorbească, îi zic, în timp ce ne îndreptăm spre intrare. El e făcut aşa, totul sau nimic.

— După cum s-au desfăşurat lucrurile în clasă, aş zice că e mai degrabă a doua ipoteză, face ea. Tu ai fost singurul care a ales-o pe prima. Mă întreb de ce.

— În sfârşit, mă crispez. Nu ştiu. Suntem prieteni.

Urcăm împreună scările. Parcurgem împreună coridorul. La câțiva paşi de clasa noastră ea grăbeşte imperceptibil pasul şi-mi zice:

— Atunci, ciao.

— Ciao, îi zic eu. Şi roşesc.

În clasă din fericire intrăm fiecare pe contul lui. Profesoara de stenografie este deja acolo şi trasează

hieroglife pe tablă. Chestia asta, că mă înroşesc ori de câte ori ies la lecție sau când vorbesc cu vreo fată, începe să mă streseze cu adevărat. De ce alții nu se înroşesc niciodată, iar eu da? Ce nu e în regulă? O tară ereditară? O boală de sânge? Ba nu. Acum, dacă mă gândesc, în primară nu mă înroşeam niciodată. Am început la gimnaziu. Când au început să le crească sânii colegelor mele de clasă. Şi eu nu puteam să mă abțin să mă uit la ele cum cresc. Mă gândesc la sânii Ginei. Îi are cu adevărat mari. Poartă cel puțin patru. Nu, cinci. Cine ştie ce diametru au sfârcurile lor. Mie îmi plac sfârcurile mari. E o tipă simpatică, Gina. Poate în pauză îi spun: *Auzi, Gina, scuze, dar mă întrebam ce diametru au sfârcurile tale?* Ea îmi zâmbeşte şi-mi zice: *în sfârşit, dacă chiar vrei, pot să ți-i arăt,* şi-şi trage în sus tricoul şi chiar şi sutienul, iar sânii năvălesc afară, enormi, şi sfârc...

— CER SCUZE PENTRU ÎNTÂRZIERE.

Franz pică în clasă ud leoarcă, cu geanta militară într-o mână, o pereche de patine cu role în cealaltă.

— Zazzi, ți se pare asta o oră de sosire? îi zice profesoara.

— Am pierdut trenul, doamna profesoară, şi PROAS... aia, şi mama mea, ziceam, nu a vrut să mă aducă. AŞA CĂ, neavând motoretă, am venit la şcoală folosind MIJLOACELE MELE LA ÎNDEMÂNĂ, şi arată patinele, adică astea.

— Mergi la locul tău, spuse profesoara.

Franz vine lângă mine.

— Ai venit până aici pe patine? îl întreb. Cum ai făcut? Sunt doisprezece kilometri!

— MEMENTO AUDERE SEMPRE! face el, prăbuşindu-se pe scaun. Şi apoi era o MIZERIE să lipsesc astăzi, când avem două ore de steno, adică practic UN RAHAT! Mai degrabă...

N-are timp să termine fraza.

— Zazzi, vino la tablă şi arată-le colegilor tăi că, în afară că eşti un patinator încercat, eşti şi un pasionat de stenografie, face profesoara.

Franz are un moment de uimire. Nu cred să fi făcut vreun exerciţiu de stenografie în viaţa lui.

— Atunci? Ce aştepţi? insistă profesoara.

Muribundul mă salută.

— Hai, scrie numele tău de botez, îi cere profesoara.

El ezită mult timp cu creta la câţiva milimetri de tablă.

Apoi face o serie de semne de neînţeles. Se întoarce către catedră. Vede faţa profesoarei.

— Nu! zise el, fără ca ea să-i spună nimic.

Şterge semnele de neînţeles. Ezită din nou. Face altele. Tot de neînţeles. Se întoarce din nou spre catedră. Vede iar faţa profesoarei.

— A, da! exclamă.

— Şterge semnele ininteligibile. Ezită din nou. Face altele. Pe tablă se formează un fel de încrucişare între inscripţiile de la Rosetta şi teoria relativităţii.

— Gata! proclamă el

Profa îl priveşte ca pe un animal exotic.

— Închipuiţi-vă că eu eram convinsă că Francesco este numele colegului vostru, ne zice. „Dar descopăr acum că părinţii lui au ales pentru el un nume cu totul şi cu totul original.

Aşteptăm că ni-l spună, văzând că nimeni nu este în stare să-l descifreze pe Franz. Şi ea ne satisface curiozitatea.

— Colegul vostru nu se numeşte Francesco. Se numeşte Fabrică.

35
ÎN FABRICĂ

Ce plictiseală. Aici nu se întâmplă niciodată nimic. Ca să nu mă plictisesc mă duc pe câmp. La stejarul meu.

La fabrică m-au dus în excursie anul trecut, cu colegii mei din a opta. O idee genială a acelui geniu de prof de mate. El i-a convins definitiv pe ai mei să nu mă înscrie la conservator. *Cu criza economică actuală e mai bine ca fiul vostru să caute imediat un serviciu,* le-a spus când, în iunie, am fost să vedem rezultatele la examen. *Dacă vreți ca el să-și continue studiile, vă sfătuiesc călduros să-l înscrieți la un liceu,* a rostit el. *Sau mai degrabă dați-l la o școală profesională sau cel mult la un institut tehnic.* Iată de ce am ajuns eu la contabilitate.

Fabrica este CMC, aia unde lucrează tata, și CMC înseamnă carburanți, motoare și nu mai știu ce altceva, în sat pe muncitorii care lucrează aici îi numim ploșnițe. Când am ajuns la fabrică, un cub cenușiu de ciment crescut ca un cancer în mijlocul câmpiei, proful de matematică ni l-a prezentat pe patron, un rechin cu haine cenușii, păr cenușiu și ochi cenușii. Era unchiul meu, Cavalerul Muncii. Că fabrica a deschis-o cu banii parașutați de americani pentru partizani, asta mi-a spus-o bunicul. Unchiul meu ne-a ținut pe loc un discurs frumușel. Că în viață trebuie să trudești zdravăn și că, de când cu criza economică actuală, e mai bine să-ți scoți orice gărgăun din cap și că la el muncitorii își scot gărgăunii din cap exact în ziua angajării și trudesc zdravăn fără alte figuri, spre deosebire de ce se întâmplă în fabricile din marile orașe, pentru că, dacă unul nu trage zdravăn și nu-și face treaba de noapte și din orele suplimentare de sâmbătă sau dacă este nevoie chiar și de duminică, atunci el îl dă alură fără să se gândească de două ori și cuvântul „sindicat” în fabrica lui nu există, nu a existat niciodată și nici nu va exista, iar într-o zi va trebui să tragem și noi zdravăn și să-i mulțumim bunului nostru Iisus Hristos dacă un om generos ca el ne va da posibilitatea

să muncim. Şi în timp ce Cavalerul, unchiul meu, toca mărunt aerul cu dinţii lui de rechin, îmi amintesc că mi-am încrucişat căutătura cu privirea murdară de grăsime a unui muncitor din tură, adică a unei ploşniţe şi am înţeles atunci pentru prima oară în viaţa mea ce înseamnă resemnarea. Acel muncitor era tata.

În aceşti ultimi ani lumea s-a schimbat, băieţi, ne-a informat Cavalerul, unchiul meu, în timp ce acel geniu de prof de mate aproba extaziat, nu mai este aceea a părinţilor voştri, când de muncă era pentru toţi şi veneau să vă caute acasă ca să v-o ofere; acum, cu criza, e ceva şomaj şi lucrurile cu siguranţă se vor înrăutăţi şi mai mult şi dacă cineva are norocul să fie angajat de probă, atunci trebuie să se comporte în consecinţă, dacă şeful îţi zice să faci asta, tu faci asta fără să discuţi, faci asta, faci aia, în fabrică nu te plătesc ca să discuţi, te plătesc ca să trudeşti zdravăn, şi luna de concediu poţi s-o uiţi, aici cel mult se fac paisprezece zile şi gata. Şi-mi amintesc că la fiecare frază a rechinului cenuşiu, adică a Cavalerului, unchiul meu, la fiecare cuvânt al lui, eu îmi ziceam că nu, pentru nimic în lume nu vreau să sfârşesc aşa, cu toate orele alea închis într-un loc ca ăla, cu doar două săptămâni de vacanţă pe an şi cu mizeria şi zgomotul şi unsoarea care iese din maşini şi din privirile ploşniţelor, dacă aş fi putut l-aş fi băgat sub o presă pe unchiul meu, Cavalerul, şi pe geniul ăla de prof de mate, eu voiam să cânt la baterie, nu să devin o ploşniţă, cu atât mai puţin să trudesc zdravăn fără să discut, fă aia, fă ailaltă şi luna de concediu poţi s-o uiţi, dar apoi, în timp ce ăla continua să trăncănească despre munca ce înnobilează omul şi despre prime de producţie pentru cine face ore suplimentare din propria lui iniţiativă şi despre cum, după douăzeci de ani cineva poate să spere la o mică mărire de salariu, m-am uitat în jur. Şi în ochii colegilor mei de clasă

am văzut aceeaşi identică resemnare a ploşniţelor din tură, adică a tatei.

Marea majoritatea dintre ei lucrează acum acolo. Cu primii bani şi-au cumpărat o motoretă.

36
ÎMI SCRIE ALICE

Dragă frăţiorule, îmi scrie Alice, *ieri la librăria Feltrinelli am găsit o revistă cu benzi desenate nou-nouţă,* „Alter Alter", *şi m-am gândit imediat la tine, aşa că, deşi nu prea sunt în bani, m-am hotărât să ţi-o cumpăr şi să ţi-o trimit cu această scrisoare. Mai întâi însă, am citit-o şi eu, şi înăuntru am găsit benzile desenate ale acestui tip, Andrea Pazienza. Unul cu adevărat super, după mine. Pe urmă să-mi spui şi tu ce crezi. Ce mai faci? Cum merge cu noua ta baterie? Şi cu şcoala? Şi cu fetele? Încearcă să nu le idealizezi prea mult şi să te distrezi. Adolescenţa se termină într-o clipită. Asta pentru capitolul Sfaturi Nesolicitate.*

De când stau la Milano viaţa mea este foarte schimbată. Aici nu te simţi departe de tot ca la noi. Vezi lucrurile altfel. Printre altele: dacă din întâmplare auzi sau citeşti pe undeva că un student a fost omorât de un poliţist pentru că acesta s-a împiedicat şi l-a împuşcat din greşeală, să ştii că nu e adevărat. Aşa-zisele forţe de ordine trag la înălţimea omului, pentru a ucide. Dar la televizor nimic din tot ce se petrece nu este arătat aşa cum se întâmplă. E un lucru sistematic, crede-mă.

Altfel, între o manifestaţie şi alta încerc să învăţ, dar cu tine o să fiu sinceră: examenele merg un pic cam încet, îţi aminteşti când eram sus la Turn şi le-am pus să stai pe ghidonul bicicletei şi ne-am dat drumul în jos prin toate

curbele cu toată viteza fără să atingem frânele? Uneori mi se pare că-mi trăiesc viaţa aşa, aici la Milano.

Mi-ar plăcea tare mult să te revăd, dragă frăţioare, şi să te plimb prin oraşul ăsta. Sunt sigură că ţi-ar plăcea foarte mult să mergi cu metroul. Dar peste câţiva ani, când o să mai creşti un pic, o să vin să te iau de-adevăratelea şi să te duc să-l cunoşti pe Steve, colegul acela din anul şase cu care învăţ să cânt la chitară, printre altele chiar suntem foarte buni. Aici însă un stejar aşa ca al tău chiar nu există, iar dacă există vreunul, ceea ce-mi lipseşte sunt după-amiezile noastre petrecute la câmp şi serile noastre acasă la bunicu'.

Mă uit la ceasul din cămăruţa mea subînchiriată de studentă. E aproape miezul nopţii şi mâine trebuie să mă scol devreme (de-ai şti cât s-a schimbat leneşa aia de soră-ta: între altele sunt luni de zile de când dorm foarte puţin). Acuma, te rog, continuă să te antrenezi pe cutia ta de Dash, ţine minte să înveţi (cel puţin uneori) şi nu te ţine prea mult timp după fătuca aia despre care nu vrei să-mi spui nimic. O să vezi că pe urmă ea o să fie cea care o să te caute.

Ciao, frăţioare, te îmbrăţişez cu drag. Mulţi pupici ţie şi lui bunicu'. Pe curând, Alice.

37
VOLUNTARUL

Franz este în picioare lângă catedră.

Singur.

Profesoara de engleză îl priveşte.

El ţine ochii închişi, pleoapele strânse într-un efort de concentrare pe care-l simţi enorm.

Profesoara tocmai l-a întrebat: *Zazzi, how de you de?*

Şi Franz trebuie să răspundă.

Clasa tace.

Şi astăzi Franz s-a prezentat voluntar. S-a întâmplat dintr-o eroare. Ieri, după recreaţie, din cauza Cavallei care întârzia să apară. Ponchia a sărit în sus amintind clasei că a doua zi, adică astăzi, profesoara de engleză o să asculte. Dar a doua zi, adică astăzi, aveam, sau mai bine zis avem, lucrare scrisă la franceză. *Şi care-i problema? E suficient ca unul care se simte BĂRBAT să se prezinte voluntar,* a zis Franz, scărpinându-se pe sub bancă. *Ei, atunci prezintă-te tu ca voluntar,* i-a şuierat Mastrullo, sfidându-l. Franz n-a gândit înainte să răspundă. În general el nu gândeşte mai niciodată înainte să vorbească. *ŞTII CĂ Ml SE RUPE! Bineînţeles că mă prezint ca voluntar! ATAC TOTAL LA ZAZZI! UAH!* Rezultatul a fost că Franz s-a băgat în corzi singur. Un clasic.

How de you do-ul profesoarei plutea în clasă. Nu e o întrebare aşa de grea. Dar, chiar dacă acum am ajuns deja în martie, Franz nu şi-a cumpărat încă manualul de engleză. A prefeat să fumeze banii ăia.

— *Zazzi, have you heard me?* îi zice profesoara. *I'we just asked you a very simple question. How do you do?*

— *Lesss,* îi răspunde el, deschizând ochii şi arborând un zâmbet. Franz are o slăbiciune pentru profa de engleză. Adică, pentru a folosi cuvintele lui, *AR FUTE-0 CU PLĂCERE.* Brunetă, cu buze cărnoase, sâni ascuţiţi, picioare kilometrice, profa de engleză este o tipă foarte comunicativă. Şi, în plus, poartă totdeauna blugi foarte mulaţi, iară să-i pese să lege un pulover peste talie ca să ascundă ceva. Ca să te faci de baftă în faţa ei e într-adevăr o crimă. Nu poţi să scoţi din neuroni doar un *lesss.* Dacă ar fi o zgripţuroaică bătrână ca aia de franceză, atunci... Dar Franz, care susţine că are chemare pentru limbile străine pentru că şţie să cânte prima strofă din *Deutschland uber Alles,* pur şi simplu şi-a fumat manualul de engleză.

— *Yes, what?* îi zice profesoara, aranjându-şi o buclă brună. *How de you de, Francesco Zazzi?*

— *Lesss,* mormăie Franz, fără jenă. *Ai em Francesco Zazzi.*

Profesoara îl fixează.

— *Zazzi, please. This is a very simple question. I can 't believe you 're not able to give me a correct answer. Would you mind to think about it, before you open your mouth?*

Problema cu profesoara de engleză este că ea urmează metoda ei foarte englezească. Nu vorbeşte deloc italiana, numai şi numai engleza.

Franz îşi înmoaie vocea.

— *Lesss,* răspunde, chiar dacă se vede foarte bine că e ca un arc întins la maximum.

— *So, how de you de, Mr. Zazzi?* insistă ea.

El reîncepe să se concentreze ca şi cum i-ar fi cerut să explice cu vorbele lui fuziunea atomului. Trec secunde care par secole. Apoi are o strălucire de geniu.

— *Lesss, ai em mister Zazzi.*

Din fericire e clar că profesoara are o viaţă sexuală foarte sănătoasă. Atacurile isterice ale Cavallei nu fac parte din repertoriul ei.

— *Zazzi, I wonder why you asked to come here,* suspină. *Anyway: this morning I'm in a good mood. Go back to your desk and let me hear someone else...*

Franz o fixează cu ochii holbaţi. N-a înţeles nimic. Mollo se agită. Îi face semn să se întoarcă la locul lui. Şi, în timp ce Franz schiţează gestul de a pleca de la catedră, profesoara îi zice lui Mollo:

— *Mollo, come here please...*

— Mamăăă, ce figură de RAHAT am făcut... îmi şopteşte Franz, aşezându-se pe scaun alături de mine. M-am făcut chiar de CĂCAT, nu?

— Ei, în sfârşit... ridic din umeri.

— E numai vina TENSIUNII, scutură el din cap.

— Nervoasă?

— Nu, EROTICĂ. N-ai văzut-o cum MĂ FIXA?

— Cum te fixa?

— Ca una care vrea s-o FUT, nu? zice el. E clar că aşa nu poţi să-ţi ţii capul limpede, aşa-i? ADICĂ, pentru că sunt un bărbat, nu poţi chiar să mă fixezi aşa ca şi cum mi-ai spune DĂ-MI-O aici în faţa tuturor, TRÂNTEŞTE-mă pe catedră şi fă-mă să mă BUCUR ca o SCROAFĂ, pentru că SUNT TOATĂ UDĂ. Ce zici?

— *Mollo, how de you do?* îl întreabă profesoara pe Mollo.

— *Very well,* răspunde el prompt. *And you?*

— Vezi cum îl priveşte pe PRĂPĂDITUL ĂLA de Mollo? mă înghionteşte Franz.

— Cum îl priveşte?

— Altfel. Nu ca pe mine.

Mă uit mai bine la scenă.

— După mine îl priveşte exact la fel, îi zic.

— Hai, du-te!

— Nu văd nicio diferenţă.

El se gândeşte puţin.

— Doar nu vrei să-mi zici că vrea să şi-o TRAGĂ şi cu Mollo? izbucneşte. Ai înţeles acum, NIMFOMANA...

Idealiştii aşa sunt făcuţi. Nu iau în consideraţie realitatea. Mai degrabă îşi inventează una.

38
POVEŞTI

Cântă-mi, o Pina, despre părul lui Ahile de igienă intimă...? Ăsta e începutul *Iliadei,* după Zazzi. Dar bunicul, care ştie poemele homerice pe de rost, când eram copil îmi povestea despre războiul din Troia pornind de la *Cântă-mi, Zeiţă, mânia ce-aprinse pe-Ahil Peleianul, patima crudă ce-Aheilor*

mii de amaruri aduse: suflete multe viteze trimise pe lumea cealaltă, trupul făcându-le hrană la câini şi la feluri de păsări... etcetera, etcetera etc. Rareori mergea să controleze versurile într-o carte mică cu coperţile albastre pe care o ţine şi astăzi pe noptiera lui. *Iliada tradusă de Vincenzo Monti,* scrie pe copertă. *Cu ilustraţii după monumentele antice, G.C.Sansoni, Editor din Florenţa, MEMXIV. Preţul 2,50 lire.* Iată de ce în medie eram nebun după epică. De obicei Franz mă face să-mi amintesc poemul homeric. Dar m-am gândit la *Iliada* şi aseară, când au arătat la televizor ciocnirile dintre studenţii Mişcării pe de o parte şi poliţie pe de alta. Şi acolo – scuturi şi lănci. Adică bâte sau ciomege. Numai că în loc de Troia pe fundal era Roma. Şi apoi aruncau cu gaze lacrimogene şi cocteiluri molotov.

În ziua de azi bunicul nu-mi mai spune poveşti. Totuşi, când după masă începe să scotocească printre volumele din biblioteca pe care şi-a construit-o deasupra sofalei, înseamnă că are chef să-mi citească ceva. Ca acum.

— Ah, uite unde se ascunsese, mama ei!, exclamă. Chiar pe asta o căutam. *Giacomo Leopardi,* scrie pe cotor, *Toate poeziile şi toată proza.*

— Ia să vedem puţin... răsfoieşte volumul. Ascultă... Este *Discursul despre starea prezentă a obiceiurilor italienilor.*

Ascult.

— *„Viaţa italienilor e aşa, fără perspectiva unui destin mai bun în viitor, fără ocupaţie, fără scop, este restrânsă numai la prezent. Ca disperarea, aşa, nici mai mult, nici mai puţin, disprețul şi intimul sentiment al vanităţii vieţii sunt cei mai mari duşmani ai acţiunii bune, şi autorii răului şi ai imoralităţii. Se naşte din acele dispoziţii indiferenţa profundă, înrădăcinată şi foarte eficace împotriva ta însuţi şi împotriva celorlalţi, care este cea mai mare ciumă a obiceiurilor, a caracterelor şi a moralei. Italienii râd de viaţă: dar râd atât de mult, şi cu atâta convingere intimă a disprețului şi a detaşării,*

cum nu o face nicio altă naţiune. Aceasta este ceva natural, pentru că viaţa pentru ei valorează mai puţin decât pentru alţii..."

Îşi îndulceşte glasul, aranjându-şi pe nas ochelarii legaţi bine cu scoci.

— „*Clasele superioare din Italia sunt cele mai cinice dintre toate cele asemenea lor din alte naţiuni. Poporul de jos italian este cel mai cinic dintre popoare. Cinismul italienilor e aşa de mare că-l depăşeşte cu mult pe cel al tuturor celorlalte popoare. Se râde de tot, şi asta este principala ocupaţie în conversaţii. Sunt incalculabile pierderile care derivă pentru obiceiuri de la această deprindere a cinismului...*"

Se scarpină în cap, adică pe pălărie.

— „*Nerespectându-i pe ceilalţi, nu poţi să fii respectat. Străinii şi oamenii din înalta societate nu-l respectă pe un altul decât ca să fie respectaţi şi menajaţi ei înşişi, şi îşi ating scopul. Dar în Italia nu s-ar reuşi asta, pentru că, acolo unde toţi sunt înarmaţi şi se luptă cu toţi ceilalţi, e necesar ca fiecare, mai devreme sau mai târziu, să înveţe să se înarmeze şi să lupte, altfel e dominat de ceilalţi...*"

Mă priveşte

— Înţelegi, Attilio? Totul este deja scris aici. Este o chestiune antropologică. Ce vrei să obţină acum pletoşii ăştia din Mişcare, care alaltăieri la Bologna au încasat o grămadă de ciomege şi de la poliţişti, şi de la comunişti? Se iau de politicieni. Şi, să fie ei ai naibii, dar au toată dreptatea, cum să-i condamni? Ţara e devastată, Statul corupt, poporul îndobitocit. Şi politicienii, lume infamă şi obtuză şi perfidă, profită de situaţie. Dar toate popoarele şi toate societăţile îşi merită statul pe care-l au, mama dracului de treabă, şi deci şi pe politicienii lor. La ce crezi că serveşte să trudeşti într-o fabrică sau să studiezi şi la douăzeci de ani să iei în mână cheia franceză sau poate o mitralieră? Asta nu e o ţară de revoluţionari, asta e o ţară de

oportunişti. Să ţii minte asta. Iar ăia care omoară şi se lasă omorâţi în speranţa că faimoasele mase se vor trezi într-o zi, visează.

Pune jos cartea. Se ridică. la cafetiera. O deschide. O umple cu apă şi cafea. O pune pe foc.

— Aşteaptă numai că-ţi citesc o altă chestie, deloc neinteresantă...

Se întoarce la bibliotecă şi cu mâinile lui noduroase prinde hotărât un volum alb, *Elsa Morante,* scrie pe cotor, *Istoria.*

— la să vedem, murmură bunicul, răsfoind volumul în căutarea unei pagini anume.

— Uite, zice, când o găseşte. *„Natura aparţine tuturor vieţuitoarelor, s-a născut liberă, deschisă, iar ei au comprimat-o şi anchilozat-o ca s-o facă să intre în buzunarele lor. Au transformat munca altora în titluri de bursă şi terenurile în venituri şi toate valorile reale ale vieţii umane, arta, dragostea, prietenia, în mărfuri de cumpărat şi de îndesat în buzunare”,* se întrerupe ca să arunce un ochi la cafea. Reia. *„Statele lor sunt nişte bănci de cămătărie, care investesc preţul muncii şi al conştiinţei oamenilor în afacerile lor murdare: fabrici de arme şi de corupţie, sforării, răpiri şi războaie ucigaşe”.* Cafetiera începe să bolborosească. *„Fabricile lor de bunuri sunt nişte lagăre blestemate de sclavi, în serviciul profiturilor lor”.* Se aude şuieratul. *„Toate valorile lor sunt false, trăiesc din surogate...”* Aburul iese din gâtul cafetierei. *„Şi Ceilalţi...”* Bunicul se duce spre aragaz. *„Dar se mai poate crede în alţii pe care să-i pui în locul lor?”* Stinge focul. *„Poate că falsificările lor vor rămâne singurul material al Istoriei viitoare. Poate că aici este punctul crucial al răsturnării fără leac, unde calculatorii ştiinţifici ai Istoriei, chiar şi cei mai buni, totuşi, au greşit socoteala.”* Parfumul cafelei umple bucătăria. *„Prognoza tristă a Puterii, se înţelege, vine de la cel care, în pumnul închis al revoluţiei,*

ascunde chiar plaga infectată a Puterii, negându-i gravitatea! Se diagnostica răul burghez ca un simptom al unei clase, şi deci, odată suprimată clasa – răul era vindecat! Dar răul burghez este degenerarea crucială, eruptivă, a eternei plăgi maligne care infectează istoria... este o epidemie de ciumă... şi burghezia urmează tactica pământului pârjolit. Înainte de a ceda puterea, a infestat tot pământul, a corupt conştiinţa totală până la măduvă. Şi aşa, nu mai e nicio speranţă pentru fericire. Orice revoluţie este deja pierdută!" Ridică privirea din carte.

— Cum ţi se pare?

— Fir-ar să fie!, zic.

Scoate două ceşcuţe din bufet. Pune cafea în ele.

— Problema e omul, frate. Omul şi dorinţa lui de putere. Se înţelege apoi că dacă omul este chiar italianul, lucrul se agravează. Devine cancerigen.

— Şi dacă cineva se revoltă pentru că el, oricum, independent de felul cum sunt făcuţi italienii, nu se resemnează să trăiască o astfel de viaţă? îl întreb.

— Ei bine, asta e o altă treabă. Care n-are nimic de-a face cu revoluţia, are cu demnitatea individului.

Îmi întinde o ceşcuţă.

— Oricum, îmi zâmbeşte, întotdeauna este mai bine dacă reuşeşti să trăieşti cu demnitate, decât să mori cu demnitate. Pentru aia e timp. Mai ales la vârsta ta, sau a lui Alice.

39
ÎN TREN

În trenul care ne duce la şcoală, Mollo şi cu mine repetăm la matematică. Sau, mai bine zis, Mollo repetă la matematică. Eu mă holbez la caracterele negre din

manualul de matematică şi mă gândesc la Margherita. În schimb, Franz pare cufundat în lectura lui *Satanik.* Ai zice că e o dimineaţă ca atâtea altele. Soarele portocaliu stă agăţat dincolo de ferestre. Controlorul bate culoarul la vânătoare de portughezi. Flecăreli amestecate cu cotcodăceli se aud dinspre băncile cu majoritate feminină. Nimic altceva. Cineva a scris cu o cariocă pe spătarul din faţă FIŢI AŞA DRĂGUŢI, TRIMITEŢI-I LA DRACU'. Încerc să mă concentrez asupra logaritmilor. Pe urmă însă ridic iar ochii din carte şi-l văd pe Franz care i-a ridicat şi el din *Satanik* şi se uită la un tip mare şi gros în uniforma albastră a Institutului Superior de Educaţie Fizică ISEF, îmbrăţişat cu o tipă destul de bine în uniforma albastră a ISEF. Cei doi, aşezaţi pe locurile din rând cu noi dincolo de culoar, călătoresc cu o mulţime de gentoaie cu sigla ISEF. Or fi tipi de la ISEF, trag concluzia. Dar de ce Franz nu-şi dezlipeşte privirea de la tipul ăla mare şi gros, cu uniforma albastră a ISEF? Deh, îmi spun. O fi pentru că îi plac uniformele albastre ale ISEF şi acu' îi vine cheful să se înscrie şi el la ISEF. Mă întorc la manual. Dar singurul lucru care-mi vine în minte este că, dacă n-am să reuşesc s-o cunosc pe Margherita până la sfârşitul acestui an şcolar, ea începând cu anul următor o să înveţe la Universitate, la Torino. Şi numai dacă în viitor va hotărî să se facă dentistă, ca şi taică-său, am să am posibilitatea să o mai întâlnesc, lungit pe scaunul din cabinetul ei. Şi ea atunci o să ia freza şi o să-mi spună *Deschideţi gura, vă rog* şi când o să-mi vadă tot tartrul şi toate cariile o să exclame *Vaaaaai!* şi

— Şi ATUNCI? urlă Franz tipului mare şi gros cu uniforma albastră a ISEF. Ce PULA mea te uiţi la mine?

Tipul înalt şi gros cu uniforma albastră a ISEF stă să deschidă gura, dar Franz nu-i lasă timp să răspundă.

— Ce DRACU te uiți, RAHATULE? îi urlă. La mine nu-şi permite să se uite NIMENI! Ai înțeles, ATLET DE NIMIC ce eşti?

— De fapt, tu te uitai la mine, îi spune calm tipul mare şi gros cu uniforma albastră a ISEF.

— Şi nu încerca să-mi răspunzi OBRAZNIC, cu uniforma aia de POPONAR! zbiară Zazzi.

Îşi scoate cu fală geaca cu ținte şi tricoul scris cu pixul ÎNVINGĂTOR ORI MORT, echivalentele coifului de bronz şi a platoşei pe care le purta viteazul Hector, şi *se năpusteşte* literalmente asupra celuilalt.

Totul se întâmplă atât de repede că nimeni nu reuşeşte să intervină. Franz, cu torsul gol, dă cu pumnii, îşi rânjeşte dinții şi totodată mârâie cu o privire nebună de ucigaş. E în elementul lui. Tipul mare şi gros cu uniforma albastră a ISEF nu scoate nicio vorbă; dar loveşte dur, țintind la nas şi sub centură. La a doua sau a treia încercare, una din loviturile lui la față merge la țintă. Zazzi începe să sângereze. Două fete țipă isterice *Terminați!* Dar la vederea sângelui, Franz îşi dublează furia epică.

— TÂMPITULE! Mi-ai dat SÂNGELE! Acuma TE OMOR! UAAHÎ, strigă, în timp ce celălalt îl umple de pumni.

— Domnu' controlor! Domnu' controlor! Cineva să cheme controlorul! strigă tipa bună cu uniforma albastră a ISEF.

— CE PASTELE MĂ-TII urli tu, CRETINO! găseşte timp să strige Zazzi, în vreme ce încasează o altă directă la arcadă şi, în acelaşi timp, îşi trage adversarul pe podeaua vagonului.

Franz are fața şi pieptul pline de sânge. De data asta, Ahile-pumn-iute l-a nimerit serios. Părăsesc logaritmii şi încerc să-i despart pe cei doi adversari.

— LASĂ-MĂ! îmi strigă Zazzi. „Pe ăsta îl SFÂŞII!

Tipul mare şi gros cu uniforma albastră a ISEF îi trage o lovitură direct în gură. Lui Franz i se sparge o buză.

— HAHAHA!, rânjeşte, n-ai să cobori viu din CĂCATUL asta de tren! mormăie, cu sângele care-i ţâşneşte pe blugii decoloraţi.

Se agaţă de părul celuilalt şi trage cu toată puterea.

Din fericire am ajuns la gara noastră.

— Franz! Trebuie să coborâm! îi spun.

În clipa asta apare controlorul. Cei doi luptători se despart. Zazzi este o mască de sânge.

— Asta primeşte-o ca pe un aperitiv, CĂCAT CE EŞTI! urlă, strângându-şi geanta, geaca, tricoul şi exemplarul din *Satanik.* Dacă mâine te prind, te umflu mai dihai ca astăzi, de N-O SĂ TE MAI RECUNOASCĂ NICI PRIETENUTA ta!

Tipul mare şi gros cu uniforma albastră a ISEF nu-i răspunde.

Coborâm. Franz pare un scăpat din războaiele galice. Cu torsul gol în ciuda temperaturii şi cu sângele care-i curge din buză şi din nas dă cu pumnii în fereastra îndărătul căreia călătoresc cei doi de la ISEF.

— Ai avut mare noroc că a trebuit SĂ COBOR, urlă, „altfel îţi umflam fundul RĂU DE TOT, RAHAT ce eşti!

Pe urmă din fericire trenul pleacă şi, izolaţi de restul elevilor, ne îndreptăm spre şcoală.

— Da' cine era ăla? îl întreabă Mollo

Ce ştiu eu? răspunde Franz.

— Îşi pune tricoul şi geaca, ştergându-şi sângele de pe faţă cu o batistă murdară.

— Se uita urât la tine?, îl întreb eu.

— Ei, haide!...

— Şi-atunci de ce ai sărit la el în halul ăsta?

— Eh... ridică el din umeri.

Cu genţile la spate traversăm şinele. Mă uit în amândouă direcţiile, în faţa şi în spatele nostru. Nu se vede nimic.

— Fiindcă MĂ PLICTISEŞTE să iau trenul ăsta în fiecare dimineaţă, zice Zazzi, aprinzându-şi o ţigară. Flomeric.

40
DOMNUL STANKO

Când mă întorc acasă de pe pajişti îl găsesc în bucătărie pe domnul Stankovici, pentru prieteni Stanko. Domnul Stanko e un ţigan. Apare din când în când pe motoreta lui Ape Piaggio ca vai de capul ei, ca să vândă tot felul de nimicuri. Îl vedem o dată sau de două ori pe an. Domnul Stanko este un bărbat mai degrabă bătrân. Foarte bronzat. Plin de zbârcituri. Cu toţi dinţii de aur. Este imposibil să-i dai o vârstă exactă. Tata îl revede totdeauna cu plăcere. Şi dacă e duminică şi, ca astăzi, nu se află la fabrică, lasă deoparte coliviile lui pentru canari şi-l invită în casă. Pe urmă îi oferă o cafea şi cumpără ceva de la el. O singură patină cu rotile, pentru că cealaltă nu-i de găsit. Două rachete de ping-pong cu respectiva plasă, numai că de volei. Un ceas cu cuc stricat, dar ajustat de domnul Stanko în persoană: adică în locul păsăruicii se află un şoarece de plastic cenuşiu. Maică-mii în schimb domnul Stanko nu-i place. Susţine că, deşi e adevărat că trebuie să te comporţi într-un mod caritabil, aşa cum spune don Curio, la urma urmei un ţigan rămâne totdeauna un ţigan. Ba ăsta mai e şi musulman. Şi pute.

— Bună ziua, domnule Stanko, spun eu aşezându-mă la masă.

Domnul Stanko îmi zâmbeşte şi mă salută cu un gest al mâinii. Ştie să spună numai *Schersuma nen,* ceea ce ar însemna în italiană „să lăsăm gluma”. În rest, vorbeşte o limbă a lui, de neînţeles, din care câteodată apar vorbe ca *Furia* sau *Rin Tin Tin.* Cred că în timpul lui liber domnul Stanko se uită la *TVpentru copii.* El şi tata se înţeleg prin semne. Îşi beau cafeaua sub privirea ostilă a maică-mii care,

înarmată cu spirt şi cu o cârpă, curăţă pe loc, de frica microbilor, toate suprafeţele atinse de musafir. Când domnul Stanko îşi termină cafeaua, ea îi ia ceşcuţa şi o aruncă direct în cutia de gunoi. Domnul Stanko îi zâmbeşte. Având în vedere că de fiecare dată maică-mea face aşa, crede probabil că este un obicei al populaţiei băştinaşe. Sau cel puţin al tribului nostru. Deschid televizorul. Pe programul unu a început deja *Domenica În.* Trec imediat pe doi. Acolo mai este încă telejurnalul.

„Ciocniri dure la Universitatea din Torino între civili şi forţele de ordine ale PCI".

Maică-mea îi face semn domnului Stanko să-şi ridice coatele de pe masă.

„Ieri, la capătul unei manifestaţii antifasciste, studenţii înscrişi în Federaţia Tineretului Comunist Italian FGCI au fost daţi afară din adunarea de după ceremonie de către membrii ai zonei Autonomia înarmaţi cu bare de fier".

El o priveşte fără să înţeleagă, dar se supune.

„Astăzi, în faţa clădirii unde funcţionează facultăţile umaniste, civilii au fost întâmpinaţi de numeroşi membri ai serviciului de ordine al Partidului Comunist, care i-au atacat pe scările de acces în universitate. Forţele de ordi^ ne au intervenit imediat", continuă telejurnalul, în vreme ce maică-mea îşi găseşte de treabă. Un jet de spirt. O ştersătură cu cârpa.

Domnul Stanko adresează maică-mii unul din zâmbetele lui aurite. Apoi scoate dintr-un buzunar un tub din acelea care servesc la făcutul balonaşelor de săpun, îi dă de înţeles prin semne să-l ia. Fără bani. Vrea să i-l dăruiască.

Ea scutură din cap şi continuă să şteargă.

Domnul Stanko nu se descurajează. Scoate dintr-un alt buzunar o mingiuţă magică, din acelea care, atunci când le arunci pe jos, sar în toate părţile.

Ea scutură din cap şi continuă să şteargă.

„Între timp la Padova Universitatea a trebuit să-şi întrerupă cursurile, în vreme ce la Perugia au fost ocupate sediile facultăților umaniste.”

Domnul Stanko încearcă din nou. Scoate dintr-un al treilea buzunar un ceas de damă. Pare de aur, ca dinții lui.

Ea pune pe masă spirtul şi cârpa şi îl examinează de aproape. Cine ştie de ce, pe ăsta decide să-l ia. Domnul Stanko îi face o mică plecăciune, ducându-şi mâna la piept. Tata îşi scoate portofelul. Dar domnul Stanko îl opreşte, făcând cu capul semn că nu.

„Schersuma nen” zice, punându-şi iar coatele pe masă. Maică-mea porneşte să spună ceva. Apoi se răzgândeşte. Iese din bucătărie şi dispare în cămară.

„Între timp la Roma este aşteptată dintr-o zi într-alta sentința în cazul uciderii studentului neofascist Mantakas”.

Când maică-mea se întoarce, are ceasul la încheietură şi strânge în mână un spray Raid.

41
GRĂMADA SĂLBATICĂ

Stăm aşezați în laborator. Laboratorul este o sală de clasă umedă, cu pereții acoperiți de mucegai. Am coborât acolo pentru cineforum. Franz e înarmat. Ține la spate un băț de bambus de cel puțin un metru.

— Ce-i asta? îl întreb.

Ca de obicei ne-am aşezat în spatele întregii clase. Astăzi colegele noastre urlă la modul propriu, în loc să guițe, să behăie sau să cotcodăcească. Înțelege-le dacă poți, pe fetele astea.

— Ce zici? rânjeşte el.

— Bățul ăla.

— Ce băț?

— BĂȚUL ăsta.

— Nu văd niciun BĂȚ, face el.

Lângă noi, Mollo ridică privirea de pe formația Celor mai Buni Magazioneri de la Juventus din Toate Timpurile şi pentru o clipă fixează țâțele Ginei. Cunoscându-l, e un semn de normalitate destul de neliniştitor. *Ei,* îmi vine să-i spun lui Franz, *fii atent la Mollo,* dar nu reuşesc s-o fac la timp. Sub pânza albă murdară şi pe jumătate sfâşiată, care după tehnicianul şcolii ar fi ecranul, ia cuvântul Cavalla.

— Copii, aflați că dacă astăzi există cineforhumurhile este pentrhu că, sprhe deosebirhe de voi, eu am făcut Şaizecişioptul. Darh terhminați cu derhanjul, altfel ne întoarhcem imediat în clasă, amenință ea. Mai ales tu, Zazzi!

— EU? pufneşte Franz, care într-adevăr încă nu deranjează pe nimeni.

— Da, tu, chiarh tu!, îl arată ea cu degetul, în timp ce colegele noastre continuă să urle fără încetare, trecându-şi din mână în mână două fotoromane. Fotoromanele sunt echivalentul feminin al „Playboy”-ului. Însă mai puțin caste.

— Fiți atentă că cu n-am făcut NIMIC, îi zice Franz.

— Şi nu încerhca să mă faci să trhec drhept prhoastă, i-o taie ea, scurt.

Tehnicianul se apropie de Cavalla şi îi şopteşte ceva.

— Copii! încearcă profa să se facă auzită. Din păcate s-a prhodus o schimbările în prhogrham. În loc de *Butcii Cassidy* vom vedea *Grhămada sălbatică,* peliculă pe carhe eu perhsonal nu o cunosc.

— Dar, doamnă profesoară, sare Sardella. Noi voiam să-l vedem pe frumosul Robert Redford!

— Şi pe celălalt frumos de Paul Newman! intervine colega Urru, cu bale la gură.

— Şi eu, admite Cavalla, exhibând un zâmbet aşa de urât că, dacă Robert Redford şi Paul Newman ar fi fost constrânşi

să aleagă între ea şi o catârcă, ar fi preferat cu siguranţă catârca.

— Numai că pelicula nu este de găsit, aşa că o s-o vedem pe cealaltă.

— BBBUUUU! izbucnesc fetele.

Franz îşi bagă în gură arătătorul şi degetul mic de la mâna dreaptă şi scoate un fluierat ucigător.

— Da' termină Mollo! urlu eu.

Mollo încearcă să-mi ardă un picior, dar lovitura nimereşte în gol. Proiectorul se stinge. Se reaprinde. Se stinge iar. Apoi, tocmai pe când Franz se pregăteşte să-i dea un băţ în cap lui Mastrullo, se aprinde din nou. De data asta pelicula rulează cum trebuie.

La început, când copiii torturează scorpionul, Franz se distrează să înfigă băţul, sau cel puţin umbra lui, în şezutul actorilor. Urmează proteste şi râsete. Doar că apare scena jafului de la bancă. Şi violenţa animalică ce se revarsă de pe ecran le amuţeşte pe fete şi îl înfrânează până şi pe Franz, care aruncă bucata de bambus şi se holbează fascinat la trupurile care, lovite de gloanţe, cad pe jos cu încetinitorul. Concluzie: într-un final el şi cu mine ne uităm amuţiţi la tot filmul, cerând cu ferocitate linişte de la inconştientele care din când în când se încumetă să deranjeze. Iar când bandiţii se pregătesc să moară împotriva a tot şi a tuturor şi William Holden spune alor săi *Haidem!* şi pornesc împreună să-l salveze pe prietenul torturat şi să înfrunte întreaga armată mexicană, rămânem la propriu ca fulgeraţi.

După ce se reaprinde lumina, Franz rămâne locului o eternitate. Aşa că, atunci când mă uit în jur, descopăr că între timp laboratorul s-a golit. Pe urmă Franz îşi revine şi-mi zice.

— Tare de tot, frate! DACĂ ÎNAINTEZ, URMAŢ1-MĂ, DACĂ MĂ RETRAG, UCIDEŢ1-MĂ, DACĂ MĂ UCID, RĂZBUN AŢ1-MĂ! Ca divizia Folgore la El Alamein! Aşa

trebuie să pleci! în picioare, privind moartea în față, ca BĂRBAȚII, URAA!

Ceea ce, spus în stilul Zazzi, este mai mult sau mai puțin acelaşi lucru la care m-am gândit şi eu...

42
GIMNASTICA

Întrucât singurii masculi din clasă suntem Mollo, Franz şi cu mine, trebuie să facem gimnastica împreună cu cei dintr-a zecea. Aşa de uşor că la început ne-am gândit să ne petrecem anul obligându-ne să jucăm „lapte gros" în vestiare. Dar probabil vreunul din ei trebuie să fi asistat la scena cu Zazzi războindu-se cu banda Berta. Era a treia zi de şcoală şi aproape că reuşisem să ajung teafăr la intrare când ăia trei cât dulapurile, în scurte de piele ca ale piloților, mi-au ordonat halt. *Hei, tu! Fă săritura!* a zbierat unul dintre Berta. *Ce-i aia săritura?* m-am încumetat eu, încercând să câştig timp. Ei s-au uitat unul la altul, nevenindu-le să creadă. *Încearcă să nu faci pe deşteptul, băieţaş,* m-a avertizat un al doilea Berta, *şi mişcă-te.* Pe cuvânt dacă ăştia trebuie lăsați să-şi facă mendrele aşa, m-am gândit eu. *Vezi că dacă nu faci săritura, te snopim,* a adăugat al treilea Berta. Dar în clipa aia, dinspre bar a sosit Zazzi. Privire albastră de nebun. Aluniță păroasă. Geacă neagră cu ținte. Blugi decolorați. Tricou scris cu pixul MULȚI DUŞMANI, MULTĂ ONOARE. Şi două țigări, una aprinsă între buze şi una stinsă la ureche. *„Ia uită-te ce eroi DE RAHAT, trei mari şi groşi împotriva unuia foarte slab. De ce nu încercați să mă puneți pe mine să fac săritura, MUTRE DE RAHAT?"* N-a acordat timp de gândire şi de răspuns. Şi-a scos geaca cu ținte şi tricoul şi, cu torsul gol, s-a năpustit asupra lor cu capul înainte, împărțind lovituri cu geanta

plină de cărți precum viteazul Hector cu pumnalul lui. Concluzie: din ziua aia noi am devenit prieteni. Şi cu banda Berta n-au mai fost probleme.

Astăzi însă cei dintr-a zecea au şters-o în masă, se pare că aveau lucrare în clasă la chimie. Aşa că la sala de gimnastică ne prezentăm numai noi. Profu', musculos şi bronzat, pare un actor porno dintre cei care pozează în revistele lui Zazzi. Aşezat pe o bancă, citeşte „La Repubblica". *Scandalul Lockheed: Rumor salvat de La Malfa şi Craxi* scrie pe prima pagină. Nici măcar nu ridică ochii de pe ziar.

— Faceți douăzeci de tururi de încălzire, mormăie.

— Douăzeci de tururi? protestează Mollo. Dar, domnule profesor! E prea mult!

— Mişcă-te, OBEZULE! îi zice Zazzi. Poate că aşa ai să slăbeşti câteva grame.

Începem să alergăm. Franz încearcă să-i pună piedică lui Mollo. Mollo se vaită. Eu râd. Profu' continuă să citească. La jumătatea turului doi Mollo încetineşte. La începutul celui de-al treilea îşi pune mâinile în şolduri. Puțin după asta se blochează lângă o minge de volei.

— De ce nu jucăm puțin fotbal? propune.

Franz se repede la sfera de piele albă. Lansează o lovitură teribilă, centrându-l pe Mollo la stomac.

— Aoleu! se plânge el. Da' ce-ți veni? Eşti nebun?

Mingea ajunge la mine. O controlez cu stângul şi o arunc spre capul lui Franz. El însă sare, fără să se coordoneze şi ratează scandalos lovitura. Atunci Mollo încercă să ia în posesie balonul, dar Franz îi sare în spate.

— URAA! urlă şi loveşte mingea cu o furie devastatoare. Mingea zboară ca un proiectil şi face SBAM! pe peretele de lângă tabloul suedez. De pe perete se desprinde o cantitate de moloz. În acest moment profu' îşi aduce aminte de noi.

— Băieți, terminați imediat sau vă aplic câte un patru în catalog! Şi duceți-vă pe loc să vă schimbați! strigă. V-am spus să faceți douăzeci de tururi, nu să jucați fotbal. N-aveți decât fotbal în capul vostru, nimic altceva! Şi pe urmă nu e permis să joci cu mingile de volei! Se strică, ştiți bine!

Mollo vrea să spună ceva.

— Şi nu vreau să aud justificări! îl opreşte profu l.

Reîncepem să alergăm. Zazzi încearcă iarăşi să-i pună piedică lui Mollo. Mollo scânceşte. Eu chicotesc. Profu l se cufundă iar în ziarul lui. A întors pagina. *Apărarea lui Moro: Democrația Creştină e sacră,* citesc când trec aproape de el. Dar după jumătate de tur Mollo are iar limba afară. Peste puțin se opreşte, îndoit în două. Franz se uită la mine cu un rânjet. Se duce spre minge. O înhață cu o mână. Se întoarce. O aşază pe jos ca şi cum ar vrea să tragă o lovitură de pedeapsă. Apoi se îndepărtează. Îşi ia o distanță foarte mare. Şi, țintindu-l pe Mollo, aplică o lovitură cu dreptul de o violență halucinantă. Dar în loc să-l lovească pe Mollo, mingea o ia în sus şi centrează în plin panoul pe care e montat coşul. În sală răsună un KABUUUM terifiant.

Este ca o explozie. Panoul se zgâlțâie. Pare că o să ^ cadă jos. Ba chiar cade. CRASH! O lovitură mortală. Din instinct ne lăsăm în jos spinările. Ne întoarcem spre prof. *DC se strânge în jurul oamenilor ei: n-o să ne lăsăm judecați în stradă,* scrie în ziar. Dar, straniu, profu l nu se mişcă de niciun fel.

43
O CHESTIUNE DE METODĂ

— Vezi, distinse coleg, totul este o chestiune de METODĂ, îi explică Franz lui Mollo, trăgând tare în piept un fum ca de competiție.

Tolăniți pe mocheta odată poate imaculată, dar acum destul de jegoasă, din camera gazdei noastre, în loc să ne consacrăm, cum ne programasem, învățatului la istorie, mai precis răpirii Sabinelor, discutăm despre ideea de învățare în general. Din boxele stereo ale lui Zazzi zăngăne deşănțată *School's Out* a lui Alice Cooper. Televizorul transmite cu sonorul la zero imagini de ciocniri. Ieri seara, la ora de cină, am auzit că la Bologna un student membru al Lotta Continua a fost ucis accidental de poliție.

— Mă explic. SĂ SACRIFICĂM aceste după-amiezi ale singurei şi unicei noastre adolescențe TOTEMULUI învățării, dragul meu Mollo, este... cum să spun? O TÂMPENIE. Eşti de acord, Attila?

— De acord, zic, privind ecranul alb-negru pe care gonesc blindate şi zboară bucăți de piatră cubică.

— Dar Cavalla le-a spus alor mei că dacă în semestrul ăsta nu-i demonstrez că mă preocup, mă trânteşte, scânceşte Mollo.

— Şi ție să nu-ți pese, PROSTULE.

Cuvintele lui Zazzi sună ca o licoare de înțelepciune.

— Adică, preocupă-te fără să te preocupi. Mă urmăreşti?

— Mai mult sau mai puțin, îşi ridică umerii Mollo.

Franz îi suflă în față un nor toxic. Pe urmă, întors spre mine, declară:

— Ca de obicei, distinsul nostru coleg nu a înțeles NIMIC.

Se ridică în picioare, cască, se întinde, se scarpină la ouă şi-şi miroase subsuorile, mormăie „DOAMNE, ce porcărie" şi se reaşază, satisfăcut. Şi, cu un ton academic, se adresează din nou discipolului:

— Îți explic. Înainte de toate, în caz că aş termina să fumez iarbă şi s-ar întrerupe curentul şi în felul ăsta n-aş mai putea asculta nimic la boxe, ca să învăț ceva, în loc să studiez porcăriile astea cu care ne epuizează electronii la şcoală, aş citi ori *Mein Kampf,* ori Charles Kubowski..

— Cine-i ăsta? întreabă Mollo.

— NU ŞTII cine este Charles Kubowski? se indignează Zazzi.

— Nu, recunoaşte Mollo.

— Attila, îți dai seama? Acest MALAC nu ştie cine este Charles Kubowski!

— La drept vorbind, nici eu nu ştiu, spun eu, în vreme ce pe televizor ciocnirile se intensifică.

Zazzi se repede la masa lui de scris, acoperită de un munte de lucruri. Zboară pe jos un avion nazist de vânătoare verde-camuflaj, la scara 1:48, un ciorap de gimnastică jegos, trei cutii goale de bere, un tricou mototolit scris CU pixul PLUGUL TRAGE BRAZDA PE CARE SPADA O APĂRĂ, un pachet gol de Marlboro, două foițe Rizla, un LP al formației Kiss, un pix bic murdar de cerneală, un număr din *Kriminal,* manualul încă neatins de stenografie şi un exemplar şifonat din „Le Ore”. Până când în mâinile lui Franz se materializează o carte de buzunar Feltrinelli. Charles Bukowski, citesc pe copertă *Poveşti despre nebunia obişnuită – erecții, ejaculări, exhibiții.*

— UAH! exultă Zazzi. Ăsta chiar că e MARE! Nu numai că are mereu chef SĂ SE REGULEZE ca un adevărat campion, dar bea ca o BUTIE şi e gata totdeauna pentru o PARTIDĂ DE DROGURI! Un tip ABSURD! Total nebun! Total ANTISTSTEM. FOARTE TARE!

Îmi aruncă volumul. Deschid cartea. Observ dedicația: *Pentru Linda King, de la care am primit-o şi care o să mi-o ia.*

— Citiți şi răspundeți, chicoteşte Franz. Altceva decât homosexualul ăla de Hermann Hesse! Iar cât priveşte sexul şi violența surclasează emerita PORCĂRIE *Porci con le ali*[2]*,* ce Dumnezeu!

---

[2] Porci înaripaţi – n. trad.

— Da, dar până una alta ce-i spun eu lu' Cavalla despre Răpirea Sabinelor? plânge Mollo.

— Bine. Metoda principală e una, dar în practică sunt două. Destupă-ți urechile, subspecie de Dumbo salezian, şi procedează în consecință. Metoda Numărul Unu, adică cea a distinsului nostru coleg Attila, aici de față. De învățat, nu înveți. Dar eşti atent la lecție. Aşa poate că îți aduci aminte cuvintele SCROFIȚEI. Economia de energie este considerabilă. Bineînțeles, rămâne mizeria de plictiseală de A ÎNGHIȚI EMISIILE acestei HAZNALE. Confirmi, distinse coleg?

— Confirm.

— Metoda Numărul Doi, adică a mea. De învățat, nu înveți. Dar nici nu eşti atent la lecție. Îți vezi pur şi simplu de TREBURILE tale. Economia de energie este absolută. Mai mult, cunoştințele îți sunt infuzate, ÎN SENSUL CĂ, practic, având în vedere că, de vreme ce-ți pui COPITA în clasă, fiind acolo în chip FIZIC, este oricum inevitabil ca ceva să-ți intre în cap. Adică, în puține cuvinte, spuneam că, potrivit teoriilor lui Jung, pui inconştient la lucru propriul tău subconştient. Care nu trebuie confundat cu inconştientul, de unde îți vin PERVERSIUNILE SEXUALE. Clar?

Mollo îl priveşte perplex. Alice Cooper încetează să mai zăngăne. Zazzi dă drumul la sonorul televizorului.

„În urma manifestațiilor violente care au avut loc astăzi la Roma din cauza uciderii lui Francesco Lorusso, militantul de extremă stângă ce şi-a pierdut ieri viața la Bologna într-o ciocnire cu forțele de ordine care au intervenit pentru a împiedica degenerarea luptelor dintre studenții aşa-zisei Mişcări şi cei din Comunione e Liberazione, ministrul de interne Francesco Cossiga a declarat că se află în desfăşurare un proiect criminal şi preconstituit de gherilă".

— MĂ LAŞI? izbucneşte Franz. Ia gândiți-vă ce MINUNĂȚIE este să te afli acolo bătându-te cu polițaii!

„În Piazza del Popolo grupuri de autonomi, aceiaşi care cu puțin timp în urmă luaseră drept ținte sediul Democrației Creştine din Piazza del Gesu, au lansat cocteiluri molotov contra Comandamentului Carabinierilor şi ulterior au luat cu asalt două sedii de poliție, redacția ziarului „Il Popolo". Ambasada chiliana pe lângă Sfântul Scaun, bănci şi magazine Fiat. Au fost opriți o sută douăzeci şi şase de tineri, dintre care treizeci şi unu în stare de arest. În legătură cu cele întâmplate exponenți de seamă ai PCI şi-au exprimat solidaritatea cu DC, vorbind despre o tulbure manevră antidemocratică".

— COMUNIŞTI DE RAHAT! comentează Zazzi. FAC PE EI mişeii ăştia!

Pe urmă stinge ecranul şi pune discul cu Iggy Pop şi cei trei Stooges. Mereu şi pentru totdeauna *No fun, my baby, no fun.*

44
DRAGĂ ALICE

Dragă Alice, scriu, *foarte mulțumesc pentru scrisoare! Mă aştepta săptămâna trecută când mă întorceam de la scoală; n-a fost ca şi cum te-aş fi găsit pe tine, dar tot era ceva.*

Revista pe care mi-ai trimis-o, „Alter Alter" *este o minunăție bestială, şi acel Andrea Pazienza mi se pare foarte tare, cum ar spune un tip pe care-l cunosc eu. Nu ştiu de ce, dar mi-a stârnit o poftă nebună să cânt la baterie. Păcat că zilele astea sunt ostatic al unui comando de exerciții la matematică. N-ai idee ce mizerie este această blestemată de contabilitate. În clasă suntem trei băieți contra unui ocean de fete (una mai nasoală ca alta, cu excepția Ginei, care mie însă nu-mi place. Adică de plăcut îmi place, dar sunt încurcat cu ailaltă, chiar dacă ea nu ştie încă). Materiile sunt o scârboşenie (cu*

excepția italianei, a istoriei şi a englezei). Popa care ne predă religia e un fanatic al CL. Singurul aspect pozitiv al trebii ăsteia este că la noi nu sunt toți fițoşii ăia care umplu liceul de alături. Se fâțâie mortal, că se pretind tovarăşi sau fascişti. Când te încrucişezi cu ei la gară sau înainte să intri la şcoală te privesc de sus, de ca şi cum ar fi deja avocați sau notari la biroul lui tăticu '. Dacă mă gândesc că, în teorie, când o să termin şcoala o să trebuiască să stau în spatele unui ghişeu şi să le număr banii, mă ia cu greață. Dar cu siguranță am să fac altceva. Sper.

Bine. Dacă îți scriu un secret, îl păstrezi? Acum câteva luni, la începutul orelor, am intrat în liceu ca să-l însoțesc pe Franz, tipul ăla care e în clasă cu mine şi care nu este tocmai un coleg pentru că e atât de aiurit că-mi place de el. În fine, anul trecut mergea la şcoală acolo şi trebuia să întâlnească pe cineva. Adică voia mai degrabă să-l bată pe tip, dar nu contează. Pe scurt: mă aflam acolo pe scări şi dintr-odată am văzul-o pe fata dentistului. Frumoasă, frumoasă foc, aşa că am crezut că am halucinații. Ei bine, nu. Problema este că e exact fata dentistului şi merge la liceu şi e într-a cincea. Cum o să dea atenție unuia ca mine! Totuşi nu reuşesc să mi-o scot din minte.

Gata cu asta. Mi se pare că deja ți-am spus prea mult. Acum fac exercițiile la mate şi apoi o să recitesc „Alter Alter”. *Ba chiar întâi am să recitesc* „Alter Alter” *şi după aia am să-mi fac exercițiile la mate. Sau recitesc* „Alter Alter”, *cânt puțin la cutia de Dash şi lecțiile mi le fac mâine dimineață. În zori. Ți-aduci aminte când ne trezeam înainte de şase ca să plimbăm câinele pe pajişti cu tata? Scrie-mi repede! Sărutări, Attila.*

45
LA VÂNĂTOARE

Ce plictiseală. Aici nu se întâmplă niciodată nimic. Ca să nu mă plictisesc, mă duc pe pajiști. La stejarul meu.

La vânătoare tata n-a vrut niciodată să ne ducă, pe mine și pe Alice. I-a fost totdeauna teamă că s-ar putea să se întâmple ceva, de genul să fim uciși de un glonț tras din greșeală de pușca unui alt vânător. Mie unuia mi-ar fi plăcut să încerc să trag cu Remingtonul lui automat cu cinci focuri. Câteodată când el era plecat la lucru și maică-mea la parohie sau la una din întâlnirile ei, scoteam pușca din cutia ei de piele maro așezată în spatele dulapului din dormitorul lor și o luam pe umăr, mângâind patul de lemn cu margine de cauciuc și țeava de metal. Avea un miros bun, uleios, pușca tatei. El a păstrat-o totdeauna cu grijă. Chiar și în lunile în care sezonul de vânătoare era închis, câteodată o scotea și o curăța de sus până jos. Oricum, când luam Remingtonul pe umăr, nu atingeam niciodată trăgaciul. *Cu armele nu te joci, iar trăgaciul nu trebuie să-l atingi niciodată* de nu știu câte ori ne-a repetat-o tata, mie și lui Alice. Final: pentru mine dusul câinelui la antrenamente în lunile în care vânătoarea era oprită era treaba cea mai apropiată de mersul la o vânătoare adevărată. Și ori de câte ori fiind deja în vacanță, tata ne spunea fraza lui tip *Mâine în zori fac un tur cu Tom pe pajiști; cine vrea să vină?* nu mă gândeam de două ori să merg, chiar dacă trebuia să mă scol la șase. Alice în schimb ezita puțin înainte să se hotărască. Ei i-a plăcut totdeauna să doarmă, în dimineața următoare oricum tata ne scula când era încă întuneric. Și când aprindea lumina în bucătărie, Tom începea să latre ca un nebun. Curând eram gata, cu cizmele și pantalonii de catifea pușI și cu sendvișurile cu nutella în sacul de merinde și toate cele. Și când în curte tata îi punea lanțul la gât, Tom

începea imediat să tragă ca un ieşit din minți. De parcă ar fi vrut să se stranguleze singur.

Pe urmă toți patru, Tom, tata, Alice şi eu, străbăteam pe jos satul încă adormit. Curând ne găseam în plin câmp, cu iarba udă înaltă până la genunchi. Atunci tata scotea lanțul de la zgarda lui Tom şi Tom schelălăia de bucurie. Ca să ne mulțumească pentru că îl dusesem la plimbare, începea să latre şi să alerge în jurul nostru, ca un apaş. După care tata îi spunea: *Hai, Tom! Caută!* Atunci Tom se liniştea şi începea să adulmece ici şi colo prin iarbă, îndepărtându-se într-o direcție şi dispărând într-un grup de pomi, ca apoi să ia calea-ntoarsă pe urmele paşilor lui şi să se uite la tata cu aerul de a vrea să-i spună că nu găsise nimic, ca îndată să plece iar, mereu condus de nasul lui. Câteodată se ducea atât de departe că era în. Posibil să-l urmăreşti. Tata scotea din haina lui de vânătoare un fluier subțire şi lung, care emitea fluierături tot atât de subțiri şi de lungi, şi după ceva vreme Tom apărea dintr-un tufiş sau dintr-un lan de porumb, adesea tocmai din partea opusă celei unde îl văzusem pentru ultima oară. Culmea era când descoperea vreo pasăre pentru noi invizibilă şi dintr-odată se bloca cu o labă din față în aer şi cu coada dreaptă şi tata ne făcea semn, lui Alice şi mie, să tăcem şi în liniştea desăvârşită câmpul din jurul nostru părea să se pietrifice. Tom privea nemişcat iarba din fața lui. Tata îl privea nemişcat pe Tom şi iarba din fața lui Tom. Alice îl privea nemişcată pe tata şi pe Tom şi iarba din fața lui Tom. Eu o priveam nemişcat pe Alice, pe tata şi pe Tom şi iarba din fața lui Tom. Până când Tom făcea o săritură înainte şi atunci din iarbă se ridica în zbor ceva, şi Tom sărea în sus convins că avea şi el aripi şi când cădea jos se întorcea lătrând către tata cu aerul de a-i spune *Da' de ce nu tragi?* Şi tata exclama *O potârniche!* sau *O prepeliță!* Sau chiar *Un fazan!* Şi se apleca să-l mângâie pe

Tom spunându-i *Bravo, Tom, bravo!* şi câinele dădea iar din coadă şi schelălăia de bucurie.

Într-o zi tata şi-a dat seama că Tom, născut în acelaşi an cu Alice şi de mult timp bolnav de reumatisme, devenise orb. Într-o dimineaţă, la vânătoare, se căţărase într-un pom, în urmărirea unei prăzi şi nu mai reuşise să se dea jos. Tata aşezase puşca pe pământ şi-l luase în braţe, ajutându-l să coboare. După-amiază veterinarul i-a spus că Tom era prea bătrân ca să-l mai poată opera.

După vreo două luni, tata a vândut puşca Remington şi a restituit permisul de portarmă. Peste puţin timp a pus ca Tom să fie împuşcat. De atunci a început să construiască colivii pentru canari. Iar trezirile noastre în zori ca să mergem vara la antrenat câinele au sfârşit pentru totdeauna.

46
LA DISCOTECĂ

Sâmbătă după-masa. Mă uit la ceas. E patru. Franz şi cu mine suntem la discotecă. Discoteca noastră de ţară. Pe ring număr şapte fete şi tot atâţia băieţi. Dintre aceştia nu e niciunul care să nu-şi fi parcat motorul aici afară. Iată de ce ei dansează şi noi nu. Din boxele de deasupra capetelor noastre iese la volum maxim muzica formaţiei Bee Gees. Franz, tolănit lângă mine pe un divan mic, abia a dat pe gât un whisky şi doarme. Ieri a chiulit şi s-a dus la Torino ca *să facă rost de ceva iarbă tare, ce Dumnezeu!* A făcut rost cu siguranţă pentru că azi şi-a petrecut dimineaţa chicotind, iar când Cavalla l-a chemat la catedră a început să molfăie ceva despre primul, al doilea şi al treilea război *tunic* şi să se jure că acel condotier al cartaginezilor era un oarecare *Canibal,* ca să termine în glorie cu *Răpirea Cabinelor* şi cu

toate *Curcile Caudine,* chicotind în continuare. În schimb, Cavalla nu a râs nici măcar puțin. Nici măcar când Franz a încercat să iasă din confuzia pe care o făcuse între Odoric, Teodoric şi Odoacru, inventându-l pe loc pe *Teodoacru.*

Băieții de pe ring se distrează țeapăn. Poartă toți blugi vo Levi's. Şi toți încearcă să imite mişcările lui John Travolta din *Febra de sâmbătă seara.* Fetele zâmbesc mulțumite. Din fericire, niciuna dintre ele nu este Margherita. Nu cred că aş reuşi să suport s-o văd dansând cu un altul. Chiar dacă o face sigur, probabil în vreun local din Torino. Şi nu sâmbătă după-masa. Eu nu sunt în stare să dansez. În discoteca asta nu intru niciodată. Mă şi întreb ce caut eu aici astăzi. Franz a insistat. De altfel nici el nu e în stare să danseze. Dacă nu mă înşel, printre altele acuma chiar sforăie.

Ridic privirea. Dintr-odată realizez că cineva vine dinspre bar către noi. Încerc să mă dumiresc cine poate să fie, dar cu luminile stroboscopice în ochi nu e uşor. Îmi duc o mână la frunte, ca atunci când te aperi de soare. Şi atunci îmi dau seama că e Margherita. Cu surâsul ei minunat de fată de dentist aproape că a ajuns la mine. Rahat! Ce-i spun? Tuşesc şi-mi controlez pieptănătura în oglinda-perete din spatele nostru.

Nu. Nu e Margherita. E fata de la bar, care a venit să ia paharul gol al lui Franz şi acum pleacă.

Oricum, din fericire, de Margherita nu-mi mai pasă deloc, da' chiar deloc. Pe una ca asta e mai bine să ți-o scoți din cap. Şi pentru că eu, cu cât îi văd mai puțin pe dentişti, cu atât mai bine mă simt. Să presupunem că într-un viitor oarecare reuşesc s-o iau de nevastă. Ea sigur o să fie dentistă, ca taică-său. Îți dai seama ce stres este să te scoli şi să te trezeşti într-un pat de dentistă? Asta-i una. Pe urmă, în fiecare dimineață, înainte să te sărute, te aruncă sub lampă, ia un instrument şi îți examinează cavitatea bucală. Aşa că îl zgâlțâi pe Franz şi mai-mai că am să mă

întorc acasă, să cânt la baterie. M-am plictisit să stau aşezat aici uitându-mă la toţi aceşti John Travolta îi. (mii care numai pentru că au un motor agaţă fete fără probleme. Eu unul n-am motor. Şi prin urmare nu agăţ. Iar pe Bee Gees nu-i suport. Şi de discotecă mi-e silă. Şi dacă sâmbătă după-masa stai închis aici fără o fată, nu-ţi mai trece lehamitea.

47
ÎN SINTEZĂ

Don Bob se uită ţintă la mine. Pe urmă la Franz. Pe urmă la cartea cu subiect religios pe care, potrivit dorinţei lui exprese, am hotărât să o discutăm în faţa clasei. Fanatica aia de Mastrullo a ales un text de don Giussani, fondatorul organizaţiei Comunione e Liberazione. Şi, cum zice Franz, ni l-am băgat pe gât. Ponchia, care potenţial este o ultra-catolică, precum colega ei de bancă, a venit cu Enciclica *Pacem in Terris.* Ne-am băgat-o pe gât şi pe-asta. Gina, care e un fel de hippy, a adus *Cartea tibetană a morţilor.* Altă plictiseală, şi pentru că n-o citise. Sardella, care se dă intelectualoidă, a adus *Pescăruşul Jonathan Livingstone.* Plictiseală totală. Dinspre partea lui, Mollo a tăiat din „Tuttosport", „La Gazzetta dello Sport", „Il Corriere dello Sport" şi din „Il Guerin Sportivo" o serie de interviuri cu Padre Eligio, capelanul echipei Milan, şi a vrut să ne vorbească despre ele. Plictis fără margini. Restul clasei s-a repezit ca o turmă pe *Evanghelii* şi pe parabolele din *Biblie.* Plictis pe bandă. Franz şi cu mine, în schimb, am propus *Antihristul* de Friedrich Nietzsche. Şi azi, spre bucuria lui don şi plictiseala distinşilor noştri colegi, adică a distinselor noastre colege, plus prostul ăla de Mollo, ne revine nouă să prezentăm referatul.

— Acest text nu are, în realitate, un subiect religios, ni se adresează don Bob, privind pieziş la subtitlul *Blestemarea creştinismului.* Nietzsche era un antisocial, în timp ce tocmai în dimensiunea socială a propriei ființe Omul își găsește Drumul. În plus, era un filosof minor, şi un nebun notoriu. Şi, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, era nazist. De aceea mă întreb, şi vă întreb, dacă în aceste timpuri, când în voi, tinerii, se face simțită Căutarea, exprimată în diverse moduri, a unor Motivații şi Experiențe profunde, care să dea Semnificație propriei Vieți personale şi sociale, este cazul să pierdem timpul cu mizeria aceasta.

Zazzi îmi trage un picior pe sub masă. Eu am citit cartea. El doar a răsfoit-o. Cel căruia îi revine să vorbească sunt eu.

— Cer scuze, spun, înroşindu-mă ca de obicei.

Dar cui îi pasă.

— Cum putea Nietzsche să fie nazist, dacă a murit înainte de apariția nazismului?

Don Bob ridică ochii spre cer. Poate că acolo ar dori să se afle.

— Să nu facem şicane asupra datelor. Naziştii şi-au formulat teoria lor despre rasă folosind din plin odioasa lui filosofie despre supraom, care de altfel nu e decât o acumulare de aiureli. E un adevăr. Pe lângă asta, este un text care merge împotriva religiei noastre.

— AVÂND ÎN VEDERE că naziştii aveau perfectă drep...

Îi întorc lovitura de picior lui Franz, care din fericire

O renunță.

— Dar când dumneavoastră ne-ați spus să alegem un text cu subiect religios, n-ați specificat dacă trebuia să fie pentru sau împotriva religiei, spun eu.

Mastrullo ridică mâna. Don Bob îi zâmbeşte.

— Te ascultăm draga mea.

— Dacă pot să-mi exprim părerea, poate că ar fi bine să auzim ce au să ne spună cei doi colegi ai noştri, zbiară ea

înfoiată în guleraşul ei de dantelă, punându-ne în încurcătură şi pe noi şi pe don Bob.

— Numai confruntându-ne cu ei o să reuşim să-i facem să înţeleagă greşelile în care cad. La urma urmei sunt două oiţe rătăcite, nu-i aşa?

— Oiţă rătăcită să-i spui lu' sor-ta! izbucneşte Franz. Da' cine te crezi tu? Maica Tereza?

— Zazzi, îţi amintesc că eşti obligat să te adresezi colegilor tăi cu respect, zice don Bob.

Dar Mastrullo l-a şi pus la colţ.

— Având în vedere că ţii atât de mult să-ţi foloseşti corzile vocale, începe tu. Citeşte şi comentează un fragment la alegerea ta.

Don îi întinde cartea. Franz mă priveşte cu ochii lui albaştri-nebuni ieşiţi din orbite. „Hai", îi spun numai din buze. El deschide la întâmplare *Antihristul* şi începe să răsfoiască frenetic paginile.

— Hm, aş citi... deci... să vedem... Deoarece... adică nu... Absurd... ah, aşa... se scarpină la prohab.

Îşi drege vocea.

— Lege împotriva creştinismului. Prima propoziţie. Este vicioasă orice specie a naturii. Varietatea umană cea mai vicioasă e preotul: el predă contra naturii.

Ricanează.

— Împotriva popilor nu există motive, există închisori.

Franz se uită la don Bob. Don Bob tace.

— Predicarea castităţii este o incitare publică la fapte contra naturii. Orice dispreţuire a vieţii sexuale, rânjeşte, orice murdărire a acesteia prin ideea de impuritate este adevăratul păcat contra spiritului sfânt al vieţii.

Franz se uită la don Bob. Don Bob tace.

— Cine mănâncă la aceeaşi masă cu un popă trebuie scos în afara legii: prin aceasta el se excomunică singur din societatea cea dreaptă. Popa este imb... ezită, imb...

chicoteşte, absurd, aici scrie *imbecilul...* eh, o fi sinonimul arhaic pentru *idi...* în sfârşit, recapitulând: popa este *imbecilul* nostru, şi trebuie proscris, înfometat, izgonit în orice fel de pustie.

Franz se uită la don Bob. Don Bob are un aer dezgustat.

— Suntem cu toţii în aşteptarea ilustrului tău comentariu, Zazzi, şuieră.

— Desigur... face Zazzi, fixând-o pe Mastrullo. Aşadar...

Îşi mângâie aluniţa păroasă.

— Deci... Fiindcă... da... nu... aha!

Se blochează. Mă priveşte. Se deblochează.

— Cum ați putut desigur să vă dați seama, practic Nicce, orice s-ar spune, departe de a aiura, este nu numai un nazist, ci şi un geniu total.

Se re-blochează. Mă re-priveşte. Se re-deblochează.

— Cu adevărat, dacă se poate spune aşa, el susține că desfrâul face bine, în vreme ce popii nu. În sinteză.

48
PE BICICLETĂ CU ALICE

Şi când m-am întors acasă, azi, am găsit aşteptându-mă un pachet expediat săptămâna trecută de la Milano. În el se afla o pereche de bețe pentru baterie marca Vie Firth, exact cele pe care mi le-am dorit totdeauna. Şi un bilet de la Alice-codițe-roşii-ochi-albaştri scris de mâna ei. *Aveam în minte să-ți expediez o baterie adevărată, dar cred că o să trebuiască să mai aştepți puțin. Pentru moment, mulțumeşte-te cu astea. Te iubesc, Alice.* Am sărit în sus de bucurie, am despachetat bețele şi m-am pus pe cântat, chiar dacă, obişnuit cu creioanele, era cât pe-aci să fac praf cutia de Dash. Ce mizerie. După aceea însă m-am gândit la ultima scrisoare a surioarei mele şi la ziua când m-a pus să stau pe

ghidonul bicicletei ei şi am coborât aşa de la Turn, râzând, cu viteza maximă, fără ca ea să atingă frânele, nici măcar din greşeală. Şi mi-am adus aminte de vântul care-mi trecea prin păr şi de strigătele noastre şi de senzaţia de pericol bestial, dar şi de siguranţa pe care mi-o insufla ea. Fiindcă, chiar dacă mă găseam acolo, în echilibru pe ghidonul unei biciclete lansată ca o rachetă spre cine ştie unde, în timp ce ţâşneam în jos pe panta aceea plină de curbe, ştiam că Alice era cu mine, în spatele meu, şi că alături de ea nu mi se putea întâmpla nimic rău. Alice a mea. Alice are un surâs mai luminos decât cel al Margheritei, deşi nu e fată de dentist. Şi doi ochi de un albastru atât de intens că atunci când te privesc, te străpung. Şi un păr care seamănă cu valurile mării din desenele japonezului ăla pe care nu ştiu cum îl cheamă, ar trebui să merg să văd în *Enciclopedia Cunoaşterii.* Este Alice-codiţe-roşii-ochi-albaştri, şi gata. Mereu veselă. Totdeauna pusă pe glumă. Mereu gata să-ţi povestească tot ce-i trece prin minte ca şi cum ar fi o poveste adevărată, ca atunci când mi-am cumpărat basceţii Superga şi ea m-a întrebat. *Dar eşti sigur că sunt Superga adevăraţi?* Şi eu: *Sigur că sunt Superga adevăraţi. De ce, scuze, există şi Superga falşi?* Şi ea: *Cum să nu, pe ăia adevăraţi îi recunoşti prin aceea că dacă le lingi talpa au gust de lemn-dulce.* Şi eu: *Ce tot spui, te-ai prostit?* Şi ea: *Dă-i încoace, vedem imediat.* După care mi-a smuls din mână gheata abia scoasă din cutie şi i-a lins talpa, clătinând din cap. *Vezi? Ţi-am spus eu. Te-au ţepuit, n-are gust de lemn-dulce, deci nu e o pereche de Superga adevăraţi.* Atunci am luat cealaltă gheată şi am lins-o şi eu şi, într-adevăr, avea gust de cauciuc, cred. Şi ea a izbucnit în râs şi mi-a arătat că ea nici măcar nu atinsese gheata cu limba, avea talpa complet uscată, spre deosebire de cea pe care o ţineam eu în mână. Doamne, ce m-am putut înfuria! Dar după aia am râs ca nebunii. Mă uit la bețele mele *Vic Firth* nou-nouțe.

Recitesc vorbele ei: *Te iubesc, Alice.* Şi eu te iubesc, surioară. Mai mult decât pe oricine altcineva.

49
EMMANUELLE

Ei bine, nu, mie mi se rupe! Mâine să fiu AL DRACU' dacă vin la şcoală! Plec în Germania! Aşa striga Zazzi ieri în recreaţie. *Aici la noi n-o să ruleze niciodată! Nu pot să pierd aşa ceva!* îşi ieşise din fire. Semăna cu o biluţă de flipper. Ţâşnea fără încetare de la un perete al clasei la altul. Din ceea ce înţelesesem, citise undeva că în Germania ieşise un film nou despre Hitler şi ardea de nerăbdare să-l vadă. *Da' pot să aflu despre ce e vorba?* l-am întrebat. *HITLER – EINE KARRIERE!* mi-a răspuns, luând poziţia salutului nazist. *Este al unuia, Fest,* mi-a explicat, întinzându-se pentru o clipă pe catedră şi sărind imediat în picioare ca să se ducă la fereastră. *Practic tipii ' ăsta a strâns laolaltă o serie întreagă de documentare de epocă. „Ascensiunea", „Triumful Führerului" povestite prin imaginile jurnalelor de cinema ale studiourilor UFA.* Pe urmă a sunat clopoţelul, semn că aveau să înceapă două oribile ore de matematică, şi el mi-a spus: *Aşa că mâine dimineaţă să nu mă aştepţi în faţa şcolii, pentru că între timp eu AM SĂ SURVOLEZ Alpii într-un Fokker cu destinaţia München.*

Astăzi dimineaţă însă l-am găsit în faţa gării. Şi când l-am întrebat ce s-a întâmplat cu proiectata lui plecare în Germania, a mormăit ceva în legătură cu *PROASTA* aia de maică-sa *care nu scoate o liră nici moartă, VRĂJITOAREA* şi furios cum era puţin a lipsit să nu dea foc unui Porsche parcat pe bulevardul cu pomi, *oricum are destui bani ca să-şi cumpere altul.* Pe urmă şi-a adus aminte că maşina aia o proiectase inginerul Ferdinand Porsche, acelaşi care la

ordinul lui Hitler născocise cărăbuşul Volkswagen. A salutat maşina cu un HEILÎ, m-a luat de braţ şi a adăugat: *Oricum eu la cinema nu renunţ azi-dimineaţă, vino că O TĂIEM, categoric!* De tăiat n-o mai tăiasem de ceva vreme. Ideea nu prea îmi displăcea. Dar acum aproape că aş fi preferat să mă duc la şcoală.

— Ascultă, Franz, îi spun, clătinând din cap. Eu nu vreau.

— Da' de ce? face el.

— Şi dacă ne cer un document?

— El ASTA-I! Aia se gândesc la încasări. Doar n-or fi poliţia de frontieră.

— Şi-atunci de ce mai pun interdicţia aia pe afişe? obiectez eu.

El fixează literele uriaşe de pe partea cealaltă a străzii. Cuvintele FILM PENTRU ADULŢI, STRICT INTERZIS MINORILOR SUB 18 ANI acoperă ţâţele Sylviei Krystel, protagonista din *Emmanuelle.*

— Asta e, ca să zicem aşa, o interdicţie de formă, proclamă el după o clipă de tăcere. Exact ca să pună puţin piper peste opera cinematografică în chestiune. În plus, AVÂND ÎN VEDERE că tipa Cristei are două ţâţe SENZAŢIONALE, serveşte ca sutien ca să fie evitată jignirea simţului obişnuit al pudorii. Cel puţin al pudorii minorilor.

— Adică a noastră.

— Da, care însă, DEOARECE nu suntem nici minori la cap, nici handicapaţi, nici anormali totali nu ne jignim câtuşi de PUŢIN dacă o EXTRAŢÂŢOASĂ olandeză ŞI-O TRAGE ZDRAVĂN cu unul în tehnicolor. Aşa e?

Nu-mi lasă timp să-i răspund.

— EI HAI, Attila, cui îi pasă?, mă ia de braţ, târându-mă spre intrarea la cinematograf. Să ne îngăduim puţină distracţie SĂNĂTOASĂ, ce Dumnezeu!

Cât ai zice amin călcăm pragul cinematografului. Un tip chel stă zgribulit la casă. Dezleagă cuvinte încrucişate din „La Settimana Enigmistica”.

— Două bilete, lansează Eranz.

Dintr-un al doilea afiş Sylvia Krystel ne pândeşte lasciv de pe un tron de răchită. Deodată mă întreb ce-ar zice Margherita dacă m-ar vedea aici? Şi dacă din întâmplare a chiulit şi ea? Şi trece prin faţa cinematografului tocmai când ieşim noi? Şi dacă ne-a văzut acum repezindu-ne spre intrarea asta STRICT INTERZISĂ MINORILOR SUB 18 ANI? Mă întorc spre stradă. Margherita se află acolo, exact în faţa vitrinelor de la cinema. Şi se uită la mine cu o faţă cel puţin scârbită. Mă arată prietenelor ei, care fireşte se uită la mine scârbite, şi ele gata, încep să urle CUTREMURAŢ1-VĂ! CUTREMUR AŢI-VĂ! S-AU ÎNTORS VRĂJITOARELE! Mai e acolo şi tatăl ei, dentistul, în halat de dentist cu freza în mână şi...

Dar nu. Tipul chel de la casă rupe două bilete fără să ridice ochii din cuvintele încrucişate. Franz are dreptate. Am putea să fim chiar doi şcolari de primară.

— Poţi să plăteşti şi pentru mine? îmi zice Charonul meu. Am plecat fără portofel.

Plătesc şi pentru el. După care trecem de perdelele roşii prăfoase şi, atenţi să nu ne împiedicăm, intrăm în întunericul din sală.

Filmul abia a început. Rulează genericul. Dar pe ecran citesc în loc de *Emmanuelle* şi gata, *Emanuelle* cu un singur *m,* urmat de *ultimii canibali.* Îl trag pe Franz de geacă.

— Da’ ăsta nu e filmul de pe afiş, îi şoptesc.

— Oricum, DE FUTUT S-OR FUTE şi cartibalii, mi-o taie el, scurt.

În întuneric se disting trei ori patru spectatori aşezaţi ici şi colo. Toţi sunt bărbaţi. Franz şi cu mine ne aşezăm în fundul sălii, în spatele tuturor. Timp de cinci minute pe

ecran nu se întâmplă mare lucru. Nici vorbă de Krystel. În compensație apare un tip, un adult, şi se aşază tocmai lângă Franz. Franz se uită la el bănuitor. Eu fac la fel. Tipul ne zâmbeşte galeş. Îşi deschide prohabul. Îşi scoate scula, începe s-o manevreze. Oh, nu, mă gândesc. Şi acum? Ce facem?

— EI ŞI? pufăie Franz.

Tipul îşi întinde mâna liberă spre el. Atunci Franz îi repede un pumn pe zâmbetul galeş. Zâmbetul galeş se preface într-o strâmbătură de durere.

— Aoleu! ţipă tipul.

Ceilalți spectatori se întorc spre noi.

— Ce PULA mea vrei, HERMAFRODIT DE RAHAT? mârâie Franz, repezindu-i tipului un alt pumn, de data asta în nas.

— Ajutor! strigă tipul, cu fața plină de sânge. Lumina! Lumina! Sunt atacat!

Dar înainte ca cineva să intervină noi suntem dincolo de perdelele roşii şi de holul sălii, în stradă.

— EI HAI! rânjeşte Franz.

Fugim. Şi, din fericire, nici urmă de Margherita, de colegele ei şi de taică-său.

50
DRAGĂ MARGHERITA

Ciao, Margherita, scriu eu, *tu nu mă cunoşti şi probabil acum te gândeşti că sunt un băiat, în loc de ciao Margherita în realitate scrie vino 'ncoa ca să te fut, dar*

Nici vorbă.

Ciao, Margherita, scriu eu, *tu nu mă cunoşti şi de fapt nici eu nu te cunosc, şi câteodată îmi spun că, deoarece tu eşti*

într-a cincea şi pe deasupra eşti şi fata dentistului, probabil n-o să ne cunoaştem niciodată, şi că

Nu, aşa nu merge. Prea pesimist.

Ciao, Margherita, scriu eu, *tu nu mă cunoşti şi de fapt nici eu nu te cunosc, şi cred că de asta îți scriu, pentru că, după mine, e o prostie că tu şi cu mine nu ne cunoaştem, şi*

Ce dracu' sunt prostiile astea?

Ciao Argherita

Ah, ce mizerie.

Ciao, Margherita, scriu eu, *tu nu mă cunoşti şi de fapt nici eu nu te cunosc, şi cred că de asta îți scriu, pentru că după mine e păcat că nu ne cunoaştem, chiar dacă tu eşti fată de dentist şi eu nu. Prima dată când te-am văzut a fost la începutul anului şcolar la liceul tău, unde mă aflam din greşeală împreună cu un coleg de clasă al meu care, între paranteze, este un fost elev de la liceul vostru, un anume Zazzi, nu ştiu dacă-l ştii. Poate mai bine să nu. Oricum, în dimineața aceea Zazzi.. discuta la bustul gol cu un tip, iar eu pe scările care duc la etajul întâi mi-am ridicat ochii şi te-am văzut coborând şi... nu ştiu cum să spun, pentru că uneori cuvintele nu redau deloc ideea. Oricum, eu te-am văzut şi bineînțeles nu ştiam încă cine eşti, vreau să spun fata dentistului, dar în orice caz n-am mai fost în stare să mă mişc, şi nu înțelegeam bine de ce. Apoi însă m-am gândit şi am înțeles. Ce anume? ai să mă întrebi. Ei bine, mă întreb şi eu. Deci: eu nu mai văzusem niciodată până atunci o fată atât de frumoasă ca tine. Şi nici după aceea. Şi chiar dacă nu te cunosc, şi nu am mai vorbit niciodată nici măcar despre vreme sau despre ultima zi a campionatului de fotbal, mi-ar plăcea s-o putem face. Adică nu că aş avea intenția să-ți*

vorbesc despre vreme sau despre ultima zi a campionatului de fotbal. Doar că... mi-ar plăcea să am posibilitatea să te văd într-o după-amiază, şi să vorbim puţin. Ştiu că nu aşa se face cunoştinţă, completând un formular de cerere. Dar tu mergi la liceu şi eu la porcăria asta de şcoală de contabilitate, şi tu eşti într-a cincea şi eu într-a-ntâia, şi tu eşti fata dentistului şi eu (prefer să ţi-o spun de la început) al unui muncitor de la CMC, şi dacă eu aştept ca tu şi eu să ne cunoaştem din întâmplare, probabil. Asta nu se va întâmpla niciodată. Să fixezi o întâlnire cu un dentist e uşor, ajunge să telefonezi. Dar cu fata dentistului, cum trebuie făcut? Ştiu că în teorie aş putea să aştept ca să devii dentistă şi tu, cum se întâmplă de obicei cu fiii şi fiicele dentiştilor, şi să mă prezint la cabinetul tău pentru un control. Dar ca primă întâlnire n-ar fi mare lucru. Te avertizez, eu n-am motocicletă. Dar am un stejar. Adică stejarul nu e tocmai al meu, dar e foarte înalt şi foarte frumos, ba chiar este cel mai frumos stejar de pe faţa pământului şi prin urmare aveţi ceva în comun. Nu ştiu dacă am să reuşesc vreodată să-fi dau scrisoarea asta. Dacă am să reuşesc, sper că tu n-ai să mă iei drept un nebun. Şi că cel puţin ai să-mi răspunzi. Fie chiar şi printr-un bilet. De felul că ar fi mi-nu-nat, crede-mă. Ca atunci când, copil fiind, mă duceam la mare. Bine, asta e tot, mai mult sau mai puţin. Pe curând, sper. Attilio.

P.S. Pentru prieteni, Attila.

51
LA MARE

Ce plictiseală. Aici nu se întâmplă niciodată nimic. Ca să nu mă plictisesc, mă duc pe pajişti. La stejarul meu.

Cu ani în urmă la mare plecam în ultima săptămână din iulie, şi rămâneam până la Ferragosto[3]. Cu o seară înainte ne făceam bagajele şi a doua zi dimineaţa ne trezeam devreme şi încărcăm totul pe portbagajul Cinquecento-ului alb al tatei, care foarte repede dispărea practic sub un munte de valize şi valijoare şi şezlonguri şi covoraşe şi bărcuţe şi colaci de salvare şi găletuşe şi palete şi cu umbrela în vârf. Plecam încă pe întuneric şi chiar dacă eram foarte excitat din cauza călătoriei, adormeam imediat, strâns lângă Alice pe bancheta din spate, şi când deschideam iar ochii eram deja pe autostradă în plin soare, cu câmpia care alerga în dreapta noastră şi cu maşinile care ne depăşeau pe stânga şi de fiecare dată îmi spuneam că lumea chiar că trebuia să fie uriaşă, dacă numai mergând la mare apăreau toate fermele alea, şi toate sătucurile, şi toate maşinile alea, şi de fiecare dată mă întrebam cine erau persoanele pe care le lăsam în urmă în ferme şi în sătucuri sau care ne depăşeau în celelalte maşini. Drumul până în Liguria dura doar câteva ore, dar mie mi se părea foarte lung. Şi în autogrilul unde ne opream în fiecare an, radioul transmitea totdeauna acelaşi cântec al lui Battisti, *Acqua azzurra, acqua chiara.*

În cele din urmă ajungeam oricum la cantonul de ieşire de pe autostradă şi, după ceva coadă, o luam pe o şosea plină de curbe în mijlocul unui şir de pini foarte diferiţi de cei de prin părţile noastre, şi după ce luam ultima curbă, pe ferestre ne apărea drept în ochi marea. Alice şi cu mine strigam atunci MAREA! şi din clipa aceea minutele treceau şi mai greu, pentru că marea ne tot amăgea în sensul că părea foarte aproape, dar nu mai ajungeam odată. Brusc

[3] Sfânta Maria Mare – n. trad.

însă îi simțeam mirosul, şi din acea clipă eram cu adevărat în vacanță.

În Liguria, la Noii, tata cunoştea o familie care închiria apartamente la capătul unui şir lung de trepte albe. Fiecare apartament avea o mică grădină sub o copertină de plastic verde ondulat şi de viță-de-vie. Acolo, la umbră, mâncam aşezați pe bănci în jurul unei mese acoperite cu o pânză în carouri, şi ne odihneam când ne întorceam de la plajă. Apoi seara, după cină, mergeam la barul de lângă căluşei şi ne luam îngheţate cu stracciatella. În timp ce mama noastră mergea să-i telefoneze lui don Curio, *doar ca să şie cum mergeau lucrurile la parohie,* Alice şi cu mine ne întreceam care-şi termină ultimul îngheţata, şi de obicei ea câştiga, pentru că reuşea nu se ştie cum să şi-o ascundă pe-a ei, făcându-mă să cred că o terminase. Dacă în timpul zilei nu făcusem nimic rău, de tipul să mă cert cu ea sau cu un copil de lângă umbrelă, sau să fur unui tovarăş dejoacă câțiva soldăței, tata îmi dădea voie să fac un tur pe pista de maşinuțe. Şi, în vreme ce mă loveam mereu de celelalte maşinuțe, sub luminile colorate, sub palmieri şi sub stele, râdeam ca un nebun şi mă gândeam la torta acoperită cu seminţe de pin expusă în vitrina patiseriei prin faţa căreia treceam în fiecare zi ca să mergem la plajă, şi la camionul roşu atârnat la intrarea prăvăliei de jucării în faţa căreia mă blocam de fiecare dată înainte să cobor în pasajul subteran care ducea de cealaltă latură a şoselei de pe faleză, şi la albumul cu Mickey Mouse aşezat la înălțimea unui copil la chioşcul din faţa pieței de peşte, şi eram sigur că mâine toate vor fi ale mele pentru totdeauna, torta cu seminţe de pin şi camionul roşu agățat la intrare şi albumul cu Mickey Mouse şi chiar plaja şi marea şi îngheţatele, şi pista de maşinuțe şi palmierii şi luminile colorate şi stelele şi soarele.

52
TV COLOR, PARTEA A DOUA

Astăzi maică-mea, la întoarcerea din vizitele ei zilnice la parohie, s-a întâlnit cu surorile ei pentru a încerca să scape de o cantitate de borcane cu supercremă. Una dintre mătuşi a început să zbiere că ea nu mai ştie unde să pună supercremă. Cealaltă în schimb nici nu s-a clintit. Ba chiar radia toată. Bărbatul ei, asesorul comunal pentru construcţii şi urbanism, abia ce o cadorisise cu un al doilea televizor color. Celelalte două surori, atât cea care avea deja un televizor color, cât şi aceea care rămăsese la alb-negru, adică maică-mea, au încremenit. Pe urmă, din camera mea le-am auzit reacţionând. *Bărbatu-meu mi-a spus deja că o să-mi mai ia unul. O să-l punem în dormitor,* a lansat prima. *Televiziunea color provoacă, după unii, cancerul,* a mormăit cealaltă, adică maică-mea. Surorile color nu s-au tulburat. *Acelaşi lucru se spunea despre frigidere, şi iată-ne aici bine mersi,* au exclamat în cor. *Italia se umple acum de televiziuni private şi noi o să le urmărim programele la televizoarele noastre color.* Sfârşitul discuţiei. Iată cum se face că maică-mea l-a primit astă-seară pe tata în lacrimi. *Tocmai eu trebuia să mă mărit cu un muncitor!* El nici n-a deschis gura. *Ştiu ce gândeşti! Că nevastă-ta repetă mereu acelaşi lucru! Dar între timp surorile mele îmi dau cu tifla! În aşa hal că acuma una a căpătat cadou de la bărbată-său al doilea televizor color!* A făcut o pauză pentru efect. Şi-a suflat nasul. Tata a profitat ca să înceapă să mănânce. L-am imitat. *Pentru că ne-am căsătorit din dragoste, naiva de mine!* Exact aşa a spus. Tata s-a uitat la ea. *Fără să mai spun că televizorul alb-negru l-am cumpărat în rate în Şaizecişidoi!* Tata s-a uitat în farfurie. *Împreună cu frigiderul şi maşina de spălat! Şi e încă aici!* Am simţit că avea să se întâmple ceva. *Totul pentru că eu, naiva, m-am măritat cu un*

napuli! Tata s-a ridicat de la masă. A înşfăcat cuțitul pentru carne. S-a repezit la ea. I-a tăiat gâtul: *Mă laşi!* Maică-mea l-a fixat speriată. Sângele îi curgea pe rochia înflorată. Şi-a dus mâinile la rană şi...

Nu. Tata s-a ridicat de la masă. N-a înşfăcat cuțitul. Nu s-a repezit la ea. Nu i-a tăiat gâtul. Pur şi simplu a ieşit şi s-a dus în garaj la coliviile lui pentru canari. Atunci ea s-a întors spre mine. *Şi mai tunde-ți şi tu părul ăla!*

53
LA TELEVIZOR

Cât priveşte televizoarele, cu excepția celor catodice, nu e niciodată nimic de văzut. Sigur că acuma când într-adevăr Italia se umple de televiziuni private, mai sunt şi din aceia care se distrează uitându-se la spectacole de striptease împreună cu vecinele stafidite. Ce mai chestie. Eu împart programele în *bune* şi *nu-bune,* ca cel cu Andy Luotto din *Altra Domenica.* Numai că cele *nu-bune* le depăşesc pe cele *bune.* Ca de exemplu, *Odeon* este *bun,* când merge bine te alegi şi cu două țâțe în vânt. În schimb, *Gesu* al lui Zeffârelli este *nu-bun,* nu se înghite. Ca, în schimb, *Domenica În.* Între cele *bune* se distinge mai ales *Supergulp!* Îi place şi lui Franz, pentru că aici găseşti trupele de asalt, Sturmtruppen. După el, este EXALTAREA FORMIDABILEI ARMATENAZISTE, COMPUSĂ DIN SUPRAOAMENI CARE ÎN NUMAI CÂTEVA LUNI AU CUCERIT FULGERĂTOR EUROPA, DE LA PIRINEI LA CAUCAZ, DE LA CAPUL NORD LA TOBRUK, URAAA! Am încercat să-i explic *vezi că sunt desene animate antimilitariste.* Lui însă îi ajunge să vadă măcar o schiță de cască germană că se şi entuziasmează. Maică-mea în schimb se entuziasmează când îl vede pe Maurizio Costanzo. Luni seara are o fixație, trebuie neapărat

să vadă *Bontă loro.* Când broscoiul ăla închide fereastra şi-şi începe episodul, cade în transă. Nu pierde nicio vorbă. Oricine ar fi invitatul. Chiar dacă vorbeşte numai despre treburile lui. *Costanzo e un mare domn, ce mai,* aiurează ea la sfârşitul programului. *Păcat că n-o invită şi pe Carolina de Monaco. Dacă m-aş fi afirmat ca actriță de teatru, la ora asta m-ar fi invitat şi pe mine,* fantazează ea. *Dar eu m-am dedicat trup şi suflet familiei.* La şcoală au înnebunit cu toții pentru *Happy Days,* toți se cred nişte Fonzie, călare pe motoarele lor. Unii se simt Fonzie chiar şi pe un Ciao. Şi-şi petrec recreația îndoindu-şi gambele stil Fonzie, exclamând tot timpul *Ehi!* stil Fonzie şi ridicându-şi degetul mare stil Fonzie. Chestia de necrezut este că fetele îi imită, în loc să-i trimită la dracu'. După mine, în atmosfera de-aici *Happy Days* face parte dintr-un plan prestabilit. Vor să neutralizeze pe tineri şi le spală creierele cu treaba asta, reducându-i la a ieşi din casă îmbrăcați precum Fonzie. Chiar şi cine se piaptănă stil Fonzie pierde ceva din timpul în care n-o să mai deprindă niciodată să fabrice un molotov. În spatele lui *Happy Days* se află cel puțin CIA.

54
O DUPĂ-AMIAZĂ OARECARE

O după-amiază oarecare. Zazzi şi cu mine stăm pe zidul scund din fața barului Delle Alpi. Soarele apare şi dispare. Din bar se aude o melodie a formației Pink Floyd. Cred că *Money.*

— Da' tu te gândeşti vreodată? îmi zice dintr-odată Franz, cu a nu ştiu câta țigară în gură şi cu privirea albastră nebună, pierdută în pustiul şoselei, pe care de o veşnicie nu mai trece nimeni.

— La ce, Franz?

— La faptul că în locul ăsta de RAHAT suntem IZOLAȚI, complet IZOLAȚI?

— Destul de des.

— Şi la faptul că, atunci când o să terminăm şcoala, DAT FIIND că aşa-i lumea, va trebui să ajungem ca părinții noştri?

— Eu n-am niciun chef să ajung ca părinții mei.

— Nici eu, ce Dumnezeu. Dar cred că toți CRETINII de vârsta noastră spun la fel, şi pe urmă chiar aşa ajung. Acuma fac pe deştepții, în blugi, cu geci de piele şi bascheți, dar pariez pe OUĂLE mele că pe undeva sunt cu toții gata să cadă în genunchi dinaintea vreunui şef de birou cu veston şi cravată. Ba, după mine chiar asta aşteaptă. Un minunat serviciu sigur. Cu o nevestică ce spală şi calcă şi FUTE şi le face de mâncare. Şi cu amanta exact ca să se plictisească altfel. Cu vacanța la mare petrecută uitându-se la CURUL vecinelor de umbrelă şi aplicând scatoalce copiilor. Bingo. Majoritatea sunt nişte Mollo, Attila. La douăzeci de ani sunt deja morți. Fac armata şi vin de-acolo cu spinările şi mai îndoite ca-nainte, şi singura chestie care le vine în minte este să meargă să lucreze la făbricuța din spatele casei. Şi fiindcă duc viața asta ABSURDĂ, ca să reziste, sâmbătă seara se otrăvesc cu poşirci. Altfel, LATRINA asta de planetă n-ar fi chiar aşa de LATRINĂ, la urma urmei.

Se scarpină între picioare, meditativ.

— Când mă gândesc că în teorie după diplomă ar trebui să ajung contabil, îmi vine să vărs, oftez. Tu te vezi la vreo bancă?

— Numai ca s-o JEFUIESC, rânjeşte. Ceea ce ca profesie nu-i rău, dacă trăieşti în stilul lui Vallanzasca şi nu te laşi prins. Da, da, aş zice că n-aş disprețui un viitor de JEFUITOR DE BĂNCI. Ca Al Pacino, în filmul ăla FOARTE TARE, *O după-amiază de câine...* Sau, poate, un viitor de DEALER DE DROGURI. Sau de PEŞTE... Totuşi, îşi mângâie

aluniţa părească, dacă aş vinde droguri, aş da faliment într-o clipă, pentru că le-aş consuma pe toate înainte de a le vinde. Şi ca PEŞTE – nu ştiu. Să ai grijă de o turmă de CURVE nu e simplu... Cât timp SE FUT, e o treabă... Dar mai sunt şi momente de pauză între un FUT AI şi altul. Ştii ce probleme sunt?

— În ce sens?

— E clar: or fi CURVELE CURVE, adică fiinţe foarte respectabile, dar în fond sunt totuşi FEMEI. Ori eşti un violent din ăia care le iau la pocealã ori de câte ori deschid gura, ori te nimicesc ele pe tine, crede-mă.

— Dar tu eşti un violent.

— În aparenţă, Attila, zâmbeşte el. Nu destul. Poate nu crezi, dar în fond eu sunt un timid, şi, la urma urmei, vezi idealismul meu, sunt şi un tip profund romantic...

— Profund romantic?

— Desigur. Ca şi tine. Ceilalţi, în schimb, ca Ponchia, ca Sardella, ca Mastrullo, toţi IDIOŢII ăştia de democrat-creştini în creştere, în locul ăsta de CĂCAT, nu se gândesc decât la bani. Dar nu ca să se bucure de ei, cum aş face eu – jefuieşti o bancă, devalizezi un bijutier, sari într-un avion şi te tolăneşti sub soarele de la Rio cu toate braziliencele ălea topless cu care dacă stai cu faţa-n jos ţi se înfige PULA în nisip şi poate că dacă te FUŢI cu Eldorado, dai şi de petrol. Nu, ei doar îi adună. Terenuri, case, bani, bani, case, terenuri, case, terenuri, bani. Ăştia numai la asta se gândesc. Şi să nu crezi că sunt cu-adevărat democraţi şi tot atâta de creştini. Ar vota pe oricine, numai să-şi păzească CURUL şi SĂ-ŞI FACĂ DE CAP.

Face salutul roman.

— PENTRU NOI! urlă.

După care pune chiştocul pe zid, se catapultează jos cu o săritură şi începe să facă flotări pe asfalt.

— UNA PENTRU DUCE! UNA PENTRU BRIGADĂ! UNA PENTRU IMPERIU! UNA PENTRU FORȚĂ! UNA PENTRU MUȚI...

— Pentru Omella? îl întreb.

— Ei, asta-i! Pentru Brigada Neagră Ettore Muți, elita elitelor! îmi spune făcând flotări sub soarele arzător, cu fruntea plină de sudoare.

Încearcă să-şi mențină ritmul, dar l-a cam pierdut. Şi, colac peste pupăză, o motocicletă aproape că-l atinge, umplându-l de praf.

— DU-TE-N MĂ-TA, CRETINULE! zbiară, ridicându-se de jos şi făcând un anume gest, ca un Fonzie care a părăsit şcoala pentru un CMC.

Motocicleta se îndepărtează. Zazzi se scutură de praf.

— Prea multă iarbă, ce naiba, pufneşte. Înainte să mă prezint la biroul de recrutare de la Marsilia ca să capăt CHIPIUL ALB, ar fi bine s-o mai reduc.

— Dacă într-o zi am să reuşesc să-mi câştig existența cântând la baterie, asta n-o ştiu. Dar ştiu că aici nu rămân, îi spun când se aşază iar pe zid, roşu la față şi cu ochii albaştri ieşiți din orbite.

Pune iar mâna pe țigara care între timp s-a stins şi o reaprinde cu bricheta. Melodia celor de la Pink Floyd pare să nu se mai termine.

— Doamne, ce PLICTISEALĂ aceşti Pink Floyd! E posibil ca nimănui să nu-i vină în minte să pună altceva? izbucneşte. La limită, poți oricum să-ți faci o iarbă. E TIPUL ăla jamaican care-mi place, cum naiba îl cheamă, da, Mob Barley, care o fi el negru da' e FOARTE TARE, şi care cântă muzica aia de negri, cum naiba-i zice, da, regge, şi având în vedere că poate să-şi tragă treizeci de fumuri pe minut, poate să călătorească pe cinste.

— Franz, promite-mi ceva, îi spun.

— Ce?

— Că n-o să devenim niciodată ca ei.

As

— Niciodată.

— Jură.

la poziția de drepți şi cu brațul întins strigă:

— JUR!

Un timp rămânem tăcuți. Soarele apare şi dispare. Nu trece nici măcar o pisică.

— De-abia aştept să fiu major. Când o să fim majori totul o să fie altfel, spun.

Zazzi scuipă în praf.

— Da, o să fim mai bătrâni cu câțiva ani.

Dintr-odată în creier mi se aprinde cu litere mari cuvântul ăla, BĂTRÂN, şi mă închipui în ziua când am să împlinesc treizeci de ani, BĂTRÂN, şi ratele de plătit la ajutorul reciproc, şi facturile la gaze, la lumină, la apă, la telefon, şi asigurarea, şi weekendurile toate la fel şi duminicile care trec în aşteptarea rezultatelor de la campionatul de fotbal, şi-mi spun asta nu, n-o să fie aşa, n-am să mă las păcălit, chiar dacă nu ştiu cum.

55
LUME

Îmi aduc aminte că atunci când eram copil, oamenii mari îmi plăceau. Acuma, dacă mă gândesc mi se pare straniu. Dar pe-atunci chiar aşa era.

Doamna Piera, de exemplu, de la care mă duceam să iau lapte, înainte ca în sat să deschidă minimarketul. În grajd mirosul vacilor era foarte puternic, şi când intram îmi țineam respirația cât puteam demult. Dar doamna Piera, cu şorțul ei înflorat, cu perii negri de la subsuori care ieşeau pe după brațele ei groase ca nişte buşteni şi cu cizmele de

cauciuc în picioare era mereu drăguță și mă primea, pe mine și sticla mea, cu un zâmbet puțin știrb dar sincer, și de multe ori îmi dădea să gust urdă. Doamna Piera a murit pentru că bea prea mult, după ce fiu-său s-a spânzurat pentru că nu mai voia să fie *marghe,* crescător de vite.

Vittorio, în schimb, era un prieten al tatei, mergeam împreună la vânătoare, și era mereu binedispus, foarte înalt și foarte slab și cu o față lungă și strâmbă care semăna cu a lui Toto. Vittorio fuma enorm, avea mereu o țigară aprinsă în gură, purta totdeauna cămăși în carouri și juca foarte bine *tarocchi,* iar tata îi spunea *asociatul meu,* pentru că, în afară că mergeau împreună la vânătoare, mai făceau și echipă la cărți. Vittorio a murit otrăvit cu azbest. Lucra acolo sus, în munți, într-o mină de azbest, sub cerul liber. Nevesti-sii însă, experții numiți de tribunal i-au spus că nu crăpase din cauza meseriei lui, ci din cauza țigărilor pe care le fuma.

Pe urmă, mai era Tino, tâmplarul. Lucra la tâmplăria unde lucrase și bunicu' înainte să-și publice tratatul *Despre metoda perfectă de a-ți spăla duminică mașina, pentru uzul italienilor,* iar el și bunicu' rămăseseră prieteni. Se întâmpla adesea să-i găsești împreună jucând bile pe terenul de nisip cenușiu din spatele morii, duminică după-amiaza. Tino era enorm, semăna cu Obelisc și era în stare să ridice de unul singur un trunchi din acelea foarte înalte, exact ca și cum ar fi fost un menhir. De Paști ne aducea, mie și lui Alice, un cu de ciocolată cu surpriză, iar de Crăciun ne dăruia totdeauna câte ceva. Și Tino a murit, de cancer, după ce atelierul de tâmplărie s-a închis și el a fost angajat la o fabrică de coloranți, la vreo zece kilometri de aici.

Dar nu toți au murit, din fericire. Mai există Gisella, tutungioaica, ce vinde și ziare și care-mi pune totdeauna de-o parte revistele de benzi desenate. Mai e Franco, frizerul, sicilian ca tata, care glumește și râde cu toată lumea și care,

atunci când vorbeşte de ţinuturile lui, te face să simţi mirosul mării, chiar dacă te freacă pe cap cu o loţiune puturoasă, şi în timp ce povesteşte de pe când era copil acolo şi despre cumătrul lui, Nuzzo, uneori i se umplu ochii de lacrimi. Şi Agnese, patroana barului de lângă frizer, care o dată pe săptămână îi face colţunaşi cu carne sau cu ragu şi care, dacă din întâmplare, în ziua aceea te duci la ea să cumperi îngheţată, te întreabă dacă nu vrei şi tu o farfurie şi ţi-o face cadou. Şi domnul Esposito, un bătrân, ba chiar foarte bătrân fante napoletan trimis pe vremuri aici cu domiciliu forţat, care nu are prieteni în sat dar care e totdeauna foarte elegant şi gentil cu toată lumea, chiar dacă îşi câştigă existenţa adunând zdrenţe şi fier vechi şi hârtie, ca să le vândă. El e singura persoană pe care o cunosc ce fumează cu portţigaretul, ca în filme.

Cu timpul însă, ceva s-a schimbat. Cei morţi şi-au păstrat farmecul, în vreme ce toţi cei vii şi l-au pierdut încetul cu încetul. Dacă ar trebui să explic în ce constă exact acest farmec, n-aş putea, dar sigur există. Acuma numai Alice şi bunicul şi-l păstrează. Şi Margherita are un farmec al ei, deosebit. Şi îl au şi pajiştile. Şi, normal, stejarul meu.

56
ADUNARE, PARTEA A DOUA

Când intrăm în clasă aflăm că astăzi nu avem lecţii.

— Prhegătiţi-vă să coborhâţi în Sala Marhe, ne comunică profa Cavalla. Eu carhe, sprhe deosebirile de voi, am făcut Şaizecişioptul, şi domnul dirhectorh prhofesorh De Lirhio am hotărhât să autorhizăm o adunarhe pe şcoală.

Zumzet general. Mollo îl închide pe Alighieri şi exultă. Astăzi pentru el era groasă. A rămas singurul fără notă.

— Asta pentru că săptămâna trecută la Caldonazzo l-au arestat pe Graziano Mesina, îmi spune Zazzi, mângâindu-şi aluniţa păroasă. IDOLUL meu, ce naiba. Ăsta da TIP TARE!

— Cine? Banditul ăla sard evadat din închisoare vara trecută?

— Bravo! Tocmai de asta a devenit un MIT. Ai să vezi că în răstimp de cinşpe zile o să evadeze iar. Sau poate A ŞI EVADAT din nou!

Ochii albaştri-nebuni lansează săgeţi. Ridică mâna în timp ce restul clasei îşi strânge cărţile şi caietele şi se îndreaptă spre uşă.

— Ce este, Zazzi? îl întreabă Cavalla.

— Cer scuze, doamnă profesoară. Voiam să ştiu dacă din întâmplare adunarea la care o să participăm a fost convocată pentru că Mesina a evadat din nou.

— Mesina? Cine-i ăsta?

— Graziano Mesina, banditul sard, îi explică el, şi adaugă, cu voce joasă:

— Ce groaznică ignorantă!

— Ce-arhe a face Grhaziano Mesina?

— Nimic, nimic. Doar că, având în vedere că săptămâna trecută a fost arestat, mă întrebam dacă a evadat din nou. În care caz mi-aş permite să-mi spun părerea. Adică, dacă e adevărat, cum spune poetul, că niciun om nu este o insulă, e adevărat şi că Asinara, ca insulă-penitenciar, nu este umană.

Cavalla se uită la el interzisă.

— Adunarhca nu a fost convocată pentrhu Mesina. Dar voi, copii, nu citiţi ziarhele, ce Dumnezeu?

Mollo dă să le scoată pe-ale lui.

— Nu astea, Mollo, îl opreşte ea.

Scoate din geantă „La Repubblica”.

— „Ierhi, la Rhoma, terhorhiştii au asasinat doi poliţişti. Descoperhiserhă doi băieţi în uniforhmă întrh-un autobuz...”

— Dar... începe Franz.

— Niciun darh, Zazzi, îl întrerupe imediat Cavalla. Desprhe terhorhişti nu e nimic de discutat.

— Dar... insistă Franz.

— Am spus niciun darh, Zazzi. Terhorhiştii sunt nişte crhiminali, nişte monştrhi asasini, perhsoane carhe n-au nimic de-a face cu umanitatea.

— Dar...

— Zazzi! Ajunge! Nu înţeleg să deschid cu tine o discuţie desprhe terhorhişti! Acum coborhâm în Sala Marhe, haideţi copii!

Pe scări îl iau de braţ pe Franz.

— Ce voiai să spui?

— Că azi dimineaţă, în baie, în vreme ce mă CĂCAM, am auzit pe un post de radio liber că, după cât se pare, pe unul dintre poliţişti nu l-au omorât teroriştii. L-a ucis o patrulă de urmărire. Dar...

— Dar despre terorişti nu e nimic de discutat, îl întrerup.

57
RADIOURILE LIBERE

Acuma, că au apărut toate aceste radiouri libere, în unele seri, în loc să mă las absorbit de televizor, mă culc devreme. Dar nu dorm. Întins în pat pe întuneric, învârt ore întregi butonul radioului în căutarea vreunui post care să nu satureze eterul cu obişnuita *Fier a dell'Est* a lui Branduardi. Dar nu-i uşor. E plin de posturi care transmit succesele momentului, *I feel love* al Donnei Summer, sau *Hotel California* cu Eagles, sau *Suspiria* cu Goblin-ii sau *Mi vendo*

de Renato Zero, sau *Macho Man* cu Village People sau *Orz. Owei* cu Oliver Onions. Şi programe de dedicaţii telefonice în direct, cu DJ-ul care abia are timp să întrebe *Cian, cine eşti?* şi gata, vine peste el *Ciao, sunt Pânã, vreau să dedic ultimul succes al lui Demis Roussos tuturor prietenelor mele, Nina, Lina, Tina, Rina, Gina, Şina, Bina, Mina, Fina şi Dina, şi lui Genny, soţul meu.* Când lucrurile merg bine, vreun tip glumeţ cere *Sexy Fonni* de Benito Urgu. Pe urmă, e plin de posturi specializate exclusiv în cantautori italieni, care nu transmit decât cantautori italieni şi tot mereu cantautori italieni care te pleznesc cu cantautori italieni ca pe urmă să facă ceva variaţii cu cantautori italieni, Lolli, Guccini, Vecchioni, Venditti, De Andre, De Gregori, Lolli, Guccini, Vecchioni, Venditti, De Andre, De Gregori, Loli, Guccini, Vecchioni, Venditi, De Andre, De Gregori, pe bandă, şapte zile din şapte, douăzecişipatru de ore din douăzecişipatru. Dacă din întâmplare greşesc, după a suta oară *Via Paolo Fabbri 43* care, oricum, îi place lui Alice, te aruncă în Inti-Illimani. Treabă care, oricum ai gândi tu politiceşte, după a treia melodie te deprimi atâta că la prima lovitură a vieţii profiţi ca să te sinucizi. În scurt, oricum o iei, radiourile libere mă calcă pe nervi. Şi dacă nu nimeresc *Get up stand up* de Peter Tosh sau *Sex and Drugs and Rock'n roii* de Ian Dury, abandonez butonul şi bag o casetă în casetofon. Ca acum.

Cu excepţia ABBA, singurul care nu te trădează niciodată e Iggy Pop. Iggy Pop e băiatul cel mai urât din lume. Iggy Pop cu toate drogurile pe care şi le face e o provocare contra legilor naturii, dincolo de aia contra Statelor Unite. Iggy Pop se futc cu tot ceea ce întâlneşte pe o rază de kilometri întregi, inclusiv boxele. Mi-ar plăcea grozav să-l cunosc pe Iggy Pop, dacă nu s-ar fute cu tot ce întâlneşte pe o rază de kilometri întregi, inclusiv boxele. Dacă nu s-ar fute cu tot ce întâlneşte pe o rază de kilometri întregi, inclusiv boxele, i-aş

cere să dea un concert în faţa liceului la ieşirea de la ore, şi să-l dedice, din partea mea, Margheritei. *Cian, sunt Iggy Pop şi vreau să dedic acest concert, din partea lui Attilio, Attila pentru prieteni, acelei fete foarte blonde, despre care, între paranteze, mi se spune că este fata dentistului, Margherita.*

Margherita.

Margherita.

Margherita.

Ce idioţenie. N-am să-l cunosc niciodată pe Iggy Pop. Iggy Pop n-o să dedice niciodată din partea mea un concert Margheritei. Şi cu Margherita n-am să reuşesc niciodată să schimb nici măcar o frântură de cuvânt. Dintr-odată, nu-mi mai vine să ascult nimic.

Apăs pe STOP. Casetofonul se opreşte. Aştept să mă simt ca un CĂCAT. Practic mă simt ca un CĂCAT chiar din clipa asta.

58
O REPUBLICĂ BAZATĂ PE

Mă gândesc la Margherita chiar şi la masă la bunicul, în vreme ce el vorbeşte despre politică.

— Eh, eu la chestia că toţi copiii ăştia sunt nişte criminali care atentează la aşa-zisele instituţii democratice n-aş subscrie deloc, îmi spune bunicul, înfăşurând într-o foaie de ziar ceea ce a rămas din iepurele *civet* pe care l-am mâncat la prânz – adică oasele.

DOI AGENŢI DE SIGURANŢĂ PURLICĂ UCIŞI IA ROMA DE TERORIŞTI, scrie cu litere enorme în capul paginii. Eu mă gândesc la Margherita.

— Dac'ar fi cu adevărat democratice instituţiile astea, măcar atât cât...

Şi-nchide foaia de ziar. Eu mă gândesc la Margherita.

— Asta nu e însă deloc o republică democratică bazată pe muncă, aşa cum spune articolul unu...

Se ridică de la masă, pune oasele de iepure învelite în ziar în punga de plastic pe care o are atârnată la uşă, şi se aşază iar. Eu mă gândesc la Margherita.

— Asta e o republică bazată pe masacrele de stat. Începând cu Portella della Ginestra, în Sicilia, în Patruşapte, la dracu'.

Îşi scoate ochelarii lipiţi cu scoci şi-şi freacă ochii. Eu mă gândesc la Margherita.

Îşi pune iar ochelarii. Eu mă gândesc la Margherita.

— Şi, ca garnitură, masacrele din Piazza della Loggia, la Brescia, şi de la Peteano...

Recuperează un chiştoc de trabuc din sertarul mesei unde ţine tacâmurile. Eu mă gândesc la Margherita.

— Şi, bineînţeles, din partea oamenilor de stat numai minciuni, omisiuni, reticenţe, piste false, contradicţii, mărturii care brusc dărâmă castele de nisip, şi documente care dispar cine ştie unde.

Ia un chibrit de bucătărie din cutia pătrată de pe mijlocul feţei de masă cu pătrăţele verzi şi-şi aprinde trabucul.

Eu mă gândesc la Margherita.

— Şi ăia care pun la cale masacrele? Ăia cine sunt?

Tuşeşte. Eu mă gândesc la Margherita.

— Cine a înarmat mâinile acestea de asasini, *cristele ison?*

Trage aşa de tare din trabuc încât mă aştept să văd fumul ieşindu-i din urechi. Şi mă gândesc la Margherita.

— Chestiile astea sar în ochi, dacă vrei să le vezi: iar dacă însuşi statul comandă masacrele, atunci este un stat terorist...

Clatină din cap. Eu mă gândesc la Margherita.

Margherita mă face să mă gândesc la Battisti. Şi el e un cantautor italian. Dar e altfel decât ceilalţi. În timp ce mă

gândesc la Margherita, în sinea mea îngân *La canzone del sole.*

Cosițele blonde,
Ochii albaştri şi
Şoselele tale roşii
Şi inocența obrajilor tăi,
Două portocale încă mai roşii
Şi subsolul întunecos unde noi
Respirăm încetişor.

— Şi cum se poate ca un stat terorist să acuze de terorism pe cei care se revoltă?

59
PATRU FRAŢI NEWYORKEZI

Când ajung la casa lui Zazzi, nu sunt întâmpinat de clasicele declarații de război împotriva democrațiilor plutocratice, ci de ceva ce nu mai auzisem niciodată înainte. Un fel de uragan. Dar mai violent şi mai rapid. Pe bază de chitară, başi şi baterie.

Fac o primă încercare la interfon. Nimic. A doua. Nema. A treia. Nada. Încerc iar. Canei. E ca şi cum după ce a dat volumul la maximum şi după ce a deschis larg ferestrele potrivit tradiției, Franz ar fi pus la stația stereo un fierăstrău electric. Ba chiar o fabrică de fierăstraie electrice.

— Franz! urlu eu, din stradă.

Pe balcon apare Adolfo, câinele lup al familiei Zazzi. Mă fixează cu ochii lui Willy Coyotul când îşi dă seama că se prăbuşeşte în gol.

— Franz! urlu din răsputeri.

De obicei Adolfo latră sălbatic şi când vede muşte. Astăzi însă se limitează să schelălăie. În viaţa mea n-am văzut un câine lup atât de abătut.

— Franz! ţip eu fără prea multă convingere. De data asta am însă noroc, pentru că tocmai atunci uraganul se întrerupe pentru câteva secunde şi glasul meu reuşeşte să se facă auzit înainte de *ONE, TWO, THREE, FOUR* care precede uraganul următor.

Zazzi apare. În afară de slipii pătaţi, e gol puşcă. Când mă vede izbucneşte în râs şi, sprijinindu-se pe mâna dreaptă în care ţine o ţigară Marlboro, sare pe pervaz. Adolfo şi cu mine îl privim îngrijoraţi. Îşi pune ţigara între buze şi cu picioarele crăcănate începe să imite mişcările unui chitarist. Show-ul durează un minut jumătate, poate două. Zazzi reuşeşte, nu se ştie cum, să nu cadă. Urmează din nou o tăcere scurtă, dar nici Adolfo nici eu n-avem timp să aplaudăm. Imediat explodează un alt *one, two, three. Four* şi uraganul porneşte iar. Franz îmi zâmbeşte larg, dispare de pe pervaz şi într-o clipită îmi deschide. Trec pragul fostului castel şi urc.

Ajung la etajul doi, acolo unde locuieşte familia Zazzi. Dinspre uşa lui Franz se aude, abia domolit, un scandal monstruos. În faţa soneriei ezit. Pe neaşteptate însă uşa se deschide şi uraganul aruncă afară pe colegul meu kamikaze.

— ATTILA, CE NAIBA! DE CE NU SUNI LA 1NTERFON? îmi strigă Franz, gol ca un vierme de mătase, cu excepţia aluniţei păroase şi a slipurilor pătaţi.

— AM TOT ÎNCERCAT! răspund eu urlând.

— BINE, BINE, face el. INTRĂ, CĂ PROSTUL ĂLA DE VECIN NU SUPORTĂ SĂ AUDĂ VORBINDU-SE PE PALIER.

Aruncă o privire spre uşa vecinilor.

— ADEVĂRAT, CĂPĂŢÂNĂ DE IMBECIL? răcneşte Franz. DOMNULUI NU-I PLACE, NU-I AŞA? VINO AFARĂ CĂ-ŢI SPARG CURUL, BASTARDULE!

Dar vecinul tace. Oricum, Zazzi e mulţumit, şi-mi face semn să intru. Intru. Pereţii se zgâlţâie. Iată cum trebuie să fie să păşeşti în hala de prese a unei oţelării, mă gândesc eu. Adolfo apare în uşa care dă spre balcon şi dă semne că ar vrea să ne urmeze, dar se răzgândeşte şi rămâne afară. Epicentrul întregii poveşti se află în camera lui Zazzi. Franz, care m-a precedat, stă în picioare pe pat şi cântă iar la aceeaşi chitară imaginară, cu gambele crăcănate. Pe jos lângă staţia stereo zăresc coperta discului care se învârte pe platan la turaţia 33. Pe copertă, fotografia alb-negru a patru golani în geci de piele, în faţa unui zid de cărămizi, în spatele lor se află o inscripţie albă enormă. RAMONES. Mă uit la Zazzi care se agită nu se poate mai tare. Pe cearceaful mototolit care acoperă salteaua ies în evidenţă o mulţime de arsuri de ţigară.

— ATTILA, URAAA! PREGĂTEŞTE-TE! NIMIC NU VA mai fi ca înainte! îmi urlă el.

Muzica revărsată din staţie ne transmite o energie formidabilă. Franz e ca beat. Fără să aibă nevoie de altceva.

— ASCULTĂ CE RITM! UITĂ DE PARL CALMER AL TĂU Şi DE ABBA! A EXPLODAT PUNKUL!

60
NO FUTURE

— Haide, hai, mai termină cu TOATĂ CLAIA asta ca de fată! îmi zice Franz.

— Şi cât m-am căznit să-l fac să crească! protestez eu.

— Nu mai are rost să-l ai lung, CREDE-MĂ! De-aici înainte trebuie să-l porţi aşa. Numai cu el scurt eşti un REBEL ADEVĂRAT!

— Cine ţi-a spus?

— Am văzut ieri, la *Odeon.*

— Ce anume?

— Grupul ăla de punkişti englezi, FOARTE TARE, cum dracu' îi zice, ah, da, Sex Fistols, nu, Pistols. Deviza lor e NO FUTURE, sunt NAZIŞTI dispăruți, circulă cu tricourile pline de ZVASTICI şi VOMITĂ pe fotografiile reginei. La televizor i-au vorbit FOARTE DE RĂU, au zis că sunt o RUŞINE pentru Anglia şi pentru specia umană. Unul dintre ei A SCUIPAT pe telecameră. MĂ JUR, nişte TIPI FORMIDABILI! Şi toți au tunsori foarte scurte. Îți dai seama ce CHESTIE o să fie dacă mâine şi noi venim în clasă cu părul scurt?

Zazzi şi cu mine staționăm de vreo jumătate de oră în fața frizeriei; din când în când din prăvălie frizerul îşi ridică ochii din „La Stampa" şi se uită la noi.

— Şi aşa Margherita nu dă doi bani pe mine, îi spun lui Franz. Da' ia închipuie-ți dacă mâine mă prezint la şcoală cu părul scurt de punkist.

— Ba dimpotrivă, cu părul scurt de punkist o să se uite la tine şi-ncă cum. De toți TÂMPIȚII ăia de pletoşi trebuie să se fi PLICTISIT şi ea. Lansăm o modă, Attila, crede-mă!

Deschide uşa de la BARBIERE FRANCO.

— Haide, vino, îmi zice.

— Maică-mea mă stresează de ani de zile zicând să mă tund!

— Da, dar nu cum spun eu! rânjeşte el, şi intră.

Îl urmez. Franco, frizerul, lasă ziarul şi ne primeşte surâzător.

— Era şi timpul, băieți, zice. Dacă mai întârziați puțin trebuia să vă şi bărbieresc.

Franco e aşa cu clienții lui, mereu binedispus. Primul se aşază Zazzi.

— Având în vedere că a explodat punkul, vrem o tunsoare punk, zice.

Frizerul îl priveşte în oglindă, aranjându-i cearceaful de nailon în jurul gâtului.

— Adică?

— Adică scurt. Vreau părul foarte scurt, dar nepieptănat. Adică, în DEZORDINE. Da, aşa îl vreau. În DEZORDINE.

— În dezordine? întreabă Franco.

— În dezordine, confirmă Franz.

Frizerul ia foarfecă şi pieptenele şi se uită la mine, tot în oglindă.

— Clientul are totdeauna dreptate, îi zice. Dar dacă-l tai, atunci chiar îl tai. N-ai putea să fii puţin mai explicit?

Din curtea din spatele prăvăliei auzim cântatul unui cocoş. Franz se luminează la faţă.

— Mă întorc imediat, exclamă.

Cu cearceaful de nailon în jurul gâtului se repede afară.

Din pragul uşii din spate, frizerul şi cu mine ne uităm la el care dă să prindă pasărea, care, în încercarea de a scăpa, fuge disperată în zigzag. Zazzi frânează cu bascheţii lui Superga putrezi. Alunecă. Cade. Se scoală. Rânjeşte cu ochii ieşiţi din orbite, asudă şi înjură. Dar nu se lasă. În cele din urmă reuşeşte să înghesuie cocoşul într-un colţ. Îl prinde de gâtlej şi de picioare şi, în timp ce bietul animal încearcă în zadar să scape, se întoarce triumfător.

— Uite, trebuie să mi-l faci AŞA!, îi zice lui Franco, arătându-i capul păsării.

Frizerul strânge din umeri.

— Dacă aşa vrei...

În vreme ce Franco îşi face de lucru în jurul capului lui Zazzi, prefer să nu mă uit şi îmi arunc privirea pe „La Stampa”. Se află acolo un interviu cu Paolo Pulici, care spune că vrea să câştige campionatul şi să ajungă şi anul acesta în fruntea clasamentului golgheterilor. Poate.

Când ridic ochii, Zazzi mă fixează radios din oglindă. Are într-adevăr părul în *DEZORDINE.* Dacă n-ar fi colegul meu de bancă l-aş lua pe bune drept un cocoş. Poate că Franco

nu este un frizer londonez de ultimă modă, dar oricum ştie meserie.

„Curaj cui urmează", îmi surâde.

Într-o jumătate de oră, cu ajutorul unei loţiuni puturoase cu numele *Stilfix,* care, odată întinsă pe păr, are acelaşi efect ca un lipici, mă aranjează şi pe mine. Spun cu coada ochiului adio dragelor mele plete împrăştiate pe podea. Plătim, adică plătesc eu, fiindcă Franz, ca să vezi, a ieşit fără portofel, îl salutăm pe Franco şi plecăm.

— *Voilà,* acuma ne-am făcut şi noi punk, îmi spune Zazzi câteva minute mai târziu, când urcăm spre casa lui. Apropo, mă gândesc acum că trebuie să mai fac ceva în vederea intrării noastre de mâine în şcoală.

În camera lui, sub privirea uimită a lui Adolfo şi a mea şi cu Ramones la volum maxim, scrie cu pixul pe un tricou alb ÎI URĂSC PE TOŢI.

— În afară de cei prezenţi, ne surâde mie şi lui Adolfo.

Pe urmă îşi aduce aminte de tricou şi-şi admiră opera.

— Ai să vezi, Attila, de data asta Cavalla PLEZNEŞTE, adaugă cu satisfacţie.

— Bagă de seamă că eşti între cinci şi şase şi că mai sunt numai două luni până la sfârşitul cursurilor, îi aduc eu aminte, atingându-mi cam îngrijorat frizura tip cocoş.

— Ei şi? pufăie el. NO FUTURE, Attila. Nu există viitor. Şi, scuze, dacă nu există viitor, CUI ÎI MAI PASĂ?

61
PUNK!

— *Dar ce ţi-ai făcut la păr?* a izbucnit maică-mea aseară, când m-a văzut întorcându-mă.

— Darh ce v-aţi făcut la părh? pufneşte Cavalla, când ne vede intrând în clasă. Deci? V-aţi pierhdut limba?

— Nu, doamnă profesoară, nu ne-am pierdut limba, se repede Franz, ca o cobră. Am devenit PUNK!

— Ați devenit ce?

— PUNK, doamnă profesoară.

Tăcere generală. Mastrullo şi Ponchia ne privesc oripilate. Mollo e ocupat cu alcătuirea formației Celor Mai Buni Arbitri ai formației Juventus din Toate Timpurile. Sardella repetă ceva. Celelalte îşi ocupă locurile fără vorbă, uitându-se pe furiş la căpățânile noastre model cocoş de curte. Azi-dimineață, înainte de a ieşi din casă, am scris cu o cariocă pe spatele gecii mele de blugi singurul cuvânt punk care contează. RAMONES.

— Şi ce chestie este acest punk? Mie îmi părheți doi ananaşi, zice Cavalla.

Râsete în surdină. Gina îşi ridică privirea de la unghi^ ile ei şi, în timp ce Franz fulgeră gâştele care şi-au permis să râdă, cu o privire tâmpă, explică:

— Punk este un nou fel de muzică.

— Un nou fel de muzică? Şi ca să asculți acest nou fel de muzică trhebuie să-ți arhanjezi părhul în halul acesta? ne întreabă profa.

— Dar punk nu este numai un nou fel de muzică, doamnă profesoară, se revoltă Franz. Este în primul rând o FILOSOFIE de viață, adică o luare de poziție POLITICĂ, sau, dacă îmi este îngăduit termenul, O ATITUDINE!

— Adică, Zazzi?

— Există în Anglia acest grup care se numeşte Sex Fistols, adică nu, Pistols, care, având în vedere că alaltăieri seara au fost dați şi la telejurnal, şi că o INSULTĂ pe regină, fac salutul FASCIST, au tricouri cu crucea întoarsă şi cu ZVASTICĂ, scuipă pe trecători şi VOMITĂ în aeroporturi, într-un cuvânt sunt FOARTE TARI, şi discul lor încă nu l-am luat pentru că actualmente nu se găseşte, dar ar mai fi şi aceşti RAMONES, care sunt însă americani din New York,

patru fraţi URĂŢl DE TOT din Quecns care umblă toţi cu geci ţintuite, ca un gang, fiindcă în realitate *chiar sunt* un gang, iar discul lor îl am, şi cânt...

— Gata, gata, Zazzi, am înţeles, îl întrerupe Cavalla.

Chiar din ton se înţelege că s-a enervat.

— Aveţi grhijă să vă crhească părhul, pentru că aşa sunteţi orhibili. Şi despre chestia asta, punk, vai şi-amarh dacă mai aud vorhbindu-se în clasă. Ar trhebui să-i ascultaţi pe Vecchioni, De Grhegorhi, Guccini, Lolli, la limită pe Brhanduarhdi. Toţi sunt muzicieni adevărhaţi, carhe au ceva de spus, ca toţi cei carhe de altfel, sprhe deosebirhe de voi, au făcut Şaizecişioptul, nu nişte golani!

Deschide catalogul. S-a pornit.

— Dacă mă gândesc la toată muzica bună a cantautorhilor din Italia, chiarh şi Venditti... Şi pe urhmă textele, copii, textele. Ale lui Pietrhangeli. De Andrhe, Vecchioni...

— Pe Vecchioni l-aţi mai pomenit, doamnă profesoară, îi spune Franz.

— Zazzi! Nu mă mai întrherhupe! Când prhofesoarha vorhbeşte nu trebuie s-o întrherhupeţi! Ne-am înţeles? în orhice caz, rhidicaţi mâna şi dacă vrheau să vă ascult, atunci puteţi vorhbi!

Şi slavă Domnului că ea, spre deosebire de noi etcetera, etcetera etc. Ridic mâna.

— Tu ce vrhei, cu tunsoarhea aia?

— Hm, îmi dreg vocea. Voiam să spun doar că am ascultat textele formaţiei Ramones şi că sunt foarte interesante...

— Ah, da? Şi ce spun aşa interhesant aceşti Rhamones?

— Spun chestii de tipul *Now I wanna snijfsome glue, now 1 wanna have something to de,* citez eu din memorie, înroşindu-mă ca de obicei.

— Îți aduc aminte că aceasta este orha de italiană, nu de engleză. Ce vrhea să spună frhaza aceea?

— Chiar aşa, ce vrea să spună? îmi şopteşte Franz, interesat.

— Ei, vrea să spună, mai mult sau mai puțin, *Acuma vreau să trag nişte lac pe nas, cel puțin aşa am ceva de făcut,* explic eu.

— Absurd! rânjeşte Zazzi

— Bine, bine! Să trecem la ascultare, nechează Cavalla.

— Aproape că-mi vine să mă cer la budă, şopteşte Franz.

Dar nici nu apucă să termine fraza că şi Cavalla răcni:

— Zazzi! Tu şi colegul tău de bancă! Veniți imediat aici, la catedrhă!

62
LA CLOSET

La closet eu nu reuşesc, nu ştiu de ce, să mă uşurez dacă nu citesc ceva. Orice. De exemplu, *Diabolik.* Cu *Diabolik,* nu ştiu de ce, îmi merge de minune. Cu *Il grande Blek* mai puțin. Dacă, din întâmplare, îmi vine şi nu reuşesc să iau nimic cu mine, citesc cel puțin ingredientele pastei de dinți sau instrucțiunile de pe cutiile de detergent.

Uneori însă mi se întâmplă să merg la closet când nu sunt acasă. La Franz încă e bine, el are mereu ceva de citit, chiar dacă sunt benzi desenate de război tip *Super Eroica.* Dar la şcoală, dacă trebuie să ceri voie să mergi la baie, nu poți să iei cu tine cartea de istorie. Aşa că împrumut un ziar de la femeia de serviciu de pe etajul nostru, care, ca şi Cavalla, cumpără „La Repubblica".

Mă uit în jur. Pe pereții closetului scrie:

TORO RAHAT

Şi imediat dedesubt

JUVE RAHAT

Şi încă

LAURA NU ȚI-O DĂ,
DAR ȚI-O SUGE!

Şi

DACĂ LA ŞCOALĂ ȚI-AI TRAGE-O
CÂT POPOR AR FI ÎN CLASĂ?

Îmi desfac fermoarul de la blugi. Îi las în jos. Mă ghemuiesc. Citesc. Ştiri externe.

„Premierul israelian Rabin a demisionat în urma descoperirii unui cont în dolari la o bancă americană”.

Hmm. Sigur că *Diabolik* e altceva!

„După eşecul SALT-2, negocierile SUA-URSS pentru limitarea armelor strategice, se înăspresc tensiunile între cele două superputeri în urma denunțării de către americani a violării drepturilor omului în Uniunea Sovietică.”

Hmmmm. Hai că-mi vine. Simt.

„În Salvador continuă starea de asediu proclamată de generalul Carlos Romero. Continuă războiul civil între guvernul de dreapta susținut de SUA şi gherila de stânga.”

Mmmm. Nu-mi vine. Nimic de făcut. Trec la ştirile din Italia.

„Cicciolina: «Vrei să te culci cu mine?» Unica transmisiune erotică din Italia, cel puțin aşa o definesc autorii ei, începe cu aceste cuvinte. O difuzează Radio Luna, un post privat din Roma care încearcă cu orice mijloace să-şi câştige ascultătorii. De data aceasta, intervine o blondă cu ochi albaştri, unguroaică, douăzeci de ani. Ilona Staller.”

Mmmmmm. Iată. Îl simt. E aici. Pe punctul să iasă afară.

„MĂ NUMESC BERLUSCONIS! VREAU SĂ FAC CARIERĂ” spune titlul unui interviu. Hai că aproape am reuşit.

Întrebare: *„Din punct de vedere politic, dumneavoastră ce credeți?”* Răspuns: *„Adevărata alternativă se află în Democrația Creştină, o Democrație Creştină care să se*

transforme astfel încât să permită Partidului Socialist Italian întoarcerea la guvernare. Vedeți, eu sunt un om practic, dar şi un visător: sper să apară o nouă clasă politică, cu idei puține dar clare, cu capacitatea de a se face înțeleasă în mod comprehensibil, şi fără ascunzişuri, cu mâinile curate."

Aaahhh! Uite-l! Cred şi eu că nu ieşea. Era enorm.

63
SE PLEACĂ

Iată-ne, în sfârşit, în excursie.

Dis-de-dimineață, după planul făcut în ajun de Franz la barul din fața şcolii şi deci prin *SURPRIZĂ, ca atunci când la Gran Sasso, paraşutiştii nemți, la comanda Hauptsturmführerului SS OTTO SKORZENY, l-au eliberat pe Duce, URAAA!* luăm cu asalt autocarul ocupând ultimul rând de locuri în spatele celor două clase, adică a noastră şi cealaltă, de-a patra. Prin urmare, aşa cum era stabilit, Zazzi scoate un caselofon din geanta lui militară plină de cruci încârligate şi simboluri fasciste. Concluzie: şoferul nici măcar nu apucă să plece. *ONE TWO THREE FOUR!* Cei patru frați Ramones la cel mai mare volum posibil, ca şi cum între noi şi Queens am fi tras un cablu electric transoceanic. Astfel, de pe locurile ocupate de fete se aud imediat grohăituri amestecate cu răgete. Suntem informați amabil de către proaste că tâmpitele, în mod straniu de data asta unite, pretind să călătorească cântând. Lângă noi chiar şi Mollo strâmbă din nas.

— Franz, ce naiba, dă-l mai încet! Uite că şi Cavalla a spus că dacă nu ne comportăm cum trebuie în excursie, la întoarcere... are grijă să ne pedepsească!

Zazzi îl fixează cu rânjetul lui păros, cu ochii albaştri strălucind ca şi blugii. Se vede foarte bine că el este deja pregătit, în echipament de excursie.

— Şi pe noi, stimate coleg, CE DRACU' NE INTERESEAZĂ? îmi permit să-ţi amintesc că aici ne găsim într-un autocar pornit cu toată viteza, sau aproape, spre bizantina Ravenna, sau într-o aşa-zisă excursie de PLĂCERE, nu în şcoala aia absurdă de RAHAT, ce dracu'!

— Attila, ajută-l să înţeleagă! îmi zice Mollo. Până la urmă aia o să se enerveze! Ăsta e al doilea semestru, iar mie abia o să-mi iasă media cu un cinci sau şase!

Fetele atacă deja cu Branduardi.

„Alla fiera dell'Est..."

Nu, Branduardi nu.

— Ei, atunci nu mai aranja tu formaţii şi mai studiază, tâmpitule, ţip eu la Mollo.

— Aţi auzit ce zice stimabilul nostru coleg aici prezent, contabilul Mollo? Dat fiind că el, spre deosebire de noi doi, care suntem nişte genii ai TÂMPENIILOR, este un DOBITOC pur şi simplu, se înţelege că studiază ca toţi DOBITOCII care se respectă, CAP DE TĂRÂŢĂ ce e! adaugă Zazzi, punând punct discuţiei.

Alla Fiera dell'Est, per due soldi, un topolino...

Zazzi e tentat să dea din nou mai tare volumul, şi aşa foarte tare, al casetofonului. Care însă, pus aşa cum e la maximum încă de la înregistrare, face ce poate.

— Haide, acoperă-le pe TÂMPITELE alea, drace! se străduieşte el, dând un pumn zdravăn aparatului.

Fetele ne privesc dezgustate. N-am ajuns nici măcar la intrarea pe autostradă, nici chiar la primul semafor, şi am reuşit să ne facem antipatizaţi de toate fetele. Un rezultat care merge dincolo de aşteptările noastre, n-am ce spune.

După un număr de kilometri, Gina lasă de-o parte oja şi pila de unghii şi vine spre noi ca un parlamentar.

— Aţi putea să daţi puţin mai încet volumul? spune.

Pe Ponchia o doare capul.

— Ia mai lasă-ne! spune Franz. După mine e gravidă, cu toţi PROŞTII ĂIA cu care şi-o trage!

— Cât eşti de tâmpit, replică ea, întorcându-se la locul ei.

Până când, în timp ce Mollo îşi încarcă jurnalul cu formaţiile Celor Mai Buni Apărători de Linie de la Juventus din Toate Timpurile şi eu privesc câmpia pe fereastră, îmi vine în minte că cei dintr-a cincea de la liceu au plecat anul ăsta în excursie la Paris, şi că în consecinţă a plecat la Paris şi Margherita, şi că e clar că în excursie la Paris un prăpădit dintr-a cincea de liceu are să i-o tragă. Dacă n-o fac într-o excursie la Paris cu papiţoii dintr-a cincea de liceu, când s-o facă, fetele de dentist? Din partea din faţă a autocarului, care este zona profesorilor, ajunge nechezatul inconfundabil al Cavallei.

— Zazzi! E posibil aşa ceva? O să vedem dacă în două minute n-o să vă sechestrhez casetofonul ăla! Să ştii că m-am inforhmat! Chestia asta punk pe care o ascultaţi voi este o pohrcărhie fascistă! Un parhavan pentrhu a legitima fenomenele de violenţă inutile din punct de vederhe politic! Şi asta n-o să lase, fărhă îndoială, nicio urhmă în istorhia muzicii! E foahrte ghreu să rhămână forhme atât de goale de semnificaţii culturhale! Atât de sărhace muzical vorhbind!

Franz, foarte calm, deschide fereastra. Scuipă în stradă. Opreşte Ramones. Apoi scoate hârtie şi tutun şi, la adăpostul scaunelor din faţă, fluierând *Horst Wessel Lied,* imnul Partidului Nazist, începe să-şi răsucească o foiţă. Dar nu trece un sfert de oră că Johnny, Joey, Tommy şi Dee Dee reîncep să înveselească autocarul. Şi împreună cu ei sosim la Ravenna.

64
RAVENNA

Ravenna, descoperim curând, e plină de inscripții pe pereți, de la KOSSIGA CĂLĂUL la JURNALIŞTII SCLAVI AI CAPITALULUI la COMUNISMUL NU-L FACE PARTIDUL, CI PROLETARIATUL, trecând prin FASCIŞTI TICĂLOŞI, ÎNTOARCEȚI-VĂ ÎN CAVERNE, şi alte antichități de acest fel. În alură de urme solide de origine canină foarte recente, răspândite peste tot.

— Fetelor, hai! Şi voi trhei! Nu mă faceți să uhrlu! strigă Cavalla. Prhiviți în sus! Edificiile! Monumentele!

Nu vitrhrinele magazinelorh! Cele de sus se numesc arhcade! Iar cele de sub ele arhcade trhilobate!

Stăm nemişcat în soare, în fața unui impunător palat nobiliar.

— De mare, e mare, zic eu.

— Cine ştie cine l-a făcut, se întreabă Mollo.

— Dragi colegi, pentru că de-acum ne cunoaştem şi suntem apropiați, lăsați-mă să spun: ezitările voastre mă surprind, ne dojeneşte Zazzi.

Acoperiți de colegele noastre şi de cele din cealaltă clasă, stăm fixând un CĂCAT de câine cu adevărat gigantic.

— După mine e al unui Saint Bernard, îşi dă cu părerea Mollo.

— Nu, e al unui ciobănesc, îl contrazic eu.

— Ce câini saint bernard şi ciobăneşti! o taie scurt Zazzi. Domnilor, vă credeam mai buni fizionomişti, observați cu atenție PROFILUL, CULOAREA, LINIILE. Este evident că e vorba de stimata noastră profesoară! Un exemplar geamăn, de vreme ce avem deja unul aici în față care NE FREACĂ RIDICHEA!

Zazzi se înclină spre pământ şi la jumătatea drumului mimează un „sărut mâna”.

— Ce plăcere să vă întâlnesc chiar în mijlocul Ravennei, prea stimată profesoară Cavalla, zâmbeşte spre rahatul de câine. Totuşi vă văd puţin CONSTIPATĂ. Aţi mâncat greu?

Cele două clase se mişcă, ca o turmă de vite, cu vreo zece metri, blocându-se în faţa unei alte chestii cu aer bizantin pe jumătate templu, pe jumătate mausoleu. Noi salutăm rahatul şi ne alăturăm lor.

— Fetelorh! Şi tu şi prhietenii tăi, Zazzi! insistă profa. Şi aici, după cum vedeţi, alte arheade! Şi alte arheade thrilobate! Obserhvaţi splendoarhea mozaicurilorh! Şi arhmonia liniilorh! E posibil ca numai eu, carhe, sprhe deosebirhe de voi, am făcut Şaizecişioptul, să fiu în starhe să aprheciez aceste lucruri?!

— Oh, doamna profesoară Cavalla! Din nou dumneavoastră! Dar ce coincidenţă! face Zazzi către un alt rahat de câine, puţin mai mic decât precedentul. Nu ne-am salutat deja mai înainte?

Un domn care trece întâmplător cu bicicleta îl priveşte vo perplex.

— Atunci nu e doar un geamăn, este chiar un triplet!

— Zazzi, vrhei să ne împărhtăşeşti considerhaţiile tale? îl întrerupe profa. Poate ştii ceva desphre Galla Placidia pe carhe noi nu-l ştim.

— Sigur, doamnă profesoară, se repliază imediat Franz. Ziceam chiar colegilor mei despre această Galla Placida, că, dat fiind că în epocă existau TIPII ăştia aşa duri, ba chiar violenţi, de tipul goţilor, vizigoţilor şi SĂ NU MAI VORBIM de ostrogoţi, ea, fiind o preoteasă, era calmă, adică o pacifistă stil Yoko Ono *ante litterans,* o barbară cu un temperament blând, cum bine îi zice numele... se poticneşte.

Mă priveşte. Reîncepe.

— Lucru pentru care, pentru că nu părea cu adevărat să existe în natură un FENOMEN asemănător, adică chiar o PREOTEASĂ însă LINIŞTITĂ, s-a convenit să i se dedice

această catedrală, voiam să spun acest sanctuar, ba, mai mult, bazilică.

Tăcere generală.

— O, nu!

Aşteptăm răspunsul cabalin. Dar Cavalla, care nu are un text în mână, tace.

65
CINA!

Mereu în turmă, după o cantitate incredibilă de arcade simple şi arcade trilobate şi mozaicuri căcaţi de câini, mergem să mâncăm ceva. Dar, în timp ce clasa se aşază la coadă ca oile într-o pizzerie, Zazzi îi face semn lui Mollo şi mie să-l urmăm. După ce am apucat-o pe o străduţă unde pe un zid bizantin cineva a scris cu spray CURCIO LIBER şi altcineva, tot cu spray, a adăugat STOP NEGRILOR, intrăm în primul restaurant.

— Ce PULA mea, după tot Exarhatul ăsta o să mănânc o pizza, izbucneşte ghidul nostru, după ce ospătarul ne conduce la o masă. Aici ne luăm o *florentina*[4] ZDRAVĂNĂ în faţa Exarhului şi mai DĂ-I DRACULUI! URAA!

Ospătarul ne aduce meniul. Îl deschidem. Ne uităm la preţuri. Preţurile se uită la noi. Concluzia: Mollo şi cu mine încetăm să ne mai uităm la ele şi ne uităm la Zazzi.

— Franz, locul ăsta e foarte scump! spunem noi în cor.

— Ei, asta-i! face el. Bine, asta înseamnă că de data asta sunteţi OASPEŢII MEI.

— Oaspeţii tăi? spun eu sincer pentru amândoi.

---

[4] Collet de vită la grătar – n. trad.

Zazzi, se ştie, în afară de... norocul din naştere, nu are niciodată nici măcar o liră.

— ZGÂRCITEI ăleia de maică-mea practic i-am spus că excursia costă DUBLU. Iar ea, dorind să nu mă vadă trei zile, a scos banul FĂRĂ SĂ SUFLE. Ceva am cheltuit cu şi pe iarbă, dar un grătar de fiecare nu ni-l ia nimeni.

— Pot să iau şi cartofi prăjiți? se informează imediat Mollo, care deja a pus mâna pe pâinea de pe masă.

— Ia, strânge din umeri Zazzi. Ai grijă însă că deja dai impresia că eşti văr cu un PEPENE, Mollo. Dacă împreună cu pâinea îți îndesi în gură şi un maldăr de cartofi prăjiți, *odios amigos,* devii un CĂCAT de brontozaur.

Mollo încearcă să riposteze ceva, pe urmă însă îi vine în minte că Franz i-a pus contul lui la dispoziție şi tace.

Comandăm. Mâncăm. Plătim. Adică Zazzi, în mod miraculos, plăteşte. După care o ştergem. În pizzerie totul este ca în program. Adică iubitele noastre colege de clasă au reînceput să cânte Branduardi, iar Cavalla controlează situația de la masa profesorilor. Când ne vede, curios, nu reacționează. Şi la ieşirea din local nu-şi dă seama nici că Zazzi a cumpărat paisprezece sticle de bere Moretti şi că le-am ascuns pe sub geci. Poate a băut şi ea, gândesc. Urmează alte ore năucitoare între diverse bizantinisme, în timp ce Franz, ajuns la a patra sau a cincea țigară cu iarbă, leagă cu orice idiot adevărate conversații. În final ne urcăm în autocar şi un sfert de oră mai târziu coborâm la hotel. Care de altfel este o pensiune.

La intrare trebuie să lăsăm cu toții un document. Sunt noile legi privind antiterorismul, explică cel care conduce baraca. Zazzi, Mollo şi cu mine ne luăm o cameră la etajul doi. Nici nu închid bine uşa înapoia noastră, că SBAM!, Franz s-a aruncat cu toată greutatea pe un pat. Lovitura e atât de puternică încât picioarele patului cedează şi plasa se loveşte de podea.

— UAH! îl aud molfăind pe Zazzi, care, cu faţa afundată în pernă, a început să-şi mişte părţile de jos ca un doberman în călduri. Dacă salteaua asta ar fi Cavalla VĂ JUR că I-AŞ TRAGE-O URÂT! Am aşa un chef, că aş face-o chiar şi cu VACA AIA!

Eu mă aşez pe singurul scaun, unul de plajă din plastic alb. În curtea hotelului se clatină un pin gigantic. Mollo iese pe balcon.

— Ei, băieţi! De aici se vede marea!

— O clipă că o POLUEZ imediat! face Zazzi răvăşit, aruncându-se spre baie. Urinează cu uşa dată de perete. Apoi trage apa cu o violenţă aşa de mare încât lănţişorul îi rămâne în mână.

— ABSURD! bolboroseşte. Da' din ce PULA mea fac chestiile astea?

Se întoarce în cameră şi aruncă îndărăt lanţul, nimerind în plin neonul de deasupra chiuvetei şi făcându-l fărâme, în două minute a distrus deja un pat, un closet şi un neon. Foarte tare. Punkissimo.

— Printre altele, venind sus am aflat că la etajul de sub noi stau călugăriţele. Şi, dat fiind că măicuţele şi cardinalii şi popii în general, nu ştiu dacă s-a înţeles, îmi sunt cam ANTIPATICI, punem ceasul să sune la trei şi apoi coborâm să batem la uşa CURVELOR ălea, în timp ce ele sforăie fericite după ce S-AU DESTRĂBĂLAT pe rând şi, în acelaşi timp, urlăm: „CINA!", în felul ăsta data viitoare o să se gândească de două ori înainte de a face o excursie de plăcere la Ravenna în loc să deschidă o leprozerie în Congo, UAH!

Petrecem o noapte aproape albă. Mulţumită grupului Ramones, pe care, între o bere şi alta, îi dăm la maximum, şi colegelor noastre de clasă, care vin pe rând să protesteze din cauza zgomotului. Dimineaţa următoare eu mă trezesc primul, cu un cerc de fier în jurul capului şi cu Margherita

înăuntru. Ies pe balcon ca să arunc o privire spre mare. Dar apoi îmi atrage atenția ceva deosebit. Pe pinul din fața hotelului, care este cam la zece metri distanță, se află un scaun din plastic alb. Mă uit în jur. Scaunul nostru nu mai e. Evident cineva l-a târât în vârful pomului. Oricâte eforturi fac, totuşi acea scenă nu mi-o amintesc.

66
ALBASTRU DE PRUSIA

— Mamăă! exclamă Zazzi. Uite unde DRACU' au aruncat scaunul ăla!

— De ce? N-ai fost tu?

— Cine? Eu? Drept cine mă iei, scuze?

O las baltă. Franz cască. Se scarpină. Îşi oferă o lungă scărpinătură la ouă. Apoi se miroase la subraţ.

— Ce scârbos, bolboroseşte.

Şi-a aprins deja prima ţigară. Intru în cameră ca să-l chem pe Mollo.

— Hei, vino să te uiți, îi zic.

Nicio reacție. Îl scutur, când îmi dau seama că zace într-o baltă de bere, evident vomitată în timpul nopții.

— Franz! îl chem. Vino să mă ajuți!

La vederea lui Mollo, Zazzi moare de râs.

— Da' spune-mi! Cum PULA mea s-a aranjat doar de la o bere la cutie!

— Eu am băut două, precizez. Pe celelalte douăsprezece vi le-ați împărțit voi. Cum e?

— Nu-i nicio problemă, Attila! O să aibă grijă CAMARADUL Zazzi! Tu apucă-l pe sub brațul stâng. Eu mă ocup de cel drept.

Greutatea specifică a lui Mollo e serioasă. Îl ridicăm cu greu de pe salteaua umedă. La closet în bere se amestecă

resturi din grătar. E o putoare de ți se face rău. Mai-mai că-mi vine şi mie să vomit.

— Hai să-l aruncăm sub duş! îmi zice Zazzi.

— Eşti sigur?

— CUM SĂ NU! Ții minte filmul cu John Wayne? Un pic de APĂ RECE şi ai să vezi dacă nu-l punem noi pe picioare!

Îl tragem pe Mollo până în baie şi apoi sub duş. Franz deschide la maximum robinetul albastru. Năvăleşte o cascadă de gheață. Mollo geme, încearcă să se zvârcolească.

— STAI ACOLO, stimabile! îi zice Zazzi. Ai să vezi că după aia ai să-mi mulțumeşti!

Mollo tuşeşte. Încă n-a deschis ochii. Apoi se lasă. Pare un sac de cartofi. În fond ieri a mâncat o grămadă din ăştia. Pardoseala băii e toată inundată.

— Nu pot să cred! ASCULTĂ AICI! Nici prima țigară nu pot s-o fumez în pace, care pentru mine este sacră mai mult chiar decât Sfânta Euharistie pentru papă!

Mollo între timp devine albastru. Nu albastru ca cerul sau albastru ca avioanele sau măcar ca marea, ci ca albastrul de Prusia. Respiră cu greutate. În clipa aceea cineva bate în uşă.

— Zazzi şi ceilalți!

Recunoaştem vocea Caval lei.

Hai că e orha de plecarhe!

— Şi acum? fac eu la Franz.

— Un moment, doamnă profesoară! strigă el. Mollo se simte rău!

Cavalla năvăleşte în cameră şi apoi în baie. În fața scenei trage un urlet.

— Zazzi, tu eşti merheu la mijloc! De data asta n-o să mai scăpați uşorh!

Şi aşa, a doua zi a excursiei a devenit cam diferită de cea precedentă. Adică, puțin după aceea soseşte, cu sirenele pornite, o ambulanță, şi Mollo sfârşeşte, tot aşa albastru, la

Urgență. Zazzi şi cu mine trebuie să suportăm o criză de furie a profei în fața întregii clase. Cavalla aleargă în sus şi în jos ca niciodată. Îi dă cu degradarea tineretului şi teoretizează periculozitatea socială a stilului punk. Amenință cu nota şapte la purtare, interogări, suspendări şi exmatriculări. Apoi, din fericire, şoferul autocarului îi spune că el are o oarecare grabă. Ca program ne pricopsim cu vizita la Ferrara, un loc înnebunitor, totul medieval, unde majoritatea oamenilor nu au încă maşini şi merg cu bicicleta. Şi când, la un moment dat, înainte de a urca la bord, Cavalla se opreşte la o cabină şi cheamă spitalul, aflăm că prăpăditul ăla de Mollo, care fusese în comă alcoolică, o să fie bine.

La întoarcerea la hotel găsim responsabilul aşteptându-ne. În mână ține o hârtie. Este socoteala pagubelor.

— Sunt cincizeci de mii de lire. Cine plăteşte?

Lui Zazzi i-au rămas douăzeci... Pe celelalte le pun eu. Economiile mele pentru baterie. Ştiu că n-o să le mai văd niciodată.

— Mulțumesc, Attila. Eşti un adevărat prieten, face el. Cum ne întoarcem acasă o să ți-i dau înapoi. Îți jur pe capul PROASTEI ăleia de maică-mea.

Da, bine. Atunci...

67
FERICIŢI ŞI MULŢUMIŢI

În dimineața asta maică-mea a fost nevoită să-şi înghită vorbele. Adică, la întoarcerea dintr-o vizită la parohie la don Curio, i-a venit în minte să scrie o scrisoare anonimă adresată primarului pentru a-şi denunța surorile din cauza proviziilor de supercremă pe care le dețineau acestea, după spusele ei mai toxică decât dioxina. A scris misiva şi fuga a

expediat-o. Dar chiar în momentul când lăsa să cadă plicul timbrat în fanta pentru scrisori, i-a venit în minte că în cazul unui control s-ar fi aflat şi de ale ei, de provizii adică. Aşa că a rămas timp de trei ore lângă cutia poştală, aşteptând ca poştaşul să treacă să ridice poşta.

Dar când acesta a sosit nici n-a vrut să audă să-i dea înapoi scrisoarea, văzând că de pe plic lipsea expeditorul. Atunci ea i-a smuls-o din mână şi a mâncat-o. După cinci minute ştirea ajunsese la coafeză. După zece se vorbea despre ea la minimarket. După douăzeci ea era deja acasă când a primit un telefon de la don Curio, îngrijorat din cauza zvonurilor, care de-acum o şi considerau o fachiră.

Mai târziu, când m-am întors de la şcoală, a trebuit să înghit întreaga radiocronică relatată altfel. Când mama a terminat de sporovăit am rămas în tăcere pentru un timp. Sigur se aştepta să-i spun ceva. Eu însă n-am deschis gura. Nu mai vorbesc cu ea de când Alice a plecat de acasă din cauza ei. Ce-aş fi putut să-i zic? Că nu mă poate păcăli nici măcar cu certurile ei cu mătuşile? Că din ziua în care Alice şi cu mine am surprins-o în biserică cu don Curio o detest? Sau măcar că uneori mi-ar plăcea să găsesc curajul de a-i spune lui tata cum îşi petrece timpul la parohie vânzătoarea sau actriţa dramatică ratată?

Am ieşit pe uşă şi am plecat. În camera mea. În camera pe care altădată o împărţeam cu Alice. Ca să cânt. Şi pe când cântam am continuat să-mi repet că mai devreme sau mai târziu o să am şi eu optsprezece ani. Şi că atunci am să plec din locul ăsta, cum a făcut şi sora mea. La Milano. Cu ea. Şi o s-o las pe mama cu supercrema ei şi cu activităţile ei parohiale. Şi pe tata cu coliviile lui pentru canari. Să trăiască împreună pentru totdeauna, fericiţi şi mulţumiţi.

68
MISTERUL BUF

În dimineața asta don Bob e prost dispus.

— Ciao copii, astăzi aş fi vrut să vă vorbesc despre ce este Reculegerea, despre raportul care există între Reculegere şi Viaţă şi despre ce înseamnă Asceza potrivit Fraternității Comunione e Liberazione, începe el. Dar n-o s-o fac. Şi vă explic de ce. Nu ştiu dacă vreunul dintre voi s-a uitat la dezgustătoarea, grosolana, degradanta emisiune a bufonului ăla marxist. Nimeni, sper.

Ieri seară la televizor au transmis o chestie foarte nostimă, *Misterul Bufa* acestui Dario Fo. Am reuşit să văd o parte din el pentru că mama se dusese să se culce mai devreme decât de obicei, după stresul pe care i-l provocase povestea cu scrisoarea anonimă.

— Sper că familiile voastre au ştiut să fie atente la voi, pentru binele spiritului vostru şi al educației voastre.

Se pare că lui don Bob nu i-a picat bine chestia asta.

— De când lumea e lume sau, mai bine zis, de când în lume există televiziunea, este pentru prima oară când un post public transmite un program atât de desacralizator şi de vulgar.

— În afară de FARSA aia care este slujba papală de duminică, îmi zice Franz, unde un cler foarte bogat şi foarte puternic celebrează un biet Hristos cu numele de Iisus, care după mine, dacă ar pune piciorul în VATICAN AR VOMITA ZDRAVĂN şi s-ar face PUNKIST şi el.

Mă uit la Bob. Dar don Bob nu a auzit.

— La profunda înjosire din cauza vulgarității de neconceput a acelei transmisiuni publice se adaugă mai ales durerea cauzată de faptul că vezi cum se risipeşte banul public, acela din taxele noastre şi din plăţile noastre, pentru un program atât de intolerabil anticultural.

— Nu mi se pare că POPII plătesc TAXE, se trezeşte Franz să spună, fără măcar să ridice mâna. Şi poate nici măcar nu fac plăți. Şi uite cum se întâmplă că între o colectă de donații pentru Bangladesh şi una pentru Camerun câțiva POPI aleargă în maşini SPORT decapotabile!

Don Bob îl fixează rece, apoi se hotărăşte să-l ignore.

— Unui trist actor, iată cui îi este permis să atace cu o violență unilaterală fără precedent valorile fundamentale pentru civilizația noastră, împărtăşite de cea mai mare parte a cetățenilor.

— Eu nu le împărtăşesc, punctează Franz.

— Nici eu, adaug eu.

Roşesc, dar nu-mi mai pasă deloc. De-acum sunt PUNKIST.

Don Bob ne fixează. Dacă într-adevăr ar fi avut un fir direct cu şeful lui, ne-ar fi prefăcut în cenuşă ca pe Sodoma şi Gomora. Dar nu-l are.

— În sfârşit, eu vorbeam de marea majoritate. Şi nu întâmplător voi aici înăuntru sunteți numai doi.

— Trei, intervine Gina, încetând pentru o clipă să-şi facă unghiile. Fata, dincolo de țâțe, e tare. Cu siguranță.

— Fie şi trei, o fulgeră don Bob cu o privire mai puțin ^ creştină. Rămâne faptul că sunteți o minoritate.

— De ce, scuze, aruncă Franz, minoritățile nu au dreptul să-şi spună părerea? Greşesc cumva, sau ne găsim într-un stat LAIC? Pentru că, dacă fără ştirea noastră ne-au invadat gărzile elvețiene, alerg imediat să mă înrolez la MERCENARI, sau, la limită, la bersalieri!

— Eu, ca o catolică practicantă, care am aderat la Mişcare de când am recunoscut că Harul societății Comunione e Liberazione reprezintă o modalitate autentică de ajutor pentru a ne realiza în propria Existență Scopul, care este Viața întru Biserică, adică Sanctitatea în Lume, chițăie

ascuțit din memorie Mastrullo, eu m-am simțit umilită şi ofensată.

Don Bob îi zâmbeşte. Apoi se întunecă din nou la față.

— Ai văzut cumva acea oribilă emisiune, draga mea?

— Nu, don Bob, îl asigură ea. Doar am auzit vorbindu-se de ea.

— Eu însă am văzut-o, face Franz.

— Şi eu, zic eu.

— Chiar şi eu, zice Gina.

— Nici nu mă îndoiam de asta, silabiseşte don Bob.

— Partea privind vânzarea indulgențelor era foarte interesantă, zic eu.

— Şi aceea despre Bonifaciu al VIII-lea, adaugă Franz, care, în afară de faptul că a organizat ORGII în vinerea mare, a pus şi să fie torturat şi ucis acel fra'Pulcino, din cauză că, dacă nu mă înşel, spunea că pământul este al celor care-l lucrează. Masacrându-i pe toți discipolii lui, inclusiv pe femei şi pe copii. Aşa încât pe papa ăla chiar şi Dante îl ARUNCĂ în Infern, în opera lui omonimă. Adică, nu, voiam să spun, opera omnia.

— Care opera omnia? zice popa.

— *Divina Comedie,* nu?

— Dante nu era fără îndoială un poet eretic, şi nici măcar un derbedeu ideologic, ripostează celălalt. Niciodată n-a rănit cu bună ştiință convingerile catolicilor.

— Poate convingerile catolicilor ar face bine să se simtă ofensate de altceva, zice Gina.

— Chiar mi-ar plăcea să ştiu la ce te referi, zice don Bob.

— În sfârşit, de exemplu, la faptul că biserica, o ştim cu toții, este foarte bogată, explică ea. Şi de secole bune stă de partea celor săraci doar cu vorba, pentru că în realitate a servit întotdeauna interesele celor bogați.

— FOARTE CORECT, intervine Franz. De ce nu vând tot acest aur şi aceste opere de artă şi aceste tronuri rococo pe

care-şi aşază comod CURURILE prelații în Vatican, ca să facă ceva concret împotriva foamei negrilor şi a săracilor din lumea a treia? De ce Papa nu urmează exemplul Sfântului Francisc, cel care şi-a dat toată AVEREA?

— Nu-i nimic rău în bani, şuieră don Bob. Sărăcia este într-adevăr o virtute evanghelică, şi, în ciuda aparențelor, Biserica este de fapt săracă, pentru că este desprinsă de tot şi de toate. Cum zice Sfântul Pavel, „nu avem nimic şi posedăm tot". E adevărat totuşi că a veni să predai în această clasă reprezintă chiar o suferință.

— Şi pentru noi, rânjeşte Franz.

— Ajunge, Zazzi! încetează! îi ordonă Mastrullo.

Atunci Zazzi se face că trage un pârț. Rezultatul: Mastrullo se preface că leşină. Iar el şi cu mine suntem duşi la director.

69
DE LIRIO

— Mă întreb şi zic: care dintre voi doi, domnilor, şi-a permis să producă o tulburare atât de ruşinoasă şi de scandaloasă, adică să facă un aşa-zis, nu-mi vine termenul, „pârț", adresându-l fără posibilitate de echivoc unei colege de clasă şi făcând-o pe aceasta să izbucnească în lacrimi, toate astea mai ales în timpul orei de religie?

Franz şi cu mine stăm în picioare în fața directorului, profesorul De Lirio, în biroul Direcției. Directorul, profesorul De Lirio, este un fost profesor de drept. Strabic. Când pare că se uită la Franz, îl suspectez că de fapt se uită la mine. Când pare că se uită la mine, sunt aproape convins că-l priveşte pe Franz. Concluzia: în realitate este posibil să ne privească pe amândoi în acelaşi timp. Pe mine, care stau la stânga lui, cu ochiul drept. Pe Franz, care stă la dreapta lui,

cu ochiul stâng. Fie cum o fi, dar vârful nasului său bate spre spațiul gol dintre noi.

— Mă întreb şi zic: şi atunci? Pot să cer onoarea de a vă auzi glasurile voastre nemaipomenite? Numai dacă, Doamne fereşte, nu sunteți obişnuiți să vă exprimați exclusiv cu ajutorul aşa-ziselor pârțuri şi a ceva asemănător.

Nici Franz, nici eu nu deschidem gura. Evităm chiar să ne uităm unul la altul. Din partea mea ştiu că dacă aş face-o aş izbucni în râs. Şi cred că acelaşi lucru este valabil şi pentru el. De Lirio se ridică din fotoliul lui de piele şi începe să se plimbe înainte şi înapoi pe lângă biroul lui lung. Cred că reuşeşte să nu ne piardă din ochi nici măcar când, ajuns la extremitatea biroului, se găseşte cu spatele spre noi înainte să facă stânga-mprejur.

— Țineți cont că, dacă tăcerea voastră încăpățânată o să dureze, o să fiu constrâns să vă pedepsesc pe amândoi pentru o vină a unuia singur: gândiți-vă la asta, aş zice, se uită la ceas, ridicându-l până la vârful nasului, exact un minut, ca să vă hotărâți pentru care soluție vreți să optați. După care, taciturnii mei invitați, o să se termine şi cu această răbdare nelimitată de care, mă întreb şi zic şi trebuie să spun, chiar dacă voi vă împotriviți, încă dispun.

— Eu am fost, domnule director, spun eu.

Franz se întoarce dintr-odată spre mine.

— Da' ce PU... îți trece prin minte?

Şi apoi se adresează profesorului De Lirio:

— Eu am fost, domnule director.

De Lirio se opreşte în spatele fotoliului.

— Mă întreb şi zic: ce se întâmplă, domnilor? Vă bateți joc de mine?!

— Eu am fost, întăresc eu.

— Nu, eu!, mă contrazice Franz.

De Lirio atunci inspiră adânc. Apoi expiră.

— Bine, zice el, agitându-şi bulbii oculari ca nişte reflectoare de antiaeriană. Din consideraţie pentru prietenia voastră, care, în această epocă tragică şi confuză, rămâne pentru totdeauna o valoare de o anumită valoare, de data asta puteţi să plecaţi. Dar să ştiţi că o să vă ţin sub supraveghere. Pretind şi zic.

70
MUNCA OBOSEŞTE

Îl însoţesc pe bunicul în grădină. Trebuie să planteze tulpini de bambus lângă plăntuţele de roşii, ca să le ajute să răsară. Până acum vreo doi ani făcea treaba asta singur. Dar acum e mai bine să-i dai o mână de ajutor. Şi mai ales de când a murit bunica, pentru că bunicul e bolnav de inimă. Ultima oară medicul i-a spus să evite eforturile.

— Uite. Aşa trebuie să faci, îmi zice, înfigând o tulpină de bambus în pământul moale şi împingând-o în jos. Apoi trebuie s-o loveşti de două-trei ori în cap cu o piatră, foarte precis.

Se apleacă să ia o piatră, dar eu reuşesc să o iau înaintea lui. Dau de câteva ori cu piatra în extremitatea tubului de bambus.

Dlastu vist?[5] îmi surâde bunicul, satisfăcut.

Plantăm în felul acesta vreo duzină de tuburi. Aşezate pe pământ ne mai rămân alte şase. Dar când mai apuc una, bunicul mă prinde de braţ şi-mi zice:

— Gata. Să nu exagerăm: munca oboseşte. Acuma vino, am ceva pentru tine în frigider.

---

[5] Ai văzut? – n.trad.

Îl urmez în casă. Din frigiderul vechi alb scoate un cornet Algida. El îşi amestecă într-un pahar puţin vin cu puţină apă gazoasă.

— Nimeni n-ar trebui să mai muncească niciodată, îmi zice, ştergându-şi sudoarea de pe gât cu o batistă albă. Am făcut mii de meserii când eram tânăr, în America. Şi nu una care să mă fi înnobilat. Munca nu înnobilează omul. Mai degrabă îl omoară, mama mă-sii!

Bea o sorbitură din vinul cu apă.

— Când munceam la tâmplărie, o problemă era dacă puteam să desenez eu un mobilier şi apoi să-l fac. Şi alta dacă patronul îmi zicea: fă-mi patruzeci de scaune, toate identice, aşa şi aşa. Pentru că atunci nu eşti un muncitor, ci un sclav. Şi *tricabranca* munca aia e. Patronul stabileşte la ce oră trebuie să te prezinţi şi la ce oră poţi să pleci. Ce trebuie să faci şi cum să faci. Cât să munceşti şi în ce ritm. Te obligă chiar să te îmbraci într-un anumit fel, de multe ori, şi hotărăşte el când poţi să mergi la budă. Fără să mai socotim că în fabrici, ca şi în birouri, fiecare angajat are o fişă. Patronul are spionii lui, *cristeleison,* şi dacă-ţi spui părerea ta, fii sigur că are cine să i-o spună lui.

Mănânc şi coaja conului. Bunicul are chef să vorbească. De când a murit bunica stă singur cea mai mare parte a timpului.

— Patronii şi sindicatele sunt de acord. După ei trebuie să ne vindem timpul nostru, care de fapt este singura avere adevărată pe care o avem, în schimbul supravieţuirii. Ei, patronii, se ceartă numai pentru preţ. Dar, după cum văd eu, în viaţă în loc să munceşti ar trebui să te joci.

— Să te joci?

— Îmi amintesc când eram mici, cu fratele meu mă jucam de-a lumea...

Pentru o clipă mi s-a părut că are ochii umezi. Cu batista albă se şterge pe faţă. Afară soarele a coborât puţin. Iau

hârtia de la înghețată şi o arunc în sacul de plastic pe care bunicul îl ține agățat de clanța uşii pentru gunoi. Apoi îmi vine în minte că dacă nu-l ajut eu, mâine dimineață în grădină va trebui să se descurce singur.

— Ce zici dacă punem şi ultimele tuburi? îi spun.

Îmi zâmbeşte. Ne ducem.

71
AUTOGESTIUNE

— Da' tu n-ai dreptul să spui lucrurile astea, îi zic eu lui Franz, în vreme ce, aşezați pe zidul scund din fața barului *Delte Alpi,* asistăm la triumful vidului.

— Şi de ce, mă rog?

— Tu nu eşti de stânga.

— Şi ce-i cu asta?

— Autogestiunile sunt acțiuni de stânga.

— Mă laşi?

— E cu siguranță aşa. Tu, cum zice Cavalla, nu citeşti ziarele?

— Cum să nu. *Le Ore,* de exemplu. Totdeauna.

— Ziarele, Franz. Nu revistele porno.

— Vrei să zici, în afară de *Le Orei*

— Ei hai...

— Da, da, depinde. Uneori sunt acolo articole despre CRIMINALII NAZIŞTI. Alteori despre AURUL DE LA DONGO. Şi pe urmă, uite, POVESTEA JAFULUI DIN TRENUL Londra-Glasgow am citit-o toată acolo. Dar cinstit vorbind, în general, NU-MI PREA PASĂ. Adică la Milano, Roma, Torino, Bologna, Padova, având în vedere că sunt centre ceva mai locuite decât PORCĂRIA asta de gaură unde ne aflăm, există un du-te-vino de atentate, manifeste, razii, manifestații şi revendicări, o NEBUNIE TOTALĂ. Aici nu se întâmplă

niciodată nici măcar un moft. Între paranteze fie spus, cât timp teroriştii şi poliţaii se omoară între ei, mie, care sunt de dreapta, îmi convine. Deşi, fiind eu de dreapta EXTREMĂ aş prefera să-l termine direct pe Andreotti şi pe asociaţii lui o dată pentru totdeauna.

— Bine, atunci crede-mă pe cuvânt. Ăia de dreapta nu ocupă şcolile, nu fac autogestiune. Dimpotrivă. De obicei caftesc pe cei care ocupă şi autogestionează, şi fac orice ca să readucă normalitatea în şcoli.

— Ah!, îmi zice el. CE CRETINI DESĂVÂRŞIŢI!

Trece un bătrân pe bicicletă. Duce, agăţată de ghidon, o pungă de plastic cu cicoare.

— CE CRETINI DESĂVÂRŞIŢI! urlă la el Franz.

Bătrânelul se uită la noi şi o tuleşte.

— Cine? îl întreb pe colegul meu kamikaze.

— Ăştia de dreapta care-i caftesc pe ăia care ocupă şi autogestionează şi fac orice ca să readucă NORMALITATEA în şcoli.

— Da' tu eşti de dreapta!

— Da, dar sunt de dreapta EXTREMĂ, ţi-am zis, şi mai întâi nu sunt un CRETINOCEFAL. Închipuie-ţi că mâine, să zicem, când, între altele, avem lucrare la matematică şi ne ascultă la italiană, unul dintre pletoşii ăştia contestatari vine cu un banner de tipul NU CULTURII PATRONILOR şi pichetează intrarea în şcoală: eu cu siguranţă n-am să-i fac probleme. Ba chiar JUR că-l şi ajut. Chiar dacă se declară castrist-marxist-maoist-stalinist-leninist şi are un aspect de rupt în CUR. În momentul adevărului, adică după douăzeci şi cinci iulie şi opt septembrie, FASCISMUL însuşi şi-a regăsit rădăcinile de mişcare anticapitalistă şi socială. Iar în Germania, dacă l-ar fi ascultat de la început pe Emst Rohm şi pe trupele lui SA, l-ar fi SPÂNZURAT pe Kruppe de un coş de fum. Asta şi pentru că, aşa cum este dovedit, datorită NAZISMULUI care a inventat grădiniţele pentru copiii de

muncitori şi vacanţele la mare prin organizaţia Kraft durch Freude, lucrătorii GERMANI o duceau cel mai bine din Europa.

— Păcat că pe la noi pletoşi contestatari nu prea se văd, îi atrag eu atenţia. Toţi sunt copii de democrat-creştini crescuţi între biserică şi casa parohială. Sau măcar aici, la colegiu.

— Ca să-i FUTĂ-N CUR popii!

— Ca să-i FUTĂ-N CUR popii!

Trece o bătrânică pe bicicletă. De ghidon îi atârnă o pungă de plastic goală.

— CA SĂ-I FUTĂ-N CUR POPII!, îi strigă Franz.

Bătrânica ne priveşte şi o tuleşte. Azi este ceva circulaţie la noi în sat.

— Ştii ce?, îmi zice Franz.

— Nu.

— Mâine dimineaţă ocupăm şcoala şi proclamăm autogestiunea. NU MI PASĂ DELOC dacă ăia care ocupă şi autogestionează sunt de stânga şi eu sunt de EXTREMĂ dreaptă. Acum, c-a apărut acest PUNK, nimic nu mai e ca înainte. Ca să nu mai spun că în anumite situaţii extremele se atrag în mod ABSURD, îmi explică el. Unde DRACU' am citit asta?

— Poate în *Le Ore?*

— Chiar aşa. Aşa este. În *Le Ore.*

72
OCUPAŢIE, PARTEA ÎNTÂI

Dar când intrăm în clasă aflăm că azi nu se fac ore.

— Prhegătiţi-vă să coborhâţi în Sala Marhe, ne comunică profa Cavalla. Eu, carhe, sprhe deosebirhe de voi, am făcut Şaizecişioptul, am prhopus domnului dirhectorh, prhofesorh

De Lirhio, să convoace imediat o adunarhe pe institut. Aştept rhăspunsul lui.

Zumzăială generală. Mollo închide manualul despre Dante şi e fericit. Azi ar fi fost nasol pentru el. A rămas singurul lară notă.

— S-au întâmplat două evenimente foarhte grhave, continuă Cavalla. La Torhino Brhigăzile Rhoşii l-au asasinat pe prheşedintele avocaţilor, care trhebuia să-i desemneze pe apărhătorhii lui Curhcio. Iarh la Napoli terhorhiştii l-au sechestrhat pe decanul facultății de drhept.

Clasa tace.

— Intrhe timp, aş zice că putem să discutăm desprhe foarhte grhavele atentate la liberhtatea tuturhor, care însângerheazã Rhepublica noastrhă, propune profa.

— Total de acord, doamnă profesoară, îi răspunde Zazzi, care, bineînțeles, n-a uitat că, dacă aşa stau lucrurile, se suspendă ascultarea.

Ne aşezăm la locurile noastre. Mollo alcătuieşte cu creionul pe spatele abonamentului de tren formația Celor Mai Buni Şoferi ai Echipei Juventus din Toate Timpurile.

— Evenimentele vi le-am spus, ne spune profa. Aş vrhea să ştiu voi ce crhedeți.

Linişte mormântală.

— Sunt sigurhă că acasă, cu părhinții voştrhi, vorhbiți desprhe asta. Confrhuntarhea cu ce se întâmplă a devenit astăzi mai mult decât necesarhă, mai ales ca să ne rheafirhmăm condamnarhea şi indignarhea noastrhă.

Mastrullo ridică mâna. De la catedră i se face semn. Din păcate, o să vorbească.

— Eu sunt o catolică practicantă, începe ea, şi trebuie să spun înainte de toate că de când m-am apropiat de *Comunione e Liberazione* îmi profesez Credința cu putere. Dar față de anumite evenimente atât de barbare cred că ar trebui instituită pedeapsa cu moartea, nu numai pentru toți

teroriştii şi susținătorii lor, dar şi pentru dealerii de droguri. Iertarea li se va cuveni, eventual, în clipa Judecății de Apoi, din partea lui Dumnezeu.

— Ia auzi-o pe TÂMPITĂ asta, mormăie Franz.

— Zazzi, tu ce ai de spus? îl descoperă pe loc profa.

— Nu, nimic, zice el.

— Spune, spune. Exprhimă-ți liber părherhile.

Clasa s-a întors toată spre el.

— Liber?, întreabă el.

— Desigurh. Totuşi, deşi după părherhea mea pedeapsa cu moartea nu se potrhiveşte bineînțeles cu o demoerhație maturhă ca a noastrhă, să ne fie clarh o dată pentrhu totdeauna: cine nu este împotrhiva terhorhiştilor este cu terhorhiştii.

— Aha. Bine, atunci...

— Atunci?

— Uitați... n-aş putea... începe el, calm. Toate aceste atentate şi răniri... În cele din urmă nu prea servesc la un că... Adică, voiam să spun, la nimic. După mine, judecând până la un punct prin ABSURD, ăia de la Brigăzile Roşii ar trebui să se alieze cu camarazii de la Ordinea Neagră. SĂ EVADEZE în masă din închisori. Să organizeze un ASALT împotriva parlamentului. Sau măcar să arunce acolo o BOMBĂ. Având în vedere că putregaiul din țară se adună *in primis* acolo, probabil după aceea lucrurile ar merge mai bine.

Clasa se uită la el stupefiată. Cavalla la fel. Gina a încetat să-şi mai facă unghiile. Mollo îl fixează nemişcat, dar nu se înțelege dacă îl ascultă sau a rămas stană de piatră pentru că nu ştie cum să continue alcătuirea formației.

— Fireşte, ar trebui TĂIATE O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA legăturile între puterea politică şi mafie, continuă Franz. Aşa cum de altfel reuşise în cele două decenii fasciste prefectul Mori, numit de Duce şi devenit

celebru sub numele de Prefectul de Fier. În afară de asta, ar fi necesară NAȚIONALIZAREA industriilor, INTRODUCEREA unui regim fiscal progresiv, ÎMPIEDICAREA exportului ilegal de capitaluri în străinătate, COMBATEREA reală, nu falsă, a evaziunii marilor capitaliști, a micilor comercianți și a liberilor profesioniști; SCOATEREA ÎN AFARA LEGII a tuturor partidelor din arcul constituțional, cu excepția Mișcării Sociale Italiene, și JUDECAREA pentru CORUPȚIE, SPERJUR față de Constituție și TRĂDAREA poporului italian a tuturor parlamentarilor eventual supraviețuitori ai RAIDULUI despre care tocmai am vorbit.

Franz se scarpină la boașe, imperturbabil.

— Chiar dacă, acuma că există PUNKUL, ai putea și să-i trimiți pe toți LA DRACU'... și SĂ IGNORI în chip somptuos situația. Pentru că oricum un lucru e cert: aici NU EXISTĂ VIITOR. Și nici în altă parte. Sau nu?

Trei. Doi. Unu.

— Bine atunci! izbucnește Cavalla, răsfoind furioasă catalogul. La tablă!

Adio adunare pe școală.

73
ALICE SCRIE

Alice scrie: *Dragă Attila, îți spun de la început că de când mă aflu aici la Milano s-a și răspândit vestea că am un frate care cântă la baterie, din când în când mă întreabă toți: și-atunci? Când o să-l vedem într-un concert pe acest Attila? Eu mă țin tare, spun chestii vagi, dar să știi că atunci când o să se întâmple, o să fie o hărmălaie...*

Sper că bețele pe care ți le-am trimis sunt exact alea pe care ți le doreai. Îmi aduc aminte că odată le-am văzut într-o vitrină, și că tu ai rămas acolo fermecat și te-ai uitat la ele

vreun ceas. Cine ştie cât de bine cânţi tu acuma, când cineva ţi le-a dăruit (am făcut foame şase luni ca să pun banii de-o parte. Glumesc, bineînţeles). Ştii, deseori mă gândesc la tine cum te plimbi pe pajişti, şi mi-ar plăcea să fiu acolo cu tine şi să sporovăim... aici uneori mă simt aşa de singură, şi în anumite zile, crede-mă, mă întreb ce caut eu aici, la Milano. Pe urmă însă îmi spun că nu se poate să mă întorc înapoi. Şi de fapt nici nu mă interesează.

Bine. Să vorbim despre altceva. Despre chestii mai vesele. Cum stai cu notele? (Ah, ah). Şi fetiţa aia de la liceul de lângă şcoala ta? Ai reuşit sau nu să vorbeşti cu ea măcar o dată? Cred că îţi faci cam multe probleme cu genul feminin. Vezi că noi suntem fiinţe omeneşti, avem două mâini, două picioare, două braţe... şi două ţâţe, e adevărat... Dar tu nu trebuie să vorbeşti cu ţâţele ei, trebuie să vorbeşti cu ea. Şi să i spui că îţi place şi că ai vrea, ce ştiu eu, să mergi cu ea la cinema sau la plimbare. Nu e greu. Şi pe urmă poate chiar descoperi că şi ei îi face plăcere.

OK. Ajunge cu sfaturile de dragoste de la soră-ta. Ce mai plictiseală şi asta, te gândeşti poate. Ce să-i faci? Ai dreptate. E numai pentru că vreau să te ştiu fericit. Asta-i tot. Iartă-mă că m-am băgat şi ai răbdare. Te îmbrăţişez tare. Pe curând (sper) şi multe salutări lui bunicu'. Ciao, Alice.

74
PICNIC

Ce plictiseală. Aici nu se întâmplă niciodată nimic. Ca să nu mă plictisesc, mă duc pe pajişti. La stejarul meu.

Când Alice şi cu mine eram copii, în unele duminici de primăvară tata şi mama noastră ne duceau la lac să facem un picnic. Pe-atunci el nu se refugia încă în garaj la meşterit colivii pentru canari. Cu o zi înainte se ducea la

cumpărături şi duminică dimineaţa, în vreme ce noi eram la biserică, la slujbă, se aşeza la grătar. Când ne întorceam, aştepta să ne schimbăm şi ne suia în maşină împreună cu mâncarea şi tot restul. După care plecam. Drumul pe care-l parcurgeam până la lac era desfundat şi Cinquecento-ul alb sălta printre gropi şi pietre, Alice şi cu mine, pe bancheta din spate, râdeam de câte ori ne pomeneam izbiţi unul de altul. În schimb, pe locul din faţă, lângă tata, mama noastră comenta cu entuziasm predica lui don Curio.

La lac, un fel de gaură plină de apă în plin câmp, ajungeam destul de repede. Tata şi mama noastră întindeau pe iarbă o pătură în carouri scoţiene şi câteodată din maşină apărea şi pick-up-ul portocaliu cu manivelă albă, şi ultimele succese pe patruzeci şi cinci de turaţii ale Minei şi ale lui Gino Paoli. Între timp, Alice şi cu mine începusem deja să ne fugărim sau să dăm cu piciorul în mingea Mexico ’70, şi atunci când pe pătură se materializaseră paharele, farfuriile şi tacâmurile din plastic şi sticlele de apă, de vin şi de sifon şi pastele reci şi salata şi ouăle tari şi chifteluţele, noi eram uzi de transpiraţie.

De câte ori trebuie să vă spun că atunci când alergaţi nu trebuie să transpiraţi, gemea mama noastră. Dar în clipa aceea se şi făcuse ora de masă. Stând jos sau în genunchi pe pătură, ne uram poftă bună. De pe lac se auzea orăcăitul broaştelor. Din când în când apărea câte o furnică, dar era inevitabil gonită. La sfârşitul mesei, tata punea câteva plăci de vinii la pick-up, iar Alice şi cu mine dansam.

Nu prea se întâmpla altceva. Mama noastră citea în „Grand Hotel” ultimele parabole ale Sfintei Carolina de Monaco. Tata însă se întindea pe iarbă, cu mâinile sub cap, şi se uita la cer. Sau, şi mai adesea, se sprijinea cu spinarea de trunchiul unui copac şi fuma o ţigară.

Gust de sare

Gust de mare
Ce-l ai pe piele
Ce-l ai pe buze
Când ieşi din apă
Şi te întinzi lângă mine

Dintr-odată Alice şi cu mine ne plictiseam de dansat şi reîncepeam să alergăm unul după altul şi să tragem cu piciorul în minge. Atenţi să n-o aruncăm în lac şi să nu transpirăm. Dar transpiram oricum, m

Nu-mi mai aduc aminte precis când am încetat să mergem la lac, duminica. Poate când a izbucnit criza petrolului, când maşina putea fi folosită doar o duminică da, o duminică nu. Chiar aşa, dacă mă gândesc bine, asta trebuie să se fi întâmplat.

75
TV COLOR, PARTEA A TREIA

Astăzi maică-mea, întorcându-se de la una dintre vizitele ei zilnice la casa parohială, s-a întâlnit cu surorile ei ca să încerce să scape de un lot de borcane cu supercremă. Una dintre mătuşi s-a pus de îndată pe zbierat că ea nu mai ştie unde să pună supercremă. Cealaltă nici nu s-a clintit. Dimpotrivă. Radia toată. Bărbată-său, industrielaşul Cavaler al Ordinului Muncii, tocmai îi făcuse cadou al doilea televizor color, pentru camera de dormit. Cele două surori, cea care avea deja televizor color, dar numai un singur aparat, şi cea rămasă la alb-negru, adică maică-mea, aproape că au rămas împietrite. Pe urmă, din camera mea le-am auzit reacţiile. *Şi soţul meu mi-a spus că o să-mi dăruiască încă unul,* s-a repezit prima. *Se spune că televizorul color produce cancer,* s-a bâlbâit cealaltă, adică

iarăşi maică-mea. Surorile color nu s-au tulburat: *Se spunea acelaşi lucru despre frigider, şi iată-ne încă bine mersi,* au exclamat în cor. *Oricum, Italia se umple acuma de televiziuni private, şi noi ne bucurăm de emisiunile lor în culori.* Sfârşitul discuţiei. Aşa că, în seara asta maică-mea l-a întâmpinat pe tata în lacrimi. *Tocmai eu trebuia să mă mărit cu un muncitor!* El n-a deschis gura. *Ştiu ce gândeşti! Că nevastă-ta repetă mereu acelaşi lucru! Dar, între timp, surorile mele îmi dau cu tifla! Într-atât că acum una şi-a pus bărbatul să-i dăruiască al doilea televizor color!* A făcut o pauză de efect. Şi-a suflat nasul. Tata a profitat ca să înceapă să mănânce. L-am imitat. *Pentru că m-am măritat din dragoste, naiva de mine!* Chiar aşa a spus. Tata s-a uitat la ea. *Ca să nu mai vorbim că televizorul alb-negru l-am cumpărat în rate, în Şaizecişidoi!* Tata s-a uitat în farfurie. *Împreună cu frigiderul şi cu maşina de spălat!* M-am uitat la tata, care se uita la ea şi la farfurie. *Şi e tot aici!* Am simţit că avea să se întâmple ceva. *Toate astea pentru că eu, naiva, m-am măritat cu un napuli!* Tata s-a sculat de la masă. S-a dus în dormitor. S-a întors cu puşca de vânătoare. A tras în ea. Aşa! Maică-mea l-a fixat înspăimântată. Sângele îi pătase rochia înflorată. Şi-a dus mâinile la rană şi...

Nu. Tata s-a ridicat de la masă. Nu s-a dus în dormitor. Nu s-a întors cu puşca de vânătoare. N-a tras în ea. Pur şi simplu a ieşit şi s-a dus în garaj. La coliviile lui pentru canari. Ea s-a întors spre mine. La început n-a ştiut încotro să o ia. Dar pe urmă mi-a spus: *Şi tu... lasă-ţi părul ăla să crească la loc!*

76
GINA

Când, la sfârşitul orei de engleză, sună clopoţelul de recreaţie, rămân locului fără să fiu în stare să mă mişc. Azi-dimineaţă, în faţa liceului clasic am văzut-o pe Margherita. Abia coborâse de pe KTM-ul unui licean, unul dintr-a cincea, cu o haină de camuflaj a armatei americane, cu blugii Levi's albastru închis şi cu o pereche de All Star crem deschis. Blond şi el, dar cu părul mai scurt decât ea. Şi neras de trei zile, ceea ce dă bine, desigur. Mie, practic, nu-mi prea creşte barba, însă.

Mă ridic şi merg la fereastră. Azi avem lucrare la matematică. Franz s-a gândit bine să chiulească. Mollo e pe coridor, cu restul clasei. Aş putea să profit de absenţa lui ca să-i ascund ghiozdanul. Dar după ce i s-a întâmplat la Ravenna, potrivit lui Franz ar cam trebui să-l lăsăm în pace, o vreme, *având în vedere că a păţit de toate culorile.* Spuse de Franz, vorbele astea sună straniu. Poate că totuşi are dreptate. Azi-dimineaţă Margherita era foarte frumoasă, avea o rochie cu floricele albastre şi o jachetă de bumbac şi sandale de piele şi îşi ducea cărţile legate cu un elastic.

Dar-abia-coborâse-de-pe-KTM-ul-fiţosului.

Concluzie: azi e o zi de căcat.

Mă uit afară pe geam la inscripţia SĂ FURI E OMENESC, SĂ PERSEVEREZI E DEMOCRAT-CREŞTIN, scrisă CU spray roşu pe zidul casei de dincolo de gardul de fier care împrejmuieşte terenul de baschet şi pista de atletism, când deodată aud un zgomot în spatele meu. Reflectată de geamuri o recunosc pe Gina.

— Ce faci aici de unul singur?

Se sprijină cu coatele de pervaz. Azi poartă părul în coadă. Îi stă bine.

— Nimic, îi răspund, regretând că nu mi-am luat manualul de matematică.

Aş fi putut să-i spun că repetam. Pentru o clipă rămânem tăcuţi. Pe urmă ea zice:

— Mi se pare că eşti trist astăzi. Ce s-a întâmplat, îți lipseşte prietenul tău, Zazzi?

— Nu, mă înroşesc eu.

Naşpa. Nimic de făcut. Mi se întâmplă şi acum că am devenit punk.

Altă pauză de tăcere.

— Chiar că nu prea eşti vorbăreț, observă ea.

— Niciodată n-am fost vorbăreț... eu... mă bâlbâi.

Cine ştie de ce mi-a venit în minte scena în care eu o întreb dacă are sfârcurile mari sau mici, şi în care ea îmi spune că dacă vreau pot să arunc o privire şi îşi ridică întâi tricoul şi pe urmă sutienul şi simt deja că acolo jos la Cape Canaveral racheta începe să se poziționeze pe rampa de lansare. Şi dacă bagă de seamă? Şi dacă-şi coboară privirea şi observă tipul ăsta de rachetă Apollo care mi s-a materializat între picioare?

— Vrei să te ajut?, zice ea.

— În ce sens?

— Ştii tu bine.

Mă înroşesc tare, până la rădăcina frizurii de cocoş. La naiba, a băgat de seamă racheta, mă gândesc. Mă contorsionez tot încercând să-mi ascund erecția.

— Nu înțeleg, mă bâlbâi iar, simțindu-mă vinovat față de Margherita din cauza autonomiei de gândire a cucului meu.

— Cu liceana aia dintr-a cincea. Toată lumea ştie că mori după ea, da' ce-ai crezut?

Dacă ar fi cu putință cred că aş deveni şi mai roşu la față, dar din ceea ce reuşesc să înțeleg oglindindu-mă în geamuri, am ajuns deja la stadiul limită. Mai mult de atât nu mai e decât autoaprinderea.

— Da' cine răspândeşte prostiile astea? protestez eu, încercând să mă arăt mirat. Franz? Mollo?

— Nu. Ajunge să vezi cum o priveşti când te uiți la ea când o întâlneşti în afara şcolii, îmi explică ea.

În clipa aceea sună clopoțelul. Sfârşitul recreației. Clasa începe să se umple.

— Cum de n-ai vrut să-ți iau sendvişul azi? îmi spune Mollo, încastrându-şi fundul între bancă şi scaun. Şi de ce nu mi-ai ascuns ghiozdanul, dacă tot ai stat aici?

Nu-i răspund.

— Dacă te răzgândeşti, să-mi spui, îmi zâmbeşte Gina.

Cu țâțele ei cu tot se duce să se aşeze câteva bănci mai încolo. Apollo aproape că decolează în urmărirea ei. Dar din fericire cei de la Cape Canaveral îşi aduc aminte de lucrarea la matematică. Lansarea se anulează.

77
CHIULIM

Azi avem, într-o succesiune rapidă, lucrări în clasă la steno şi dactilo. Sunt ultimele în anul ăsta, pare-se. Şi normal, atât Franz, care ştie deja că o să fie lăsat corijent, cât şi eu, care ştiu că am să trec cu suficient, nu ne-am făcut acasă exercițiile necesare. Concluzie: încă din tren ne hotărâm să chiulim.

— Pot şi să mă oblige să mă întorc în septembrie, CRETINII ăştia, îmi zice el. Că o să învăț eu LA DRACU' să stenografiez şi să bat la maşină. Doar n-oi fi vreun POPONAR, ce Dumnezeu!

— Dacă nu ne ducem la şcoală, ce facem? mă întreb eu cu voce tare, privind ceea ce a rămas din verdele câmpurilor, dincolo de fereastră.

Mereu văd câte o vilişoară cu chioşc şi pitici de grădină.

— ŞTII CE? exclamă Franz excitat. MERGEM LA ORAŞ!

— La oraş? Şi cum s-o facem?

— Simplu! AVÂND ÎN VEDERE că acest tren merge la Torino, ajunge să nu ne aducem aminte să coborâm din tren

până la Torino, şi când ajungem la Torino să ne aducem aminte să coborâm!

Zis şi tăcut. Vreo oră călătorim adânciți amândoi în treburile noastre, cum ar zice Franz. Adică, el adâncit în lectura primului volum din *Istoria celui de-al Treilea Reich* de William Shirer, şi eu în încercarea inutilă de a uita scena cu Margherita care vine la şcoală pe motocicleta fițosului. Dar nu reuşesc nimic. După un număr de opriri în periferiile cenuşii de ciment, trenul ajunge la destinație. În oraş.

— Şi-acuma? îl întreb pe Franz când ajungem din nou la suprafață, pe un bulevard cu pomi numit Giulio Cesare.

— Nu-ți fă griji, Attila. Tu vii după mine, fiindcă eu cunosc Torino FOARTE BINE.

Merg după el. Maşini şi tramvaie şi autobuze şi pietoni. Inscripții publicitare peste tot. BLUE JEANS BLUE JESUS pe un afiş. TV COLOR TELEFUNKEN pe latura unui camion. VERMOUTH MARTINI în vârful unei clădiri. Deodată ne pomenim într-o piață alimentară. *Vinete de Sicilia, doamnelor! Peşte spadă proaspăt, haideți, haideți! Hai la roşii de San Marzano!* Şi o înghesuială bestială de izmene şi şunci şi banane şi pantofi şi ton. Franz se tot învârte şi-mi face cu ochiul.

— Atenție la portofel, Attila, că Ți-L ŞUTESC cât ai zice amin!

Încercăm să ieşim din mulțimea care se îmbulzeşte în labirintul de tarabe. Când reuşim să scăpăm de sub un şir de porticuri plin de gunoaie, nimerim peste un ciopor de bărbați.

— Asta ia, asta pierde, asta ia, asta pierde, mormăie un

^ tip cu mustăți şi cu părul pieptănat peste cap, manevrând \o cu viteză supersonică trei clopoței şi o bilă pe o măsuță acoperită cu o pânză.

— Asta ia, asta pierde, asta ia, asta pierde, asta ia, asta pierde, asta ia, asta pierde, curaj, ziceți, *picciotti.*

— Zece mii pe dreapta, se repede un alt tip, arată bila şi cel cu mustăţi şi cu părul pieptănat peste cap aruncă bancnota pe măsuţă, lângă unul dintre clopoţei.

— Bravo, domnu'! îi răspunde tipul, ridică clopoţelul, arată bila şi scoate o altă hârtie de zece.

— Douăjdemii pentru domnu'! Asta ia, asta pierde, asta ia, asta pierde, asta ia, asta pierde, asta ia, asta pierde, curaj.

— Hai să mergem, îmi şopteşte Zazzi la ureche. Acuma că şi-a făcut complicele să câştige, o să jumulească puişorii.

Ţâşnim afară din înghesuială. Mai întâi ne băgăm într-o galerie numită Umberto I, plină de prăvălii cu stofe, cu plante şi cu multe cărucioare şi pe urmă într-o încrengătură de străduţe cu case dărăpănate. Şi când, după ce am trecut prin circulaţia din via Garibaldi pe lângă o inscripţie care zice PUTEREA MUNCITORULUI, ne trezim într-o oarecare via Barbaroux, Franz îmi arată o grămadă de seringi pe caldarâm şi zice:

— Atenţie aici că e o zonă de *pusheri* şi în consecinţă de drogaţi, şi dacă o să zărim vreun CĂCĂCIOS la vânătoare de bani sau de geci şi de lănţişoare, pentru doza lui zilnică, nu-i problemă, are grijă frate-miu.

În mână i se materializează un cuţit.

Dintr-odată îmi dau seama că pe la colţurile străzilor staţionează tipe foarte fardate şi nu tocmai tinere, toate în mini, cu tălpi groase sau cizme de lac şi cu un aer cam obosit. La trecerea noastră fac să sune câte un lanţ de chei.

— Aici SF. REGULEAZĂ, rânjeşte Franz şi trece repede mai departe. Dar în loc SĂ Mi-O TRAG aş prefera să-mi fac rost de ceva iarbă, dacă tot suntem, practic, într-o provincie îndepărtată din Afganistan.

Mergem mai departe. Ori din pricina seringilor ori din pricina cheilor sunt ca un arc încordat. Franz în schimb şi-a

afişat privirea lui nebună de Zazzi şi, ca de obicei, pare în elementul lui. Apoi, în faţa unui gang se opreşte.

— Dă-mi trei minute. Mă întorc imediat, îmi şopteşte privind atent în jur.

După care se strecoară în umbra gangului şi dispare.

Aştept trei minute. Şase. Nouă. Nimic. O tipă din alea fardate cu mini şi cizme de lac, cu aerul obosit şi cu lanţ de chei se apropie şi-mi zâmbeşte. Observ că sub stratul gros de pudră e plină de zbârcituri şi că are toţi dinţii galbeni. Adică, dinţii care i-au rămas sunt galbeni.

— Ei, băieţaş, vrei să vii sus cu mine? îmi zice, răguşită.

Mă înroşesc.

— Nu, mulţumesc, DOMNIŞOARĂ, foarte drăguţ din partea dumneavoastră, dar distinsul meu coleg şi cu mine ne cam grăbim, îi zice Zazzi, care din fericire a ieşit ca o furie din gang şi mă trage de braţ. Rămâne pentru data viitoare!

— Ce s-a întâmplat?, îl întreb, în vreme ce ne îndepărtăm în fugă.

— Tu mişcă-te şi-ţi spun după aia.

Zburăm. Într-o clipită suntem sub porticurile din via ^ Roma şi Franz trece în rolul de ghid turistico-nostalgic.

— ACEASTĂ STRADĂ, OBSERVAŢI FORŢA ABSURDĂ CARE SE DEGAJĂ DIN EA, ESTE OPERA EXCELENŢEI SALE CAVALERUL BENITO MUSSOLINI, FONDATOR AL IMPERIULUI ŞI DUCE AL FASCISMULUI! DE SUBLINIAT STILUL LICTORIC CE EMANĂ DIN COLOANELE DE MARMURĂ ORDONATE ÎN CHIP DE CENTURII, GRANDOAREA GEOMETRICĂ A FATIDICEI PERSPECTIVE MUSSOLINIENE, ORIENTATĂ SPRE ÎNFĂPTUIREA MISTICII FASCISTE, ORGOLIUL NEÎMBLĂNZIT AL ACVILELOR IMPERIALE CARE, AJUNSE AICI DE PE COLINELE FATALE, SE IMPUN DE PRETUTINDENI!

Zazzi e în plin delir.

— ACESTA ESTE CU ADEVĂRAT UN EXEMPLU PLASTIC AUTENTIC DE ARHITECTURĂ MONUMENTALĂ, NU PORCĂRIILE ALEA DE PIRAMIDE, CE DUMNEZEU!

— Da' de ce am şters-o de acolo?, îl întreb eu.

El rânjeşte, apoi se uită în urmă şi, după ce îşi duce amândouă mâinile la gură, îmi şopteşte:

— Pentru că fumul mi l-a plătit fratele meu.

Are ochii rătăciți.

— A fost de ajuns să i-l arăt! UAH!

În Piazza Castello patru polițişti staționează lângă un tip care şterge cu o mână de vopsea o inscripție trasată cu spray...IGATE... OSSE, se mai poate citi. Zazzi şi cu mine intrăm într-altă galerie. Lângă intrare se află vitrinele enorme ale unei cafenele. Barații & Milano, citesc pe firmă. Din exterior se pot vedea scaunele îmbrăcate în catifea roşie şi stucaturile aurite de pe tavan şi măsuțele cu fețe de masă imaculate. Pare un decor de film. Mi-ar plăcea să o aduc pe Margherita într-un loc ca ăsta.

— Attila, vino după mine, că-ți ofer un sendviş, mă trage de braț Franz. Oricum banii pe care i-am ŞUTIT de la maică-mea pentru fum i-am economisit LA SÂNGE.

— Da' ce vorbeşti? Nu putem să intrăm îmbrăcați aşa! protestez eu, conştient de haina mea de blugi decolorată, de geaca lui cu ținte jerpelită şi de bascheții noştri Superga putrezi. Uite în ce hal suntem!

— Cine ce treabă are? ridică el din umeri. Acuma că suntem PUNK, nu mai poate să ne oprească nimeni!

Ne îndreptăm spre intrare. În prag întâlnim două dame foarte elegante. Se uită la noi perplexe. Zazzi îşi trage în jos fermoarul de la geaca țintuită şi îşi pune în evidență tricoul cu inscripția scrisă cu pixul EU URĂSC PE TOATĂ LUMEA. Alea holbează ochii şi se eclipsează. Noi intrăm.

— Parcă suntem în sala de unde se transmite concertul de Anul Nou, îi spun lui Zazzi.

— Ah, între altele, am învățat textul unui cântec de la Ramones.

— Care?

— *Ai dont uatina ualk araund uit iu.*

— Şi cum e?

— *Ai dont uanna ualk arraund uit iu,* repetat de douăzecişitrei de ori la rând.

— Aha.

— Totuşi pe la mijloc mai este un *Oll rait so iu dont uanna ualk araund uit mi.*

— Bine, atunci...

Ajungem la bar. Barmanul se uită la noi oripilat. Franz dă să deschidă gura dar din spatele nostru apare deodată o altă damă, foarte aranjată şi ea. Barmanul îi zâmbeşte.

— Doriți ceva, doamnă?

— O cafea decafeinizată americană în ceaşcă mare cu apa separat, cu puțin lapte cald şi un praf de cacao, mersi.

— Imediat, doamnă.

Barmanul se pune pe lucru ca să satisfacă cererea damei şi pe noi ne ignoră. Franz îşi rânjeşte dinții. Mă tem că ştiu ce are să se întâmple.

— Fiți atent că aici scrie EU URĂSC PE TOATĂ LUMEA, nu IATĂ-L PE OMUL INVIZIBIL, rage el.

Şi pe urmă, către mine:

— Vino, Attila, doi lorzi ca noi n-ar trebui să pună piciorul aici! CĂCAȚII ăştia PROST-CRESCUȚI nici măcar nu ştiu cum trebuie tratați clienții!

Scuipă pe jos. O ştergem.

Cu Franz care recită un întreg rozariu de înjurături parcurgem galeria şi ajungem în altă piață, mult mai mică decât cea dinainte. Sub porticurile unei clădiri alb-roşii din dreapta noastră, un şir colorat de tarabe cu cărți uzate. Deasupra fațadei unei clădiri albe în stânga noastră, un acoperiş verde-lichid. Şi pe urmă un piedestal în centrul

pieței, un cavaler negru cu spada trasă. Brusc, colegul meu de bancă kamikaze mă ia de braț.

— Uite!, îmi zice.

Mă uit. După colț se află o placă dedicată lui Friedrich Nietzsche. Franz citeşte cu voce tare:

ÎN ACEASTĂ CASĂ FEDERICO NIETZSCHE A CUNOSCUT DEPLINĂTATEA SPIRITULUI CARE ÎNCEARCĂ NECUNOSCUTUL, VOINȚA DE DOMINAȚIE CARE ÎL ÎNALȚĂ PE EROU. AICI, SPRE ATESTAREA ÎNALTULUI DESTIN AL GENIULUI, A SCRIS *ECCE HOMO,* CARTEA VIEȚII SALE. ÎN AMINTIREA CEASURILOR DE CREAȚIE DIN PRIMĂVARA-TOAMNA UNAMIEOPTSUTEOPTZECI, CU PRILEJUL CENTENARULUI NAŞTERII, ORAŞUL TORINO A AŞEZAT ACEASTĂ PLACĂ. CINCISPREZECE OCTOMBRIE UNAMIENOUĂSUTEPATRUZECIŞIPATRU. ANUL AL DOUĂZECILEA AL E.F.

Pentru o clipă pare de-a dreptul emoționat.

— Ce înseamnă E.F.? îl întreb.

— ERA FASCISTĂ! exclamă el.

Sub soarele de mai Zazzi îşi aprinde un Marlboro şi se calmează. Ne aşezăm să ne odihnim pe treptele piedestalului din centrul pieței. În jurul tarabelor se învârte o grămadă de elevi. Şcoala încă nu s-a terminat, dar au şi început să-şi vândă cărțile. E plin de fete. Şi unele sunt foarte frumoase, deşi nu ca Margherita. Două dintre ele râd căutând prin gențile lor înflorate. Poartă bluzițe albe şi blugi labă-de-elefant. Soarele le mângâie părul lăsat liber pe spate. Dintr-odată, nu se ştie de ce, viața mi se pare plină de făgăduințe.

78
FIESTA

Sâmbătă după-masa acasă la Zazzi, mi-a şoptit Gina. *Franz o să dea o petrecere. Eu am s-o invit şi aşa o să vă întâlniţi.* Asta e nebună, mi-am spus. *Dar cum ai s-o inviţi, dacă n-o cunoşti?* Atunci am aflat că şi Gina e cu un an mai mare decât noi, că şi ea vine de la liceul clasic, şi că atunci când era la clasic juca în selecţionata de volei împreună cu Margherita. Deci, cele două se cunosc.

Aşa că mi-a luat trei ore să mă îmbrac, chiar dacă la urmă am ajuns acasă la Franz îmbrăcat tot ca de obicei, cu geaca de blugi inscripţionată cu RAMONES pe spate, cu tricoul în dungi al lui Alice, cu blugi şi cu bascheţii Superga putrezi, şi pe deasupra cu inima care-mi bătea îngrozitor. Dar s-a făcut cinci. Petrecerea era programată la patru. Acuma e clar că Margherita n-o să vină. Din boxele lui Franz se revarsă reggae-ul lui Bob Marley. Cu toată muzica, Adolfo doarme într-un colţ. Gina răsfoieşte un „Playboy" aşezată pe pat cu picioarele încrucişate. Mollo, care se află şi el acolo, se uită de pe mochetă la Gina care răsfoieşte un „Playboy" aşezată pe pat cu picioarele încrucişate. E foarte roşu la faţă. Să sperăm că n-o să i se facă rău. Cât despre mine, întins pe podea cu mâinile sub cap, fixez tavanul îngălbenit de atâtea Marlboro. Normal că mă simt ca un căcat. Franz în schimb, aplecat peste birou, rulează o ţigară de iarbă. Are urechile, gâtul, braţele, blugii şi tricoul pline de spaghete. La început a făcut nişte paste cu usturoi şi ulei şi şi le-a vărsat în cap, poftindu-ne să le mâncăm aşa. Zice că în acest fel servesc punkiştii pastele. Erau foarte scârboase.

— Cum să spun, mă aşteptam la mai mult, face Gina, care a deschis revista la pagina mare din mijloc.

— În ce sens? îi zice Franz, fără să ridice ochii de la ţigara pe care şi-o făcea.

— Ei, sunt o mulţime de Bărbie care normal că-ţi fac cu ochiul, dar până la urmă nu arată cine ştie ce.

— Găseşti, distinsă colegă? ridică Franz dintr-o sprânceană.

— Aş spune că da, îi face ea, arătându-ne iepuraşul lunii, o roşcată cu sânii goi într-o haină de casă scoțiană care din nefericire acoperă tocmai păsărică. Vouă cum vi se pare?

Mollo tuşeşte. Dă să deschidă gura. Pe urmă se răzgândeşte şi tace. Eu schițez un zâmbet şi fac cu capul semn că da. N-am mare chef să vorbesc.

— Dragilor, de data asta m-am întrecut pe mine, ne anunță Franz.

Între degete ține un țigăroi format olimpic.

— Acuma O S-O FACEM FOARTE LATĂ! V-o spun eu, pe cuvânt!

— Ce mişto! face Gina, lăsând jos revista şi bătând din palme cu entuziasm.

Mollo nu reacționează. E hipnotizat de țâțele ei, mai mari decât ale fetei din „Playboy”, chiar dacă ascunse sub bumbacul tricoului Fruit of the Loom.

— Deci, cine vrea să tragă un fum SĂ RIDICE LABA!, ne zice Franz după ce a aprins megațigara.

Gina candidează fără ezitare. Adolfo deschide un ochi, poate deşteptat de cuvântul *laba,* dar îl închide imediat la loc. Mollo e în transă. Eu îmi spun că toate sunt aşa de rahat că până la urmă aş putea şi să încep să mă droghez.

— Mollo! TREZIREA! strigă Franz, trecând megațigara Ginei. Unde crezi că te afli? în parcul Lambro?

Mollo are o tresărire. Îşi mută privirea de la protuberanțele colegei noastre de clasă şi se reanimă ca o păpuşă cu baterii repusă în funcțiune.

— Nu, mulțumesc, molfăie el. Eu sigur n-am să intru în tunelul drogurilor.

Franz porneşte să-l trimită undeva, pe urmă se răzgândeşte şi renunță. Suge o macaroană care-i atârnă de ureche şi mi se adresează mie.

— Şi tu? Hai, că-ţi trec toate cu prăjiturică asta afgană.

Mă trag în sus, aşezat. Gina îmi trece megaţigara.

N-am mai încercat nici măcar să trag dintr-o ţigară. Ce să fac? Mă droghez sau nu mă droghez? Sunt eu gata să intru în tunel? Vreau cu adevărat să devin toxicoman? De aici şi până la heroina în venă cât o să-mi ia? Mă şi văd cu pielea verzuie, cu dinţii putrezi şi cu cearcăne. Gata la orice numai să-mi procur doza zilnică. În puşcărie şi afară din puşcărie, între un furtişag şi un jaf armat. Margherita, Margherita. De ce n-ai venit? Franz mă fixează cu ochii afară din orbite. Gina îmi zâmbeşte. Mollo a reînceput să se uite la ţâţele ei.

— Merg? mă întreb cu voce tare.

— Da' HAI ODATĂ, CE NAIBA? îmi spune Franz. E timpul să mai termini cu povestea asta cu băieţaşul cuminte! Acuma suntem PUNK!

— Hai, încearcă! mă îndeamnă Gina.

Duc megaţigara la buze. Alice ce-ar spune? Poate că acuma, că stă la Milano pe contul ei, a început şi ea să se drogheze. Ştiu sigur ce-ar zice maică-mea. Sigur că da. La dracu'. Mă simt ca un câine. Ba mai rău, judecând după cât de senin sforăie Adolfo. Şi ce dacă mă droghez. Trag din megaţigară. Gura mi se umple de fum.

— Inspiră! face Franz.

Inspir. Mă arde pe gâtlej. Îmi arde esofagul. Îmi ard plămânii. Uite cum e dioxina, gândesc. Mă simt arzând tot. Am un atac de tuse. Mai mult decât tuse, aş zice convulsii.

— SUPER! exultă Franz, smulgându-mi din mână megaţigara.

De sub birou scoate o sticlă de plastic. În ea se află un rest de oranjadă. O varsă direct pe mochetă. Apoi trage foarte tare din iarbă şi suflă fumul în sticlă. Eu continui să tuşesc. El închide sticla cu degetul mare şi o pasează Ginci împreună cu iarba. Îi zice:

— ABSURD! Aruncă fumul aicea înăuntru, că pe urmă i-l suflăm în față lui Mastrullo!

Gina execută. După care îmi trece ustensilele. Mie îmi curg lacrimile. Încă mai tuşesc. Din ceea ce simt, aş zice că bronhiile fac tot ce pot ca să se cațere pe tubul digestiv. Vor să le vomit, ca să pot să ies pe balcon să respir puțin aer curat. Iau țigăroiul olimpic şi sticla, dar uit să înlocuiesc degetul mare al Ginei cu al meu.

— Ce CĂCAT faci, Attila? izbucneşte Franz. Aşa, fumul se pierde!

Trezit de accesele mele de tuse, Adolfo se produce cu un gest atletic. Dintr-o săritură mai întâi înşfacă sticla, smulgându-mi-o din mână şi pe urmă fuge pe balcon. Gina izbucneşte în râs. Franz de asemenea. După care îl trece o pală de luciditate.

— Adolfo! Vino DRACULUI aici imediat!

Dar câinele lup a reuşit să sfâşie sticla şi să înghită fumul. De unde mă aflu, îl văd rânjind precum Zazzi. Drogat şi el până la ochi.

79
RAID NOCTURN

Franz trece să mă ia după cină. Pretextul: să mai repetăm o dată împreună pentru lucrarea în clasă la engleză. În realitate, ca să acoperim cu graffiti zidurile din sat. Punkul trebuie să ajungă şi aici, ce dracul De spray a făcut el rost. Pe stradă trage în jos fermoarul de la geacă şi mi-l arată.

— Dar e violet! exclam, când văd culoarea dopului de la spray.

— Ei şi? ridică el din umeri.

— Da' nu putem să folosim violetul, scuză-mă, fac eu. Inscripțiile sunt ori roşii, ori negre.

— Ştiu, ştiu, ce naiba. Nu mai aveau roşu şi negru.

— Dar să fi luat altă culoare?

— În afară de violet mai erau galben-pai şi verde-mazăre.

— Nu cred.

— Ei bine, bani n-aveam şi de-aia 1-AM ŞTERPELIT. Singurul pe care am reuşit să mi-l strecor sub geacă a fost ăsta. Şi ce, din cauza culorii, acuma dai înapoi?

— Nu spun că dau înapoi. Doar că mi se pare ridicol.

— Haide! Ce contează e conținutul.

— Al sprayului?

— Nu, al inscripțiilor.

În fața barului *Delle Alpi* Franz începe să fluiere încet. *Faccetta nera,* dacă nu mă înşel.

— Prefă-te indiferent, îmi şopteşte.

O întindem. Ca de obicei, satul e pustiu. Urcăm pe Via Torino, aia pavată cu pietre şi dăm în Piazza della Fiera, unde în fiecare vineri e târg. Deasupra noastră, obloanele ferestrelor de pe fațadele clădirilor sunt închise. Controlăm mai bine, umblând cu mâinile băgate în buzunarele blugilor, sub lumina galbenă a felinarelor. În afară de două cupluri de feline sub porticurile unde sunt aşezate de obicei tarabele cu peşte, nu e nimeni. Perfect, mă gândesc. Acuma ne dezlănțuim.

— Haide! rânjeşte Franz. Acuma ne dezlănțuim!

Scoate sprayul din geacă. Se uită pe instrucțiuni. Îl agită. Tăcerea e sfâşiată de bila de fier care se loveşte de pereții interiori ai tubului de metal.

— Sssst! fac eu spre el, şi-mi strâng instinctiv capul între umeri, privind în jur.

— Sssst! face el şi încetează cu agitatul.

Cele patru pisici ne privesc. Cine ştie ce cred ele.

— Tu stai la colț, îmi şopteşte Franz. Şi ține-mi de şase.

— Bine.

Mă aşez la colţ. Arunc o privire spre strada de unde am venit. Nu se vede niciun duşman. Îi fac semn lui Franz că poate să înceapă.

El înşfacă sprayul şi, pe zidul unde în timpul campaniilor electorale se lipesc afişe, lângă inscripţia TRĂIASCĂ PIZDA!, scrisă cu cretă albă, scrie cu litere mari:

Cu violet.

Se întoarce spre mine. Rânjeşte. Ca inscripţie punk, la drept vorbind, nu mi se pare cine ştie ce. Oricum, scrutez strada şi-i fac semn să continue.

Se îndreaptă spre zidul din apropiere, unde se zăreşte, decolorată de vreme, inscripţia A ÎNVINGE, pe care, de la sfârşitul războiului, nimeni nu s-a gândit să o şteargă. Şi adaugă:

ŞI VOM ÎNVINGE!

Tot cu violet.

Se uită la mine. Ridic braţele. El îşi holbează la maximum ochii lui albaştri-nebuni şi-mi arată spre stradă. Controlez iar. Îi fac semn să se grăbească. El îşi ridică privirea spre ferestrele de la primul şi de la al doilea etaj ale clădirilor care mărginesc piaţa, dar obloanele sunt toate închise. Atunci se aventurează spre un al treilea zid, cel pe care de ani de zile se lăfăie NAPOLI = HOLERĂ şi scrie fără ezitări:

SPIRITUL ÎMBLÂNZEŞTE MATERIA!

Şi alături:

TREBUIE MAI ALES SĂ ÎNDRĂZNIM!

Ca să adauge pe urmă:

FASCISMUL NU VĂ PROMITE
NicioNORURI NICI DEMNITĂŢI NICI CÂŞTIGURI
CI DATORIA ŞI LUPTA

Tot cu violet.

În sfârşit, mai jos, practic la nivelul solului, mâzgăleşte ceea ce, în intenţiile lui, ar trebui să fie fascia dictatorului Mussolini cu două toporişti, deşi seamănă cu megafonul de pe capota furgonetei Ape Piaggio care o dată pe săptămână intră în sat anunţându-şi prezenţa cu *Daţi fuga, doamnelor, a sosit tocilarul!*

Pentru o clipă, Franz îşi contemplă satisfăcut creaţiile. Aşadar ţopăie prin mijlocul pieţei şi vine lângă mine.

— ABSURD! rânjeşte, aproape urlând.

— Sssst! îi fac eu.

— ABSURD! repetă, cu voce joasă. Au ieşit chiar SUPER! Ai să vezi ce-o să fie mâine!

Îmi pune în mână sprayul.

— E rândul tău!

Mă uit la cele patru pisici. Cele patru pisici se uită la mine. Iau sprayul şi plec.

Scriu cu violet lângă firma de pompe funebre:

CLOR PENTRU CLER

Cu violet în apropierea chioşcului de ziare:

CONTRA ORICĂRUI TIP DE PUTERE

Şi cu violet trag concluzia lângă tutungerie:

NICIO RELIGIE
NICIO EDUCAŢIE

Îi restitui sprayul lui Franz care îl face să dispară în geacă. O ultimă privire spre operele noastre, un semn de salut felinelor şi o tulim în basceţii noştri putrezi.

— La fiecare inscripţie am simţit un tremur. Ba chiar o descărcare de ANEDRALINĂ, jur, îmi zice Franz în timp ce tropăim pe pietrele caldarâmului.

— Adrenalină, îl corectez eu.

— Aha, da.

— Şi eu, admit. Totuşi, ce ai scris tu nu prea seamănă a punk.

— Zici că nu, aşa zici?

— Zic.

— Ai dreptate. Probabil ar fi trebuit să mai pun, ce ştiu eu, ceva gen E LAŞ CINE RENUNŢĂ şi câteva zvastici. Da' ia spune, tu la engleză ai repetat ceva?

— Nu.

— Aşa cel puţin. Credeam că sunt singurul.

Mai facem, tăcuţi, o bucată de drum. Dar când să ne despărţim, îşi dă seama.

— Auzi bă, da' eu de la cine copiez?

Şi asupra acestei întrebări existenţiale fără răspuns, ne spunem *cian.*

80
FURT ÎN CLASĂ

— Copii, aici se găseşte cineva carhe rhiscă puterhnic! Ba chiarh nu numai puterhnic, ci foarhte puterhnic!

A dispărhut catalogul! nechează Cavalla. Cerh să mi se spună cine l-a făcut să disparhă.

Normal că nimeni nu deschide gura.

— Băgaţi de seamă, disparhiţia catalogului nu este o glumă! Este un lucrhu serhios! Foarhte serhios!

Nimeni, în afară de Franz.

— După mine, au fost cei de la liceul clasic, zice el, ca şi cum ar gândi cu voce tare.

— Cum spui, Zazzi? îl întreabă profa.

— Spuneam, doamnă profesoară, că, având în vedere că toţi cei de la clasic ne urăsc întrucât suntem contabili, este

foarte probabil ca să fi luat ei catalogul. Aceasta şi pentru că ÎN MOD SIGUR n-a fost unul dintre noi.

Cavalla îl fixează. El tuşeşte. Iar mie îmi vine în minte o scenă. O scenă căreia era să nu-i dau importanță. Pe care mi-o amintesc cu greu. Franz. Ieri. În tren.

— Zazzi, sperh că tu îți dai seama că acuzația pe carhe o aduci copiilorh de la liceu este hotărhât lucrhu grhavă. După tine, ei arh fi năvălit în institutul nostrhu şi arh 1'i pus

mâna pe catalogul vostrhu, fărhă a comite alte furhturhi sau a prhovoca alte daune.

— Este foarte posibil să fie aşa, spune el, serios.

Franz. Ieri. În tren. Rânjind. Pe platforma dintre clasa întâi şi clasa a doua.

— Şi cum se face că au luat tocmai catalogul vostrhu şi nu, să zicem, pe cel de la a patrha C?, îl presează Cavalla.

— Ei bine, strânge el din umeri. Dacă l-ar fi luat pe cel de la a patra C, acum una dintre profesoarele lor ar întreba de ce tocmai catalogul LOR şi nu AL NOSTRU. Şi în timp ce noi ne spargem capul ca să-l descoperim pe vinovat, vinovatul ne-o bagă în CU... Adică, face orice ca să scape, cum se spune. Sau nu?

Franz. Ieri. În tren. Rânjind. Pe platforma dintre clasa întâi şi clasa a doua. Fereastra deschisă. Câmpurile. Soarele. Brațul lui care se leagănă dincolo de geam.

— Cine a făcut dispărhut catalogul sperha să scape nu de notele prhoaste, fiindcă, aşa cum toată lumea ştie, notele noastrhe le înrhegistrhăm în altă parhte, ci de absențe!

— Ei na? face colegul meu kamikaze.

Franz. Ieri. În tren. Rânjind. Pe platforma dintre clasa întâi şi clasa a doua. Fereastra deschisă. Câmpurile. Soarele. Brațul lui care se leagănă dincolo de geam. Şi un caiet gros albastru în mâna de la capătul brațului. Care caiet zboară când mâna se desface.

— Sunt singurhele date pe carhe nu le putem rhecuperha, pentrhu că absenţele nu le mai notăm nicăierhi altundeva. Tu, de exemplu, aveai o mulţime, dacă-mi aduc bine aminte, nu-i aşa, Zazzi?

— Cine? EU? se minunează Franz, cu ochii lui albastru-nebun holbaţi.

— Da, tu.

— Chiar nu cred asta, doamnă profesoară. La drept vorbind, nu-mi aduc aminte cu exactitate absolută, dar cred că, în definitiv, având în vedere că mă aflu mereu aici, erau absenţe NORMALE. Adică nu prea multe.

— Strhaniu ce feste îţi joacă uneorhi memorhia, mormăie profa. Darh să fie clarh că o festă şi mai urhâtă o s-o joace Consiliul pe Institut celui carhe ierhi, plecând din şcoală cu catalogul vostrhu, s-a gândit s-o facă pe şmecherhul. Chiarh dacă nu există dovezi. Ne-am înţeles, Zazzi?

— Da să trăiţi, da, doamnă profesoară, face el.

Pe urmă, cu voce joasă, îmi şopteşte:

— Ciudat, totuşi. Azi n-a spus-o.

— Limpede fiindcă eu, sprhe deosebirhe de voi, am făcut Şaizecişioptul.

81
ELVIRA MADIGAN

Azi la televizor, pe un canal privat care de obicei transmite numai filme şi numai filme western tip italian şi drame iugoslave şi tragedii poloneze, am văzut un film suedez formidabil, *Elvira Madigan,* aşa de frumos că la sfârşit, fiindcă eram singur acasă, punk sau nu, chiar am plâns.

Elvira era acrobată într-un circ şi era îndrăgostită de Sixten, un ofiţer din armată. El hotărăşte să dezerteze pentru ea şi fug împreună din Suedia în Danemarca şi

închiriază o cameră şi fac un picnic la umbra unui copac amândoi îmbrăcaţi în alb, dar pe urmă li se termină banii şi sunt căutaţi de poliţie şi ea vinde o bijuterie şi el nasturii de la uniformă şi se hrănesc cu păstăi şi rădăcini şi pentru că se iubesc la nebunie dar nu pot s-o mai ducă aşa, aleg să facă o ultimă plimbare în pădure până când el găseşte puterea să tragă în ea cu pistolul din dotare şi să se omoare imediat după aceea. Când s-a terminat mi-a părut chiar foarte rău şi din cauza muzicii, care în genericul de la sfârşit am descoperit că era Mozart şi am simţit un nod în gât şi a trebuit să-mi şterg ochii cu tricoul albastru cu dungi albe al lui Alice pe care-l pun de câte ori îi simt ei lipsa. Mă gândeam la film şi la Margherita şi la mine, şi că, între paranteze fie spus, ne-ar sta foarte bine îmbrăcaţi ca Elvira şi Sixten, ea cu o rochie de dantelă albă cu fusta amplă şi eu cu uniformă, şi mi-am spus că dragostea, cea adevărată, trebuie să fie aşa, ceva pentru care la sfârşit cineva trebuie să fie dispus să moară pentru fiinţa iubită, şi mai ales *cu* fiinţa iubită, pentru că, dacă a murit fiinţa pe care o iubeşti, nu mai are rost să trăieşti.

Aşa că am fugit din casă cu intenţia să mă duc la stejarul meu. Dar traversând strada, am văzut-o pe Margherita cu bicicleta, şi ea m-a văzut pe mine. Am rămas locului, cu gura căscată. După aceea mi-am spus la naiba, Attila, nu poţi s-o laşi să-ţi scape. Are dreptate Franz. A explodat punkul. Aşa că atunci când ea a dispărut la o curbă, am reînceput să alerg. Dar nu spre câmp, ci spre ea. Şi când mi-a auzit paşii şi s-a întors, mi-a surâs. Mie mi-a venit să scot un rânjet tip Zazzi, şi ea atunci a început să apese mai tare pe pedale, grăbind spre gară. Am accelerat şi eu. Pentru o clipă am avut senzaţia că am s-o pot ajunge din urmă. Şi când mi-am dat seama că n-am să reuşesc, un moment am crezut că avea să se oprească. Margherita însă s-a întors din

nou, şi din nou mi-a surâs cu surâsul ei incredibil. Dar a continuat să pedaleze mereu mai tare.

Am alergat până când punkul a explodat iar, nu în sensul de fenomen, ci în sensul de eu însumi, adică până mi-au explodat plămânii şi picioarele şi inima. Îndoit în două, cu limba scoasă şi cu mâinile în şolduri am fost constrâns întâi să încetinesc şi până la urmă să mă opresc, şi am privit-o îndepărtându-se până a devenit un miraj blond. Şi dintr-odată am pierdut-o. Ea şi coada ei de cal la fel cu a Elvirei Madigan. După care, ţintuit în mijlocul drumului bătut de soare, am simţit acelaşi nod în gât ca mai înainte. Şi m-am întrebat: nodurile în gât sunt punk sau nu sunt punk? Hm.

82
O POVESTE DE RĂZBOI

— Ştii care-i lucrul cel mai important pe care l-am înţeles în toţi aceşti ani? Că nimic nu justifică violenţa, moartea unei persoane. Pentru că fiecare persoană este întreg universul.

Suspină.

— Uite, vezi, exact aici s-a întâmplat.

Bunicul şi cu mine suntem la gară. Avea chef să facă câţiva paşi prin sat şi eu l-am însoţit până aici. Pentru că obosise puţin, ne-am aşezat pe bancă sub ceas, în faţa şinelor, spre care şi-a îndreptat bastonul. Astăzi la televizor au spus că pentru prima dată, după treizeci de ani, Democraţia Creştină şi Partidul Comunist Italian s-au întâlnit ca să discute programul de guvernare. Iar alaltăieri, la Torino, procesul Brigăzilor Roşii a fost amânat fiindcă judecătorii populari au refuzat mandatul.

— Nemţii făcuseră o razie în stil mare. Aveau până şi un tanc Tiger, *cristeleison!*

Gara e pustie. Suntem aici doar el şi cu mine.

— Fapt este că am încercat să-i atragem cât mai departe posibil de sat, pentru că altfel erau în stare să distrugă tot, chiar şi femeile şi copiii, şi să ardă şi casele, în afară de biserică, ceea ce, fie spus între paranteze, n-ar fi fost cine ştie ce crimă. Ba chiar, dacă s-ar fi mărginit să dea foc numai bisericii, le-aş fi dat bucuros şi eu o mână de ajutor.

Clopotnița bate ceasurile trei.

— Oricum, mulți dintre noi eram răspândiți ici şi colo pe câmpuri şi grosul se afla sus, în vale, ca să-i aştepte.

Din când în când, o împuşcătură de Mauser aici, o rafală de MG dincolo. Nimic deosebit.

Două rândunele se urmăresc în zbor în jurul acoperişului roşu al şcolii elementare.

— În timp ce noi încercam să-i atragem departe, ăia, care au pierdut războiul pentru că îşi puseseră împotrivă lumea întreagă, dar care nu erau proşti, lasă în sat o bandă de republicani. Zece sau doisprezece fascişti. Nişte nenorociți terminați. În materie de luptă, pentru nemți erau o povară.

Bunicul scuipă pe jos.

— Emilio, băiatul ăla, în dimineața aceea, mâncase un vagon întreg de corcoduşe. Întâi se cățărase într-un pom, pe urmă în altul şi mâncase nu ştiu câte fructe din alea, să zicem vreo sută. Ne era mereu o foame groaznică.

Scoate din buzunarul hainei un trabuc toscan.

— Oricum nemții înaintează în spatele tancului, şi noi ne retragem. Dar când să ne regrupăm la un boschet unde ne dădusem întâlnire înainte să o întindem şi noi către munți, ia-l pe Emilio de unde nu-i.

Îşi taie trabucul în două cu foarfecă de la briceagul elvețian pe care-l poartă atârnat de curea.

— Şi Emilio? Unde dracu' o fi dispărut? Zice unul:

„Acum vreo zece minute l-am văzut îndoit în două că-l durea burta, căuta un tufiş".

— Corcoduşele?, îl întreb pe bunicul.

— Da.

Îşi aprinde ţigara, trăgând cu putere din ea.

— Nicicum nu puteam să-l lăsăm acolo. Ne târâm afară din boschet şi începem să-l căutăm. Între timp însă nemţii s-au dispus radial şi sunt pe cale să ne încercuiască. Aşa că, puţin după aia, contra-ordin. Trebuie să-l lăsăm pe Emilio în grija sorţii lui şi s-o întindem, altfel cu tancul ăla o să fie un măcel, aşa cum suntem, înarmaţi uşor.

Tuşeşte.

— Pe Emilio nemţii pun mâna îndărătul tufişului unde stătea, cu izmenele-n vine. Nici măcar nu se apără. Are o durere de burtă bestială, care nu-l părăseşte.

Clatină din cap.

— Aşa că trebuie să se predea, şi nemţii îl predau fasciştilor.

Scuipă.

— Nenorociţii ăia nu-şi mai încap în piele. La un aşa cadou din partea camarazilor lor, nu se aşteptau. Întâi îl bat până la sânge, încercând să-l facă să spună cine ştie ce, apoi hotărăsc să-l spânzure exact aici, la gară. Dar în clipa aceea, era amiaza, se termină orele. Şi copiii încep să iasă de la şcoală.

Trage din trabuc.

— Şi-atunci şefului bandei îi vine o idee strălucită, îi adună pe toţi şcolarii în lungul liniei ferate şi-l pun pe Emilio, cu mâinile legate la spate, exact în mijlocul şinelor.

Se opreşte. Aştept să-şi termine povestirea. Tace.

— Şi pe urmă? îl întreb.

— Şi pe urmă nimic. Pe Emilio l-au omorât aşa, cu o împuşcătură de revolver în ceafă, în aşa fel încât sângele şi creierul să se împrăştie pe şine în faţa copiilor aliniaţi. Sfârşitul povestirii.

Privesc locul pe care mi l-a arătat înainte cu bastonul, între pietrele murdare de funingine maronie zăresc două chiştoace de ţigară şi o gumă de mestecat.

— Dar eu până când mor n-am să mi-o iert niciodată că l-am lăsat să rămână în urmă.

83
ŞCHIOPUL

— Am încurcat-o, îmi spune Franz în recreaţie. RĂU DE TOT.

— Până la sfârşitul şcolii mai e într-adevăr puţin.

— Maică-ta a aflat că te lasă? îl întreb.

— Ei asta-i. Şchiopul a terminat iarba. Nu mai are. Zero. Canei. PULA. Pentru câteva luni, zice.

— Nu se poate, îndrăznesc eu, chiar dacă nu mă prea pricep în chestii dintr-astea.

— Ba' bine că nu, se poate. Zice că la Torino poliţaii l-au prins pe tipul care-l aproviziona. Şi cum trec eu peste vară?

— Tu provizii nu mai ai? îl întreb.

— Glumeşti? Nu zău, Attila, glumeşti? Mă cunoşti, sau nu? Crezi că EU aş putea să reuşesc să pun de-o parte o provizie de fum? Când am, mi-l fumez TOT, e clar. Că e un gram sau o tonă.

Scuipă afară pe fereastră. Trage un picior în scaunul lui Mastrullo. În clasa goală răsună un CRASH! Concluzie: e într-adevăr în criză, nimic de făcut.

— Desigur, ar fi o soluţie, îl aud mormăind.

— Adică?

— Şchiopul mi-a spus un mic secret, rânjeşte. Având în vedere că n-a mai rămas nici fir de iarbă, ca să vină în întâmpinarea clienţilor fideli a redus preţul la hero. Se pare că nu costă cine ştie ce.

Se uită la mine.

Mă uit la el.

Şchiopul e dealerul de încredere al lui Franz. Pe Şchiop nu-l cheamă aşa numai pentru că este cu adevărat şchiop. Pe Şchiop îl cheamă aşa fiindcă, dacă vrei, cu el poți învăța să şchiopătezi. Şchiopul e un democrat adevărat. Nu are niciun fel de prejudecăți. MIE DE POLITICĂ MI-F, SCĂRBĂ, l-am auzit spunând odată când îi vindea iarbă lui Franz la barul gării şi Franz purta un tricou cu inscripția LEGIUNEA CONDOR, scrisă cu pixul. NU MĂ INTERESEAZĂ CHIAR DELOC, a adăugat punându-i în mână pachețelul de staniol şi băgând totodată în buzunar suma convenită. La coadă, după Franz, se aflau un tip cu barbă, păr lung şi simbolul păcii, şi în spatele lui unul în haină şi cravată, îmbrăcat ca un ajutor de notar.

— Heroină, Franz? îi zic.

— Ei şi? Ce rău e în asta?

— Îți dai seama despre ce vorbeşti? Vrei să fii un davaist notoriu?

— Cum să nu. Fii atent că de CĂCATUL ăsta mie nu-mi pasă, zice. L-aş lua aşa, ca să-mi uşurez slăbiciunea aia care-ți vine din blocajul momentan al importurilor de iarbă. Pe urmă, când totul revine la normal şi iarba reintră în circulație, salutări şi sărutări. Drept cine mă iei? Un junkie? Nu sunt deloc UN TOXICOMAN DE RAHAT, eu, înțelegi?

— Ah, nu, nu eşti deloc un toxicoman de rahat, tu!

Se uită la mine.

Mă uit la el.

— Ce faci? îți bați joc de Zazzi?

— Îți aduci aminte de Janis Joplin? De Jimmy Hendrix? De Jim Morrison?

— Şi cine-a avut vreodată de-a face cu toți hippy ăia de rahat?

— Heroina nu e ca iarba, Franz. O ştii mai bine ca mine. Cu chestia aia în tine crapi.

— Haida-de, nu crăpi!

— Ba crăpi, crăpi.

— Ei bine, eu n-am să crăp.

— Şi tu de ce să nu crăpi?

— Pentru că eu sunt Franz Zazzi, DAT ÎN PIZDA MĂ-SII, ce dracu', şi Franz Zazzi are linia vieţii mai lungă decât PULA, adică nemăsurată! Şi pe urmă Zazzi nu ştie ce-i frica: CINE ÎNDRĂZNEŞTE ÎNVINGE, aminteşte-ţi!

În clipa aceea se întoarce Mastrullo şi mai întâi de toate vede scaunul aruncat pe jos, sub tablă.

— Da' ce Dumn...! pufneşte. E posibil ca voi doi să nu aveţi...

— Taci, SCROAFĂ DE MISTREŢ! rage Franz. Întâi să dai jos o sută de kile şi pe urmă o să ai dreptul la cuvânt, dar până atunci să taci!

Mastrullo izbucneşte în lacrimi. Apoi ia scaunul, îl pune la loc şi tace.

— Se poate să n-ai încredere în mine? îmi zice Franz.

— În tine, da. Dar în ea nu, îi spun.

— În cine? în Mastrullo?!

— Nu. În heroină.

84
TAXI DRIVER

Ce plictiseală. Aici nu se întâmplă niciodată nimic. Ca să nu mă plictisesc, mă duc pe pajişti. La stejarul meu.

Ieri, Franz şi cu mine, când am ieşit de la şcoală, am sunat acasă de la cabina din gară unde vreun imbecil mâzgălise cu o cariocă ULTRAS BASTARZII LA CIMITIR PUTEREA ESTE ÎN ALB-NEGRU, născocind o lecţie de

recuperare după-amiaza şi pe urmă ne-am dus din nou la Torino, să vedem filmul ăla, *Taxi Driver,* de care vorbesc toate ziarele în afară de cele sportive pe care le citeşte Mollo. Rula la Cinema Romano, în galeria aia foarte frumoasă din Piazza Castello, care cred că se numeşte Subalpina, toată plină de plante şi scări şi balcoane şi magazine şi în plus cu patru sau cinci punkişti incredibili, mult mai punk decât noi, cu părul drept, identici cu ăia arătaţi la televizor la Londra, şi care în locul acela păreau chiar debarcaţi de pe altă planetă. În faţa cinematografului se află cafeneaua aceea toată numai vitrine şi stucaturi şi aurituri, Baratti & Milano, şi punkiştii stăteau aproape de intrare şi se uitau ameninţători la damele care se duceau acolo să-şi bea ceaiul. Din când în când opreau câte una ca să-i ceară ceva mărunţiş, şi ele o întindeau rapid, speriate de părul numai ţepi şi de gecile lor cu ţinte şi de ghetele amfibii enorme şi de pantalonii scoţieni plini de fermoare. Până când una din dame a exclamat *Şi tu ce cauţi pe-aici?* Şi a luat de ureche o fetiţă îmbrăcată toată în negru, târând-o de acolo cu sila.

Filmul ne-a plăcut aşa de mult că l-am văzut de două ori la rând. Când am ieşit de la cinema, patru ore mai târziu, punkiştii dispămseră. Franz, după ce a făcut câţiva paşi, şi-a trecut o mână prin frizura de cocoş şi a început să repete cu voce tare *Acuma văd limpede* şi când am întâlnit un tip cu haină şi cravată a observat că tipul se uită la el ca oricine s-ar uita la un Zazzi care vorbeşte singur, repetând cu voce tare *Acuma văd limpede* şi i s-a aşezat în faţă şi i-a spus: *Hei, tu vorbeşti cu mine? Vorbeşti cu mine? Da' vorbeşti cu mine? Hei, nu sunt decât eu aici! Hei, tu, cu cine crezi că vorbeşti?* A trebuit să-l trag de acolo ca să evit să se dezbrace homeric şi să sară pe tip ca viteazul Hector. Bine că tipul a înţeles cum stăteau lucrurile şi a şters-o.

Pe urmă, în timp ce ne întorceam pe jos spre gară trecând prin Porta Palazzo, cu sirenele poliţiei care urlau, şi Franz

îmi zicea că mâine, adică azi, avea să se ducă la frizer să se tundă, dar de data asta exact ca în *Taxi Driver* şi eu nu reuşeam să-mi scot din cap coloana sonoră a filmului, mi-a venit în minte că, în afară de faptul că filmul se petrece la New York şi că eu n-am luptat niciodată în Vietnam şi n-am nici măcar vârsta pentru permisul de conducere, şi eu eram în fond ca taximetristul ăla, Travis, care şi-ar da o mână ca să poată vorbi cu acea Betsy, aşa cum cu mi-aş da o mână ca să reuşesc să vorbesc cu Margherita, care, deşi nu se află în stafful unui senator al Statelrir Unite, totuşi este fata unui dentist.

În tren, Franz a izbutit să stea aşezat exact vreo două minute. Apoi s-a apucat să facă flotări pe coridor, repetând cu voce tare: *Singurătatea ne-a urmărit toată viaţa peste tot în baruri în maşină pe străzi nicăieri nu există ieşire m-am născut ca să fiu singur.* Vagonul era plin de funcţionari care se întorceau acasă de la muncă. *Astăzi este opt iunie,* a spus Franz, deşi în realitate nu suntem decât la mijlocul lui mai. *Viaţa mea a luat un alt curs zilele treceau fără nimic nou, imposibil să le distingi una de alta, toate la fel, toate una după alta, pe urmă deodată iată schimbarea.* Lumea aşezată pe celelalte banchete se uita la el ca la un nebun. *Acuma trebuie să-mi revin în formă, statul aşezat m-a făcut să devin o legumă, muşchii au dispărut, de azi înainte cincizeci de flotări în fiecare dimineaţă.* Din fericire el nu şi-a dat seama, ocupat cum era cu gimnastica. *Cincizeci de flotări, niciun tranchilizant, nicio mâncare proastă, de acum înainte viaţa mea va fi reorganizată, toţi muşchii mei vor fi tensionaţi.* Când a trecut controlorul s-a făcut că nu-l vede. *Trebuie să mă organizez, fiecare muşchi trebuie să fie tensionat la maximum.* Brusc a spus chiar *Trebuie să nu mai fumez.*

Eu în schimb am făcut călătoria de întoarcere uitându-mă pe fereastra trenului la soarele roşu care cobora până a dispărut dincolo de munţi, şi la mutra mea reflectată în

geam. Şi nu era o mutră de Taxi Driver. Era o mutră atât de copilărească încât iar am roşit, ruşinându-mă de mine însumi. Într-o zi, mi-am spus, sper să cresc şi eu. Şi să nu mai roşesc tot timpul. Chiar dacă, atunci când m-am uitat la adulţii din jurul nostru, la valijoarele lor de imitaţie de piele, la cravatele lor lăsate în jos, la hainele lor sărăcăcioase şi la mutrele lor la fel cu faţa lui tata când se întoarce seara acasă de la muncă, ei bine, ca să spun drept nu-mi plăceau deloc. Da' chiar deloc.

85
TAXE

Televizorul merge.

În ciuda interdicţiei ministrului de Interne Francesco Cossiga, radicalii nu au renunţat la organizarea unei manifestaţii la Roma pentru a sărbători aniversarea victoriei la referendumul asupra divorţului.

Se văd imagini de la o demonstraţie.

Iar ca urmare a ciocnirilor violente provocate de civili în Piazza Navona, poliţia a intervenit pentru a împrăştia manifestaţia.

Toată seara maică-mea i-a făcut mutre lui tata.

Unii manifestanţi au fost atinşi de gloanţe de pistol.

Azi după-amiaza, pe când se ducea la casa parohială să-l vadă pe adoratul ei don Curio, s-a întâlnit cu surorile ei.

Între aceştia se găsea o fată de nouăsprezece ani, pe nume Giorgiana Masi, împuşcată în apropiere de Podul Garibaldi, la câţiva metri de locul unde demonstranţii ridicaseră o baricadă.

Ieşeau de la avocatul comercial.

Tânăra a decedat puţin mai târziu la spital.

Amândouă erau puse pe râs.

Forțele de ordine au dezmințit că fata ar fi fost lovită de un glonte tras de un agent în civil, cum au susținut unii martori.

Ea le-a întrebat de ce râdeau.

Din câte rezultă după o reuniune ținută în prezența generalului Dalia Chiesa, ar fi fost într-adevăr lovită de un glonte rătăcit tras de demonstranți.

Ele nu s-au putut abține şi i-au răspuns că abia fuseseră să ridice declarațiile de venituri ale soților lor, care pentru fisc sunt amândoi fără avere şi au chiar datorii la stat.

Gherila s-a calmat pe străzile Romei numai spre nouă seara, la şapte ore de la începutul ciocnirilor.

În vreme ce noi ne plătim taxele până la ultima liră. Toată vina este a tatei care, spre deosebire de industrieşelul Cavaler al Ordinului Muncii sau de asesorul pentru construcții civile, este un muncitor.

În ceea ce îl priveşte pe ministrul de Interne, Cossiga a dezmințit categoric prezența la manifestație a unor polițişti îmbrăcați în civili şi înarmați.

Mă uit la ceas.

În teorie ar fi ora de cină.

Dar nu mi-e foame.

86
OCUPAŢIE, PARTEA A DOUA

Franz mă sună la şapte dimineața, în vreme ce mănânc pesmeți şi cafea cu lapte.

— Fii atent că astăzi o să proclamăm OCUPAREA, face el. Prea e groasă povestea cu fata pe care au OMORÂT-O la Roma. Dar trebuie s-o luăm înaintea lui Cavalla şi a directorului, care altfel scot cămaşa cu obişnuita adunare pe institut şi gata.

La opt fără un sfert suntem în faţa grilajului şcolii, în loc să fim, ca de obicei, parcaţi în faţa barului. Franz parlamentează cu gaşca Berta.

— Dacă voi ne daţi o mână de ajutor, având în vedere că numai noi doi, normal, nu am reuşi să pichetăm, transformăm această poziţie în VALUL ATLANTIC, nu, în LINIA GOTICĂ, nu, nici asta, în LINIA SIEGFRID. Şi cât ai zice peşte proclamăm AUTOGESTIUNEA.

— Autoce?, îl întreabă unul dintre băieţii Berta.

— AUTOGESTIUNEA. Practic punem stăpânire pe şcoală. Adică, pe scurt, le băgăm morcovul în CUR profilor, rânjeşte, cu geanta militară plină de zvastici în bandulieră şi cu ochii ieşiţi din orbite.

— Şi de ce?, întreabă al doilea Berta.

— Cum de ce?

— De ce să facem chestia asta? întreabă al treilea Berta.

— Pentru ce s-a întâmplat la Roma.

— Şi ce s-a întâmplat la Roma?

— Poliţia A OMORÂT o studentă de nouăsprezece ani.

— Aha.

— Şi, având în vedere că, în definitiv, deşi era de partea RADICALILOR RAHAŢI POPONARi RUPŢI ÎN CUR ŞI TRĂDĂTORI, era o distinsă colegă a noastră, trebuie să ne facem auzită vocea. Folosind prilejul între altele ca să protestăm împotriva acestei şcoli BURGHEZE, unde învăţăm toate chestiile din punctul de vedere al patronilor. În teorie noi ar trebui să facem orele...

Cei trei Berta se uită unul la altul.

— În sensul ca să le facem pentru cine vrea. Dar nu la modul serios. Poate că în afară de a vorbi despre evenimentele de la Roma am putea, ce ştiu cu, şi să SABOTĂM closetele, să DEVASTĂM biroul directorului, să 1NCENDIEM cancelaria profilor...

— Da' ocupațiile nu se fac când nu funcționează caloriferele? observă primul Berta.

— Ei şi? izbucneşte Franz. La nevoie le SPARGEM şi pe alea, lăsând deoparte faptul că acuma sunt închise.

— Oricum, dacă ocupăm şcoala la noapte trebuie să dormim aici, clarific eu. Şi probabil şi mâine.

Cei trei Berta se uită iar unul la altul.

— Azi după-masă trebuie să scot motorul de la mecanic, zice cel mai mic dintre ei. Şi diseară am finala Turneului de fotbal al Munților.

— Aha, atunci, face fratele mai mare. Atunci am terminat.

Şi cel de-al treilea adaugă:

— Finala e finală.

Se întorc pe călcâie. Aruncă o privire spre bar. Sunt deja la vânătoare de şcolari mici.

Acuma e rândul lui Franz şi al meu să ne uităm unul la altul.

— Ce ignoranți, scuipă pe jos. Da' cum PULA mea fac asta? Cu tot ce se întâmplă în Italia asta DE CĂCAT, ăia se gândesc la finala Turneului de fotbal al Munților şi la motor!

— Şi ție puțin îți pasă de ce se întâmplă în Italia asta de căcat, Franz!, îi spun. Voiai numai să grăbeşti sfârşitul şcolii.

— Şi ce-i cu asta? Doar nu crezi că toți ăştia care ocupă şi autogestionează, de la Trento la Palermo, o fac animați de idealuri înalte?

— Ce ştii despre asta tu?

— Dă-le timp, ce Dumnezeu! Aşteaptă ca revoluția să nu mai fie la modă şi ai să vezi cum SE RECICLEAZĂ, în câțiva ani. Istoria te învață. În Italia, până când Marele Consiliu să nu-l trădeze pe El, toți erau fascişti, cu excepția a doi sau trei cu domiciliu forțat sau fugiți în Elveția. Pe urmă nimeni, în afară de cei doisprezece JEGOSI NENOROCIȚI de la Salo. Crede-mă, Attila, asta e o țară de pungaşi. Idealiştii crapă,

fie ei roşii sau negri. Şi până la urmă pungaşii îşi văd de treburile lor.

Îşi aprinde o Marlboro.

— Îmi pun la bătaie COAIELE. Tu nu ai idee câți din cei care în Şaizecişiopt, la Universitatea de Stat din Milano sau la La Sapienza din Roma, umblau îmbrăcați eskimo şi cu barbă au un viitor GARANTAT de liber-profesionişti ca tăticu', sau la limită de PROFESORI DE NIMIC cu leală de la stat, vezi-o pe Cavalla. Ăştia care acuma vor să facă revoluția proletară cu gloanțe de P-38 şi-au pierdut mințile şi cu siguranță au s-o sfârşească prost. Dar ăilalți şi-au şi pus deja CURU' la adăpost.

În jurul nostru, elevii au început să intre.

— Ce facem? îl întreb.

— În afară de a ne înrola în trupele de mercenari care în Africa luptă din răsputeri sub comanda unor foşti ofițeri din Waffen SS deja decorați cu Crucea de Fier Clasa întâi cu Frunze de Stejar, Spade şi Briliante, al căror singur crez este, dincolo de clasicul ONOAREA MEA SE NUMEŞTE CREDINȚĂ, zazzicul şi nepieritorul NOI NU NE PREDĂM NICIODATĂ – ACUM ŞI TOTDEAUNA ATAC TOTAL?

— În afară de asta.

Se uită în jur.

— Dacă nu putem ocupa CU TOTUL întreaga şcoală, să facem cel puțin o adunare din aia pe institut.

Intrăm şi noi. Dar când ajungem în clasa noastră, Cavalla explică deja. Adică citeşte cuvânt cu cuvânt ce scrie în manual.

— Şi voi doi? De ce intrhați la orha asta?

— Personal, după cum ştiți, eu nu am făcut Şaizecişioptul, îi zice Franz. Dar poate că este cazul ca dumneavoastră, care l-ați făcut, să cereți domnului director să autorizeze o adunare pe institut.

— Şi pentrhu ce, mă rhog?

— Cum? Nu ştiți, doamnă profesoară? O fată de nouăsprezece ani a fost UCISĂ de poliție la Roma!

— Zazzi! Darh ce spui? La telejurhnal s-a spus clarh că tânărha aceea a fost omorhâtă de un glonte rhătăcit plecat dintrh-un grhup de demonsirhanți!

— Ca de obicei agenți provocatori în civil, îi replică Franz.

— Dacă ministrhul de Interhne spune că nu existau acolo polițiști în civil, înseamnă că nu existau polițiși în civil! izbucneşte ea, pe linia partidului. Şi cu atât mai puțin agenți prhovocatorhi! Singurhul prhovocatorh eşti tu! Darh ajunge! La ascultat!

Are şi ea o singură fixație.

87
ALICE!

— Alice!

— Frățioare!

Îmi dau jos geanta cu cărți. Ne aruncăm unul în brațele celuilalt.

— Ce faci aici?

— Mă întorc la Milano?

— Nu!

Rămânem îmbrățişați mult timp. Strâns lângă ea inspir cu putere ca să simt parfumul ci de paciuli. Şi unde mai zici că-l detestam. Pe urmă îmi dau seama că lipseşte ceva.

— Şi părul? o întreb.

— L-am tăiat!

— Dar e foarte scurt!

— Nu-ți plac aşa?

— Da, dar... înainte îți stătea aşa de bine...

— Am înțeles, îți fac scârbă.

— Nu, deloc. Eşti o punkistă grozavă!

— Punkistă?

— Da.

— Ca tine.

— Ca mine.

— Da' nu sunt cam nazişti aceşti punkişti?

— Nu! Punkiştii sunt contra tuturor!

— Sigur?

— Cum să nu! în afară de colegul meu kamikaze, Franz Zazzi. Care însă era deja nazist de felul lui.

— La Milano se aude însă că da, sunt nazişti.

Nu pot să cred. Şi dacă are dreptate Franz?

— Katanghezii îi iau cu bâtele pe punkişti, îmi zice ea.

— Şi cine mai sunt şi katanghezii ăştia?

— Serviciul de ordine al Mişcării Studenţeşti. Dacă te prind la Santa Marta cu vreo chestie gen Sex Pistols ai încurcat-o.

— La Santa Marta?

— Un loc sub ocupaţie, în centru. Frecventat de lume de toate felurile. Am fost şi eu acolo de vreo două ori. Dar de la o vreme nu mă mai duc. Oricum, pariez că nu ştii nici măcar cine sunt Clash?

Clash? Rămân interzis.

— Nu ştii cine sunt Clash!

— Cum să nu, mormăi eu, Clash, desigur.

— Nu ştii cine sunt Clash! Recunoaşte!

Ce pacoste.

— Îşi face freza tip cocoş de munte şi nici măcar nu ştie cine sunt Clash! râde ea de mine.

— Ei bine, nu ştiu cine sunt Clash. Şi ce-i cu asta?

— E foarte grav să nu ştii cine sunt Clash, îmi zice ea, cu o faţă foarte serioasă. Şi pariez că nu ştii nici măcar cine sunt Fetent.

E adevărat, chiar nu ştiu cine sunt aceşti Fetent.

— Să nu-mi spui că, pe lângă că nu ştii cine sunt Clash, nu ştii nici cine sunt Fetent!

— Sigur că ştiu cine sunt Fetent, mint eu cu neruşinare.

— Şi cine sunt?

Ezit.

— Hai, bagă. Ce disc au Fetent ăştia, ştii?

La dracu', m-a prins.

— Titlurile discurilor nu mi le aduc aminte.

— Sigur, dumnealui nu-şi aduce aminte titlurile discurilor. Foarte comod.

— Fetentmania! încerc eu.

Ea clatină din cap.

— Superfetent! mai bag eu.

Ea se uită la mine cu dispreţ.

— Fetent Generation! mă arunc.

— Mi-e milă de tine! face ea.

— Ascultă, ţi-am spus! Nu-mi aduc aminte titlurile discurilor!

— Aş vrea să le văd şi eu! râde ea. I-am inventat eu acum pe Fetent ăştia!

„Ce ticăloasă!" şuier şi şarjez cu capul în piept, începem să ne înghiontim rău. Ea încearcă să-mi pună piedică. Eu o iau de şolduri şi încerc s-o gâdil. Îndată se face că nu suportă. Dar în realitate chiar nu suportă.

— Ali! râde. Termină imediat!

— Nici nu mă gândesc!

Se contorsionează toată.

— Îmi faci rău!

— Aşa-ţi trebuie!

Nu reuşeşte să se abţină de râs. Are lacrimi în ochi. Îşi pierde echilibrul şi alunecă pe jos, trăgându-mă după ea.

— Cine sunt Fetent, mormăi eu. Îţi arăt eu!

Ea reuşeşte să scape. Se scoală şi face un salt spre divan. Apucă o pernă şi mi-o trage în cap.

— Tu eşti o fetent! ţip.

Ea îmi aruncă altă pernă drept în nas.

— Na, fetentul eşti tu!

Mă pregătesc să-i sar în spinare când în spatele nostru auzim un zgomot. Alice şi cu mine ne întoarcem pe loc. Mama. S-a întors dintr-una din vizitele ei zilnice la parohie.

— Plec mâine înapoi, îi zice Alice înainte ca ea să poată deschide gura.

— Mâine? o întreb. Deja?

Ea îmi surâde, făcând cu capul semn că da.

— Am venit să-mi salut frățiorul, îmi spune, punându-mi un braţ în jurul umerilor. Îmi lipsea foarte tare.

— Şi tu mi-ai lipsit foarte tare!, spun eu, aplicându-i o pupătură ştampilă pe un obraz.

Mama noastră bate în retragere, fără o vorbă.

Alice şi cu mine ne privim şi izbucnim în râs.

88
LA LONDRA

— Şi dacă-ți spun un secret?
— Şi dacă-mi spui un secret?
— Rămâne secret?
— Rămâne secret!
— Sigur?
— Sigur!
— Sigur sigur?
— Sigur sigur!

Alice şi cu mine stăm jos pe podeaua camerei mele, care odată era şi a ei. Pe pat se află ultimul număr din „Alter Alter”. Mi l-a adus de la Milano cu o carte de fotografii despre Rezistență şi una despre manifestațiile de stradă din ultimii ani. Mai târziu o să mergem la bunicu’. Şi pe urmă o să ne ducem să ne plimbăm pe câmp. Poate până la stejarul meu. Dar înainte de asta, Alice vrea să-mi vorbească.

— Am trecut să te văd pentru că mâine plec, îmi spune.

— Ştiu. Te întorci la Milano.

Ea îmi surâde. Dar nu e surâsul ei din totdeauna, glumeț şi afectuos totodată. E un surâs îngrijorat.

— Nu. Nu mă întorc la Milano, zice.

— Cum nu te întorci la Milano?

— Nu mă întorc. Punct.

— Şi unde te duci?

Ezită.

— Pot să aflu? insist.

Nu deschide gura.

— Haide, ai încredere sau nu?

— În Anglia.

— În Anglia?

— La Londra.

— La Londra?

Face semn că da.

— Ce-o să faci acolo?

— Nu ştiu. Să mă uit în jur, să zicem.

Îşi mângâie părul tăiat scurt cu un gest nervos al mâinii.

— Şi universitatea?

— Universitatea rămâne la Milano, schițează un râset.

— Dar... şi toate examenele pe care le-ai dat?

— N-am dat nici măcar un examen.

— În ce sens, iartă-mă, n-ai dat nici măcar un examen?

— În sensul că n-am dat nici măcar unul. Niciunul. Un adevărat dezastru, asta este surioara ta!

— Şi ce-ai făcut în ăştia doi ani?

Se scoală în picioare. Se duce la fereastră. Se uită afară. Oftează.

— Într-o zi am să-ți povestesc, îmi spune, întorcându-mi spatele.

Am înțeles, cred.

— Am înțeles, îi spun eu.

Se întoarce. Mă priveşte. Are un aer serios. Tocmai ea, care nu-i în stare să stea serioasă mai mult de o secundă. Care glumeşte mereu. Care mă ia mereu peste picior. Chiar aşa, mă ia peste picior şi-acuma.

— Ce-ai înțeles?, mă întreabă.

— Că mă iei peste picior, mă hlizesc, convins că am demascat-o. Sigur că mâine te întorci la Milano. Şi cu examenele eşti în regulă. O băşcălioasă, ca de obicei, asta eşti.

Ea strânge din umeri. Expresia nu i se schimbă.

— Nu, zice ea. Nu te iau în râs. Crede-mă.

Îşi trece iarăşi mâna prin părul tăiat scurt, cu un gest nervos. Mă uit la exemplarul din „Alter Alter” de pe pat. Nu înțeleg.

— Pariez că ai fost într-o grupare şi ai practicat amorul liber şi acuma o întinzi în India cu un logodnic hippy, îi spun.

— Nu mai e vremea pentru comuniuni şi amor liber şi India şi logodnici hippy, zâmbeşte ea.

De data asta zâmbetul e sincer.

— Aha! Atunci pleci într-adevăr la Londra, dar cu un logodnic punk!

Alice nu-mi răspunde imediat. Pe urmă se aşază iar pe jos, lângă mine, şi mă îmbrățişează strâns.

— Ei bine, da, m-ai prins. Plec la Londra cu logodnicul meu... punk.

— Grozav! exclam eu. Cum îl cheamă?

— E acel Steve de care ți-am scris.

— E englez?

— Nu, e din Sesto San Giovanni.

— Aha.

— Un oraş satelit al Milanului. Unde sunt marile uzine Breda, Falk, Magneți Marelli.

— Şi ce face Steve la Sesto San Giovanni?

— E muncitor, cu toți cei din Sesto San Giovanni. Dar s-a săturat să lucreze în uzină. Şi-atunci a cumpărat chitara aia de care ți-am scris şi mâine plecăm la Londra să punem pe picioare un grup... Un grup punk.

— Ei, haide! fac eu, luat de entuziasm. Pariez că nu aveți baterist. Vin şi eu.

— Nu, tu nu. Ai numai paisprezece ani. Şi trebuie să înveți.

— Ştii ce frumos ar fi fost! Măcar dacă aş fi putut să mă înscriu la conservator... Totuşi, acuma că mă gândesc, sigur nici Ramones n-au făcut conservatorul...

— Aşa este. Depinde de ce ai înăuntrul tău, şi de cât de mult te implici şi crezi în ceea ce vrei să faci. Trebuie totdeauna să pretinzi maximumul, frățioare. Mai ales de la tine însuți. Să nu te dai niciodată mulțumit de viață.

89
BEŢIA VESELĂ ŞI BEŢIA TRISTĂ

Când ajungem la bunicu' îl găsim rătăcind prin grădină, între tufele de roşii. În mână ține o stropitoare. Tot la doi paşi se apleacă să ude plantele legate de bețe lungi de bambus. Numai că stropitoarea e goală.

— Alice! Attilio! ne zâmbeşte larg de sub pălăria de pai galben şi de sub ochelarii de vedere lipiți cu scoci. Ia uite-i, nepoții mei preferați!

— La drept vorbind, suntem singurii! zâmbim noi.

El se preface că n-a auzit. Pune jos stropitoarea şi se şterge pe mâini de pantaloni. Apoi, încurcându-se între conopide, vine spre noi cu brațele deschise.

— Doamne! Ce surpriză! face, strângându-ne la piept. Nu vă aşteptam!

Răsuflarea lui miroase a vin. Azi la masă trebuie să fi cam exagerat.

— Dacă aş fi ştiut că e şi Alice, mă duceam să cumpăr nişte gogoşi! Când domnişoara soseşte în vilegiatură de la Milano trebuie să sărbătorim!

Trece peste un tufiş de iarba Sfântului Petru şi ne face semn să-l urmăm sub sălcii, unde a aranjat două taburete de lemn şi un şezlong din fâşii de plastic roşu. Lângă şezlong se află o găleată cu apă rece în care se găseşte o sticlă mare. Pe eticheta scrisă de mână citesc *Barbera recolta 1974.* Ne aşezăm la umbra copacilor. Noi pe taburetele de lemn, el în şezlong.

— Şi-atunci? Ce faci, Alice? Te întreb pe tine, pentru că el vine pe la mine mai des, zâmbeşte.

— Bine, bunicule. Mulțumesc.

— Şi universitatea?

— Aşa şi-aşa, face Alice.

El scoate dintr-un buzunar al pantalonilor un pachet, îl deschide. E un salam. Din celălalt buzunar îşi scoale briceagul elveţian. Îl deschide şi pe acesta. Pe urmă taie o felie de salam pentru Alice, una pentru mine şi una pentru el. Şi ne zice:

— Nu contează. Sărbătorim oricum.

Alice şi cu mine nu ne lăsăm rugați. Bunicul ştie că suntem morți după salam.

— O picătură de Barbera? ne întreabă.

Cu gura plină, amândoi facem cu capul semn că nu.

— Ai o Coca-Cola? molfăi eu.

— Coca-Cola? Nu spune tâmpenii! Coca-Cola se foloseşte ca să scoți cuiele ruginite.

Se scoală din şezlong. Se îndreaptă spre casă, puțin nesigur pe el. Dispare în spatele perdelei verzi trase peste prag. Alice şi cu mine ne privim şi zâmbim.

— Ce aiurit! îmi zice ea.

— Cine ştie după ce s-a dus.

Bunicul apare din spatele perdelei verzi. În mână ţine o sticlă de apă minerală marca Hobby, două pahare din acelea recuperate de la pasta Nutella, o pâine şi un alt pachet. Ajunge la noi, ne dă să ţinem apa minerală şi paharele, se aşază din nou în şezlong şi deschide al doilea pachet, înăuntru se află o felie de brânză.

— Toma di Lanzo, ne informează. Cine vrea e rugat să ridice mâna, dragi copii.

Alice şi cu mine, singurii dragi copii prezenţi, ridicăm mâna. Atunci el taie câte o felie de pâine şi una de brânză pentru fiecare. Dar când ni le întinde, rămâne interzis.

— *Cristeleison!* Chiar am băut!

Se scoală iar. Se apropie de Alice. Se uită atent la ea.

— Dar... visez sau sunt treaz? face. Alice! Şi părul? Ce-ai făcut cu părul?

— Ei, l-am tăiat.

— Era aşa de şic!

— Acuma e mai şic să-l porţi scurt.

— Ei aş?

Se vede bine că îi vine greu să creadă. Se aşază iar.

— Bine, oricum o să crească. Şi pe urmă, frumoasă cum este, nepoată-mea îşi poate permite.

Ca totdeauna. Când vede că ori eu, ori Alice tăiem coaja de la brânză clatină din cap. El o zgârie doar la suprafaţă şi o mănâncă.

— Aruncaţi ce e mai bun!

Bem puţină apă minerală. Nu-i rea, rece din frigider pe căldura asta!

— Biscuiţi vreţi? ne întreabă bunicul.

Aşa e el făcut. Nu ştie ce să ne mai ofere ca să fim mulţumiţi.

— Ieri am cumpărat un pachet de Ringo. Şi am şi napolitane. Cu vanilie şi cu ciocolată. Şi tipsuri...

— Tipsuri? îl întrerup, privindu-l mirat.

— Tipsuri? îmi răspunde el, privindu-mă mirat.

— Ai spus tipsuri, îi zice Alice.

— Aha, chipsuri, îşi dă o palmă peste o coapsă. Chipsuri, tipsuri, zice şi izbucneşte în râs.

Dintr-odată, bunicul râde de nu se mai poate opri. E obligat să pună jos brânza şi cuțitul ca să se țină de burtă. Râdem şi noi.

— Chipsuri, tipsuri... repetă tuşind între un hohot de râs şi altul.

— Chipsuri... tipsuri... repetăm şi noi, înecându-ne de râs.

Din fericire, bunicul are beția veselă, nu tristă. E contagioasă. Îşi şterge lacrimile cu batista. Curând va începe să cânte. Dar îmi vin în minte cele spuse de Alice. Care o să plece la Londra. Şi care a trecut înadins ca să mă salute, pentru că cine ştie când ne-om mai vedea. Şi chiar dacă nu reuşesc să nu râd şi eu în fața bunicului care râde în felul ăsta, undeva în sinea mea devin trist.

90
PE PAJIŞTI

Înainte să ne întoarcem acasă pentru cină, după ce l-am salutat pe bunicu', Alice şi cu mine ne ducem să ne plimbăm puțin pe pajişti.

Discul portocaliu al soarelui atârnat peste dunga verde a pădurii e pe cale să apună. E o lumină foarte frumoasă şi pe cărarea umbrită de copaci aerul e aproape răcoros. E duminică şi în jur totul e pustiu. Ne întâlnim numai cu o pisică roşcată care ne observă ghemuită în iarbă şi nu face nicio mişcare când încerc s-o strig. Alice îi zâmbeşte. Nu vorbim cine ştie ce. Ba chiar niciunul din noi nu deschide

gura. Ne mulțumim să facem împreună această plimbare pe care am făcut-o de atâtea ori, de pe când eram mici. În vreme ce păşim îmi dau seama că ştiu pe dinafară fiecare piatră, fiecare bucată de cărămidă îngropată în praf, fiecare smoc de iarbă din mijlocul cărării. Imediat după curba unde cresc unul lângă altul cei doi castani mai înalți, iată şi cuiul mare şi ruginit pe care am avut mereu tentația să-l culeg şi pe care nu l-am cules niciodată. Îndată după el, piatra verde care iese din pământ şi care m-a uimit totdeauna din cauza culorii ei. Pe urmă zgomotul scânteietor al primului pârâu. Şi pe urmă enorma grămadă de bălegar puturos, pe lângă care când treceam îmi țineam totdeauna respirația. Astăzi însă sunt atât de fericit că fac plimbarea asta cu Alice încât mirosul bălegarului mi se pare un parfum de bună calitate.

Mergem unul lângă altul. Din când în când ea se apleacă să culeagă un fir de iarbă. În locul obişnuitelor ei cămăşuțe indiene aprins colorate poartă un tricou oarecare. Dar sub blugii evazați observ sandalele de piele pe care le poartă totdeauna în anotimpul ăsta. Eu n-am vrut niciodată să port sandale. Prefer încălțările închise. Chiar vara, când e foarte cald şi toată lumea umblă fără ciorapi, eu îi pun totdeauna. M-a luat mereu peste picior, Alice, pentru povestea asta cu ciorapii în august. Şi totdeauna trişa când jucam cărți acasă la bunicu'. Şi totdeauna mi-a povestit tot felul de trăsnăi. Ca atunci când vara trecută a venit să ne vadă pentru câteva zile şi jura că devenise antrenoarea unei echipe de baschet de la Milano, prima echipă de baschet feminin din Italia. Şi că mulțumită metodelor ei de antrenament era lidera campionatului. La televizor se desfăşura Olimpiada, vara trecută, şi în timpul meciurilor de baschet ea tot îi dădea cu comentarii tehnice şi analize ale acțiunilor de joc, şi tot timpul arunca chestii de tipul *ei, arbitro, dar aia e o pasă dublă,* sau *pe naiba fault în aer şi lovituri libere, playmakerul a simulat* sau *după mine, ar*

trebui să treacă la apărarea om la om în zona aia şi eu eram convins la sfârşit că ea chiar devenise antrenoarea echipei de baschet feminin din topul campionatului. Pe urmă, când am întrebat-o dacă data viitoare când venea să ne vadă poate să-mi aducă o minge mi-a spus: *clar că un frăţior care înghite toate tâmpeniile astea chiar nu-l meritam.* Treabă că-ţi venea s-o iei la palme, numai că are braţele mai lungi ca ale mele şi mă ţine la distanţă fără probleme.

Sărim peste un şanţ şi părăsim cărarea ca să ne înfundăm în iarba înaltă, sub două şiruri de mesteceni. La stânga noastră un lan de grâu care începe să devină auriu. La dreapta o întindere de fân care aşteaptă să fie strâns. Îmi place mirosul de fân. Miroase a vacanţă. Şi îmi place şi mirosul ierbii abia cosite şi cel al ierbii înalte prin care înaintăm. Îmi place şi zgomotul paşilor noştri. Şi tăcerea noastră. Un corb deasupra noastră face CRA CRA CRA. Acolo unde fânul aşteaptă să Fie strâns, cineva şi-a lăsat coasa sprijinită de un piersic. La picioarele pomului zăresc piatra de ascuţit coasa. Mă uit în jur, aşteptându-mă să-l văd pe proprietarul locului, dar nu e nimeni. Apoi, dintr-odată, cele două şiruri de mesteceni se întrerup şi în faţa noastră se deschide o pajişte enormă, cea unde Alice şi cu mine, copii fiind, făceam întrecerile noastre la alergări. Ne oprim să o privim.

— Vrei? o întreb.

— Cine ajunge primul la linia pomilor, face ea.

— La trei?

— La trei.

Trasez o linie în iarbă cu talpa unuia din bascheţii mei putrezi. Luăm poziţie. Eu mă aplec uşor înainte. Alice rămâne dreaptă. Numărăm.

— Unu...

— Doi...

— Trei!

Plec ca o rachetă. Îmi coordonez perfect braţele şi picioarele. Ajung aproape la jumătatea pajiştii. Linia *M* pomilor din fund se apropie din ce în ce. Controlez cu coada ochiului cât avantaj am asupra lui Alice. N-o văd. Odată nu era aşa înceată. Întorc capul fără să mă opresc. CĂCAT! Mă opresc din alergare. E tot acolo, la linia de plecare, râzând, ticăloasa.

— Proasto! îi strig, îndoit în două mai rău decât Mollo, cu răsuflarea tăiată.

Ea vine lângă mine zâmbind şi se pregăteşte să-mi dea o sărutare. Eu o împing.

— Haide!, zice. Glumeam.

— Lasă-mă-n pace...

— E vina mea dacă tu cazi mereu în plasă?

— E ultima dată când mă mai păcăleşti.

— N-aş pune pariu!

— E ultima dată, jur!

— O să vedem.

— N-am să mai alerg niciodată cu tine. Niciodată.

Pe urmă îmi trece. Smulg un fir de păpădie şi i-l suflu în faţă. Ea smulge un altul şi mi-l suflă mie în faţă. Am făcut pace.

Ar trebui să ne întoarcem acasă pentru cină, dar cine are chef să se aşeze la masă? Mergem mai departe. Străbatem o bucată de pădure atenţi să nu ne încurcăm în arbuştii de mure. Trecem din nou în tăcere peste un covor de ferigi. Amândoi ştim încotro ne ducem. Când ajungem la pârâu trecem pe malul celălalt mulţumită pasarelei făcute din pietrele aşezate în şir indian la suprafaţa apei. Urcăm pe malul acoperit de flori de nu-mă-uita. Ocolim un lan de porumb şi tăiem în diagonală unul de secară, deşi n-ar trebui. Şi după un alt pâlc de pomi şi un alt şanţ, iată-ne, în sfârşit. În faţa stejarului meu. Stejarul cel mai înalt şi cel mai frumos.

— Îți aduci aminte când veneam aici cu Tom?, mă întreabă Alice.

— Da.

— Era aşa de fericit. Alerga ca un nebun. La fel ca tine, adineauri. Dar în cerc.

Tom al nostru. Dragul, bătrânul Tom. În Dumnezeu n-am reuşit să cred, dar cu siguranță pe undeva trebuie să existe un paradis al câinilor de vânătoare. Alice şi cu mine ajungem la stejar. Ea îi mângâie trunchiul noduros. Şi eu, care dintr-odată mă simt din nou trist ca puțin mai devreme la bunicul, mă gândesc. *Cian, stejarule, fă aşa ca Alice să se întoarcă repede.* Şi ea e încă aici, cu mine, n-a plecat încă.

91
TV COLOR, PARTEA A PATRA

Acasă descoperim că în vreme ce eram plecați s-a întâmplat ceva. Nu pot să cred.

Mama noastră ne priveşte cu mândrie. Alice şi cu mine o privim pe mama noastră. Ne uităm unul la altul.

Ne uităm la televizorul color.

— E un Grundig! exclamă mama.

Noul Grundig în culori stă pe postamentul lui în locul vechiului televizor alb-negru. Mama noastră l-a şi acoperit cu un mileu croşetat. Îl aprinde. Alice şi cu mine fixăm ecranul. Se dă telejurnalul. Crainicul vorbeşte în culori în loc de alb-negru.

Ştiri dramatice din străinătate. Astă-noapte la două ore de Mogadiscio mascații germani sub comanda colonelului Ulrich Wegener au năvălit în interiorul aparatului Boeing 737 Lufthansa deturnat săptămâna trecută de un comando de terorişti palestinieni, omorând trei dintre cei patru piraţi şi eliberând pasagerii şi echipajul.

Mama noastră zâmbeşte extaziată.

În Germania, între timp, în închisoarea de maximă securitate de la Stammheim au fost găsite trupurile fără viaţă ale celor trei terorişti din banda Baader-Meinhof, printre care şi cel al fondatorului organizaţiei criminale de extrema stângă, Andreas Baader. Poliţia germană a descoperit de asemenea şi cadavrele lui Gudrun Esslin şi Jan Carl Raspe.

Mângâie telecomanda.

Puţin mai târziu, la Mulhouse, în Franţa, a fost descoperit trupul de asemenea fără viaţă al preşedintelui Confederaţiei industriaşilor germani, Hans Martin Schleyer, care, după cum este cunoscut, a fost răpit la Köln luna trecută de cealaltă bandă teroristă numită RAF.

Măreşte intensitatea culorilor. Imaginile par că iau foc. Devin de un roşu violet. Alice nu spune nimic.

— De unde l-ai luat? o întreb pe mama noastră.

— L-am câştigat la loteria organizată de enoriaşii părintelui don Ctirio, îmi răspunde ea fără să se clintească. Vechiul televizor alb-negru l-am donat ospiciului. Oricum nu mai funcţiona.

După cum a declarat presei purtătorul de cuvânt al guvernului german, ceea ce s-a petrecut în închisoarea de maximă securitate de la Stammheim a fost o sinucidere colectivă.

— Dar nu provocau cancer televizoarele color? întreb eu.

— Ce cancer! râde strâmb. Se spunea acelaşi lucru despre frigidere. Şi uite că suntem aici bine mersi!

Cotidianul parizian „Liberation" a publicat în ediţia de azi un josnic comunicat al teroriştilor: „După patruzeci şi trei de zile am pus capăt existenţei mizerabile a lui Hans Martin Schleyer".

92
ULTIMA ŞANSĂ

În dimineața ultimei lui şanse pentru a-şi remedia notele la matematică, Franz se prezintă la şcoală având la mijlocul manualului un exemplar din „Le Ore”. Se clatină.

— Doamne, Attila, mi se agață de un braț, cu ochii albaştri nebuni semiînchişi. Acuma chiar că e groasă.

— Franz, ce-ai făcut? îl întreabă Mollo, ridicând capul din formația Celor Mai Buni Băieți de Mingi de la Juventus din Toate Timpurile.

— UAH! face el, prăbuşindu-se pe scaun.

— Nu-mi spune că ai fumat chiar şi în dimineața asta, îi zic.

— Nu, rânjeşte el.

— Ai fumat.

— Nuuuu, încearcă el să se țină în sus. Îți par eu AFUMAT, scuze?

Îl privesc.

— Cu adevărat nu.

— Mi-a spus-o, pusherul meu de încredere... Vezi că asta e din aia bună... Ce mai chestie tare, m-am gândit, să te examineze în plin TRIP...

În clipa aceea intră profa de matematică, faimoasă în toată şcoala pentru tricourile ei rupte la subraț. În sfârşit.

— Zazzi, astăzi, dacă nu greşesc, am zis că o să ieşi la lecție ca să-ți îndrepți situația.

Franz îşi ține capul în mâini, cu pleoapele lăsate. Îi dau un cot.

— UAH! face. N-am fost eu, doamna profesoară!

— Zazzi, nu te acuzam de nimic. Ziceam doar că, dacă nu mă înşel, ar fi trebuit să fii deja aici. Hai, vino la tablă.

Franz se ridică, nehotărât. Înaintează către catedră târşâind picioarele. Ajunge la locul bătăliei.

— Ce ai, Zazzi? îi zice profa.

— Nu, nimic... se scutură el.

— Se poate şti ce ai, Zazzi? insistă ea.

Franz o priveşte ca şi cum ar avea în faţă o extraterestră.

— Ce are colegul vostru? ne întreabă profa.

Nimeni nu răspunde.

— Mollo, ce are Zazzi?

— Ce ştiu eu? bolboroseşte Mollo, stânjenit pentru că nu-i vine în minte aripa dreaptă.

Apoi îşi dă seama.

— Adică, se corectează, n-aş putea să ştiu, doamna profesoară. Poate e primăvara.

— E primăvara, Zazzi?, îl întreabă pe Franz profa. Uite că-mi pierd răbdarea. Dacă n-ai intenţia să redevii serios putem chiar să lăsăm totul baltă, oricum cel care o să se întoarcă în septembrie eşti tu.

— Eeehhhmmmm, încearcă el să-şi revină. Nu, nimic, doamnă profesoară. Doar că sunt puţin EMOŢIONAT din cauza importanţei interogării, atâta tot.

Ea îl priveşte încruntată.

— N-ai băut nimic, Zazzi, înainte de a veni la şcoală?

— Cine? EU? Să beau?

— Da, tu, să bei.

— Nu, doamna profesoară. Vă asigur că nu mi-aş permite-o niciodată, lăsând la o parte faptul că practic sunt abstinent.

— Da, alcoolicul clasei e Mollo, face ea, referindu-se la excursia de la Ravenna.

Dar Mollo, concentrat cum e pe formaţia lui, n-o aude.

— În sfârşit, continuă profa. Împarte tabla în două cu o linie verticală.

Franz însăilează o amărâtă de linie strâmbă.

— Apoi scrie în dreapta + 1,8... Bine... Şi în stânga – 0,9. Perfect. Acum, sub – 0,9 scrie cifra care trebuie pentru a face şi în partea stângă a tablei + 1,8.

Franz o priveşte interzis.

— Adică, doamnă profesoară?

— La dreapta tu ai + 1,8. La stânga – 0,9. Trebuie pur şi simplu să faci ca acel – 0,9 să devină + 1,8. E mai degrabă simplu, nu crezi?

— Da, doamnă profesoară.

Franz se gândeşte puțin. Apoi şterge – 0,9 şi în locul lui scrie + 1,8. Se întoarce surâzând către profesoară.

— Am făcut, o anunță.

— Zazzi, nu trebuie să-l ştergi pe – 0,9. Şterge-l pe + 1,8, nu pe ăla, pe celălalt, aşa, şi scrie din nou – 0,9. Bine. Acum nu încerca să ghiceşti, gândeşte. Dacă de-o parte ai + 1,8 şi în cealaltă ai – 0,9, ce trebuie să adaugi la acel binecuvântat – 0,9 ca să devină + 1,8?

Franz se întoarce către mine. *Plus doi virgulă şapte,* încerc eu să-i sugerez mişcând numai buzele.

— Nu te uita la colegii tăi, Zazzi. Uită-te la tablă. Hai, zi!

Franz se pune să numere pe degete. Mă întreb ce poate să-i treacă prin minte. La un moment dat are o tresărire, şi sub – 0,9 scrie un frumos + 1,8. Se întoarce surâzând spre profesoară.

— Uitați! anunță el.

Profa îl fixează impasibilă.

— Zazzi, îți comunic oficial că eşti în prima clasă de contabilitate. Nu în prima medie. Şi nici măcar în prima elementară. Vreau să-ți dau încă o posibilitate.

Franz îşi sprijină brațul de tablă şi studiază de aproape situația. Care, într-adevăr, nu se schimbase. La dreapta lui, -f1,8. La stânga lui, -0,9. Instinctiv mă trag de urechi. Mi se pare că aud trosnetul minții lui.

— Atunci? îl solicită profa.

— Ah, da!, se desprinde de tablă.

Reîncepe să numere pe degete. Se întrerupe. Numără din nou. Mâzgăleşte o cifră de neînţeles, apoi revine şi face, „Nu!" O şterge, începe să scrie o alta, scutură din cap, o şterge şi pe aia. Până când, istovit, trasează cu creta un frumos + 3,6.

— Voilà, doamnă profesoară! bâlbâie el cu un rânjet. PRACTIC pot să mă declar promovat. SAU NU?

93
MAI BINE O ZI CA LEUL

Situaţia se precipită definitiv la o săptămână până la sfârşitul şcolii, cu examenele în faţa noastră şi două ore cu Cavalla după noi. Astăzi profa i-a ascultat cu generozitate pe toţi cei în cumpănă între suficient şi insuficient,

Ca să vă dau încă o posibilitate, a spus. Pe toţi în afară de Zazzi.

— Zazzi, îmi parhe rhău, darh astăzi chiarh nu am timp să te ascult şi pe tine, îi spune când sună clopoţelul de recreaţie. Asta înseamnă că o să încerhe să fac o excepţie, chiarh dacă lămurhisem că terhminăm astăzi cu ascultărhile. Dacă nu grheşesc, mai avem o orhă mâine.

— Fără îndoială, doamnă profesoară, îi răspunde Franz, şi, în timp ce ea notează ceva în catalog, noi ieşim din clasă.

— SCROAFA!, îmi zice Zazzi, fără să-l trimită pe Mollo să cumpere sendvişuri.

A încetat s-o mai facă după Ravenna.

— Zazzi, îmi pare rău, dar astăzi chiar nu mai am timp să te ascult şi pe tine, şi checheche şi cotcodac. Ieri chiar am învăţat aproape jumătate de oră, mama dracului!

— Dacă reuşeşti să prinzi un şase, te amână la matematică, steno şi dactilo, dar cel puțin salvezi italiana şi nu te pică, Franz, îi zic.

În jurul tarabei cu sendvişuri este obişnuita îngrămădeală ca de meci de rugbi, cu mirajul sendvişului cu şuncă în locul mingii ovale.

— Dacă mă PICĂ şi anul ăsta, ai mei o să se supere rău, bolboroseşte el, luând dintr-un buzunar al blugilor lui trăsniți un pachet de Marlboro. Caz în care mă ARUNC într-un tren, PLONJEZ la Pisa, depun cererea de ÎNROLARE ca voluntar la paraşutişti şi-i BAG în PIZDA MĂ-SII! Şcoala asta de CĂCAT m-a scos de tot din sărite.

Scoate o țigară şi o brichetă.

— La Torino sunt institute private unde poți să faci doi sau trei ani într-unul, îi zic eu ca să-l consolez. Poate îi recuperezi şi apoi te întorci aici ca să faci anii trei şi patru.

— Să mă întorc aici ca să fac a treia şi a patra? îmi face el, cu ochii albaştri nebuni ieşiți din orbite. Nu, uite, Attila, eu aleg divizia Folgore! Prefer să sfârşesc strivit de pământ pentru că paraşuta nu s-a deschis, decât să mă întorc aici! MAI BINE O ZI CA LEUL DECÂT O SUTĂ CA OAIA, mama mă-sii!

În spatele nostru se materializează o voce familiară.

— Iarh cu aceste cuvinte nostalgice, Zazzi? Ți-am spus şi ți-o rhepet, asta e o şcoală din Rhepublica democrhatică născută din Rhezistență. Semnificația îți este clarhă sau nu?

Ne întoarcem. Cavalla.

— Da să trăiți, doamnă profesoară!, bate din călcâie Franz cu un rânjet, punându-se practic în poziție de drepți. Semnificația îmi este foarte clară!

— Cât îi prhiveşte pe colegii tăi, chiar dacă, sprhe deosebirile de mine, n-au făcut Şaizecişioptul, face ea scoțând un camei din poşetă, sincerh nu înțeleg cum

rheuşim să suporhtăm acest neofascism al tău deloc ascuns.

Sunt pe punctul de a-i explica că Franz, în afară de faptul că este un neofascist pe față, este şi singurul prieten pe care-l am, când pentru norocul şcolar al colegului meu kamikaze se întâmplă ireparabilul. Pentru că între timp Franz şi-a aprins un Marlboro. Şi Cavalla, la rândul ei, cu țigara între degete, îi zice:

— Îmi aprhinzi şi mie, Zazzi, te rhog?

El atunci o fixează cu ochii lui albaştri nebuni şi cu alunița lui păroasă şi cu rânjetul lui stil Zazzi.

Şi, calm, îi răspunde:

— Îmi pare rău, doamnă profesoară. Dar eu nu fumez.

După care îşi îndeasă pixul în buzunarul cămăşii. Cavalla, vânătă, se întoarce pe călcâie. Pe scurt: pentru Franz, cum se zice, zarurile sunt aruncate.

94
LA GARĂ

Ca s-o aştept pe Magherita lângă liceu mă hotărăsc să pierd trenul la ieşirea de la şcoală. Şi ca să-i dau scrisoarea pe care i-am scris-o cu luni în urmă mă feresc de Mollo şi de Zazzi şi ies pe poarta pe care o iau elevii spre gară. Şi ca să mă pot opri să schimb două vorbe cu ea, sun acasă de la telefonul cu jetoane de la bar, spunând că n-o să vin la prânz pentru că astăzi după-amiază profa de gimnastică vrea să ne găsească în sala de sport ca să ne dea notele pentru sfârşitul anului. Şi, cu inima bătând nebuneşte, mă postez puțin după aceea în fața liceului clasic, aşteptând s-o văd pe Margherita apărând dincolo de poartă, pe care nu mi se permite să intru, în mijlocul mulțimii de papițoi care se revarsă la sfârşitul cursurilor jos pe scări.

Deci, controlez într-una ceasul. Minutele nu vor să treacă. La un moment dat suspectez că limbile sunt în realitate imobile, şi că se pun în mişcare doar când mă uit la ele, ca apoi să se oprească din nou, când îmi ridic privirea de pe cadran. De fapt ar fi de-ajuns să nu-mi ridic privirea de la ele. Dar în timp ce urmăresc trecerea secundelor, ea nu iese şi nu se amestecă printre liceeni şi o pierd? Pipăi geaca de blugi în dreptul inimii înnebunite. În buzunar scrisoarea se găseşte încă. Teoretic nu trebuie să fac altceva decât să i-o dau. Dar practic nu reuşesc deloc să-mi imaginez scena.

Dacă iese şi acceptă să-mi ia scrisoarea, sunt dispus să jur orice. Jur că o să mă masturbez doar când mă gândesc la ea. Ba chiar jur că n-o să mă mai masturbez niciodată. Jur că n-am să mai spun vorbe urâte. Jur că o să învăţ. Anul viitor. În curând o să înceapă vacanţa. În curând ea va termina liceul. În curând n-am s-o mai revăd. Iată pentru ce trebuie să reuşesc să-i dau scrisoarea. Pentru că nu pot s-o las să plece aşa, fără măcar să încerc. La *Odeon* alaltăieri am aflat că una dintre zicerile punk este DACĂ NIMIC NU ESTE ADEVĂRAT, TOTUL ESTE POSIBIL. Şi eu am devenit sau n-am devenit punk?

Sună clopoţelul. Inima mea tresaltă de bucurie. Uşile cu geamuri se deschid. Liceenii care se năpustesc urlând în jos pe scări. Iat-o. Nu. Nu încă. Ba acolo. Nici acolo. Unde eşti, Margherita? Prin uşi se revarsă o mulţime de băieţi şi de fete. Cu păr blond, roşu, brun. Cu genţile în bandulieră. Blugi evazaţi. Tricouri colorate. Dar Magherita nu e. Aştept să-i văd ieşind şi pe întârziaţi. Aştept şi după ce i-am văzut ieşind pe cei întârziaţi. Aştept până când nu mai e nimeni în faţa liceului. Nimeni în afară de mine. Cu scrisoarea mea ridicolă. O fi chiulit. O fi ieşit cu o oră mai devreme. M-o fi văzut că stau s-o aştept şi o fi fugit prin pasajul secret rezervat vedetelor sexy dintr-a cincea cu surâsul ăla minunat după care se ţin de-a Ide Charlie Brown punk

aspiranți contabili, victime ale cariilor. Pe scurt: în orice caz scrisoarea nu i-am dat-o. Mama mă-sii...

O iau la drum încet. După ce au dispărut hoardele de elevi şi s-a depărtat zgomotul de motoare străzile au redevenit pustii şi tăcute. La gară mă aşez pe o bancă să aştept următorul tren. Trotuarul, de obicei plin de elevi, acum e gol. Nu l-am mai văzut niciodată aşa. Tot aşa mă simt şi eu. Ca acest trotuar. Dar în timp ce mă întrebam de ce n-a ieşit astăzi Margherita de la şcoală, văd apropiindu-se de-a lungul liniilor două figuri familiare. Nu se poate, îmi zic. Nu pot să cred. Şi totuşi sunt ei. Chiar îmbrățişați. La un moment dat se opresc. Se privesc în ochi. Îşi spun ceva. Se sărută. Dacă ar fi fost o bandă desenată aş face GULP! Chestie de nebuni. Poate ar trebui să mă car. Dar dacă mă mişc, mă văd imediat. Şi dacă nu mă mişc tot or să mă vadă. În depărtare se aude şuieratul trenului. Şeful de gară coboară pârghia pentru a acționa bariera. Observ pe bancă un număr din „Corriere della Sera" de ieri. Îl iau şi mă prefac că citesc ziarul. Acolo scrie că în ultimele trei zile Brigăzile Roşii au rănit trei jurnalişti la Genova, Milano şi Roma. Zazzi şi Mastrullo trec pe trotuar. Mână în mână. Mă văd.

95
DILEMĂ EXISTENŢIALĂ

— Sunt un RAHAT, nu-i aşa?

— Ei, hai.

— Spune-mi adevărul. Sunt un RAHAT, nu?

— Nu, nu eşti un rahat.

— Ascultă, Attila, nu-ți face scrupule. Dacă crezi că sunt un rahat, spune-mi-o.

— Nu cred că eşti un RAHAT, Franz.

— Dar eu mă simt un rahat.

— În sfârşit, a te simţi un rahat nu înseamnă că eşti un rahat.

— Dar mă şi simt un RAHAT.

— Nici chiar dacă le simţi un rahat nu poţi spune cu adevărat că eşti un rahat.

— Ce RAHAT! suspină Zazzi.

— Cine?

— Situaţia asta. Adică eu. Să mă încurc cu Mastrullo.

Am PUPAT-o, îţi dai seama ce scârboşenie? Chiar i-am spus TE IUBESC, la dracu'! Dacă cineva din clasă o să afle M-AM RAS PE VIAŢĂ. Îmi fac harachiri pe catedră!

Ca samuraii!

— Nimeni n-o să ştie, zic eu. W

Privirea lui Franz se luminează.

— Juri?

— Jur.

— ABSURD!

— Absurd?

— Ai face asta pentru mine?

— Bineînţeles.

— Promite-mi că n-ai să-i spui o vorbă nici măcar lui Mollo.

— Normal.

— UAH! şi mă îmbrăţişează, aproape emoţionat.

Apoi se duce la fereastra deschisă din camera lui şi urlă în jos spre stradă:

— SĂ crezi! să asculţi! să combaţi!

Adolfo latră pe balcon. Franz îi face salutul roman.

— PENTRU NOI! rânjeşte.

— Ce ai? îl întreb când se întoarce să se aşeze pe mochetă, radios.

— Nimic, face el. Doar că, dat fiind că-mi era frică de mai rău, puteam să jur că acum mi-am pierdut faţa. Aminteşte-

ți-l pe Mollo care, la Ravenna, când îl înfundam cu bere s-a scăpat şi mi-a spus că popii I-AU FĂCUT-O de-adevăratelea, în colegiu, iar eu am jurat pe PROASTA aia de maică-mea că n-o să spun asta nimănui. Totuşi, mai devreme sau mai târziu te sca...

Se opreşte.

— Aşa. Acum înțeleg de ce nu l-a mai nelinişti.

— Oricum, întorcându-ne la Mastrullo, ține cont că încă N-AM AVUT-O.

— De ce, mă rog? Vrei chiar s-o faci?

Franz mă priveşte uimit.

— N-ar trebui să vreau?

— În sfârşit, ştii, una e s-o săruți...

— Şi alta e s-o FUȚI, ai şi tu dreptate. Dar eu de-acu' merg pe şaisprezece, Attila, şi până acum n-am făcut-o!

— Nici eu, Franz, dacă asta e problema.

— Ei, dar tu eşti îndrăgostit de aia, şi apoi ai cu un an mai puțin decât mine.

— Am înțeles, dar Mastrullo...

— E chiar o PROASTĂ, nu?

— În sfârşit... strâng eu din umeri.

— Uite, vezi? Este aşa cum zic eu. Sunt un RAHAT. Totu-i DAMPIZDELEA. Numai un rahat ar putea să vrea să bage ceea ce până la urmă este PREȚIOSUL LUI PENIS în PROASTA aia de Mastrullo!

Se ridică de jos. Se întoarce la fereastră. Priveşte în jos. E pe punctul de a urla ceva, dar se răzgândeşte. Se întoarce şi se aşază.

— Urmăreşte raționamentul meu, Attila, îmi zice. O PĂSĂRICĂ E O PĂSĂRICĂ. Adică, organul sexual feminin care te prinde, în sine, nu se schimbă. E chestia aia umedă şi păroasă. Unele o au mai mică, altele mai mare, dar tot păsărică e. Aşa-i?

— Aşa-i, zic eu.

— Totuşi e la fel de adevărat că Mastrullo, cu a ei, este cea mai proastă din cele care au brăzdat secole după secole planeta Terra, pe lângă faptul că este O TÂMPITĂ TOTALĂ din CL, dar e la fel de adevărat că prada pe care o ascunde cu grijă între coapsele ei virgine de forma unei OTARII obeze este ca structură, material şi conformaţie practic aceeaşi pe care o au iepuroaicele din „Playboy". Diferă numai, ca să zic aşa, bucata de CARNE BRUTĂ pe care o au împrejur. Sau greşesc?

— Raționamentul ține, admit eu.

— Deci o acopăr pe toată cu un cearceaf cu o gaură în mijloc, cum fac Martorii lui Iehova şi, odată izolată, nu, izolată PĂSĂRICĂ ei, care în momentul ăla nu va mai fi păsărică lui Mastrullo, ci o păsărică, aşa, ca să zicem *super partes,* am s-o FUT. Dacă nu azi, mâine. Cine sunt eu? Un pustnic? îți par eu un pustnic? Fii sincer.

Mă uit la el. Privire de lup. Frizură de cocoş. Neg păros. Tricou cu inscripția EU ÎI URĂSC PE TOȚI. O țigară Marlboro după urechea dreaptă. O alta după urechea stângă. Barbă de trei zile.

— Nu, Franz, chiar un pustnic, nu.

Atunci el îmi zice:

— Tinerețea trece într-o clipă, Attila, şi, aşa cum zicea şi Leopardi în *Operette morali,* DACĂ NU TE FUȚI CE SENS MAI ARE VIAȚA? Ei, într-adevăr, la un moment dat, din cauză că nu i-o mai TRĂGEA proastei ăleia de Silvia, care nu i-o dădea, s-a cam şi ofilit, se ştie. Şi eu am să sfârşesc aşa! UAH!

96
SE ÎNTÂMPLĂ

Se întâmplă totul aşa. Aşa cum nu mi-aş fi imaginat niciodată.

Se întâmplă că ies de la şcoală şi în loc să mă duc la gară cu Franz şi cu ceilalţi, nu ştiu de ce fac opinie separată şi, când mă întorc, în faţa intrării nu mai e nimeni, nici motociclete zgomotoase, nici părinţi în aşteptare în maşinile lor, nici boboci fugind de gaşca Berta sau de profesori, şi atunci mă aşez pe bancă sub pomi, în faţa barului, singur, şi mă uit la şcoală, care, văzută aşa, pustie, are un efect straniu, aproape că are aerul unei închisori speciale din alea pe care ni le arată la televizor, şi este un soare dumnezeiesc şi vara acum pare chiar aproape, şi în buzunarul stâng al gecii de blugi se găseşte scrisoarea pentru Margherita, scrisoarea pe care i-am rescris-o de mii de ori în capul meu şi pe care n-am avut niciodată curajul să i-o dau, şi mă simt chiar de rahat, pentru că de timid sunt timid, pentru Dumnezeu, dar anul se termină şi dacă nu găsesc pe undeva curajul să i-o dau, scrisoarea asta ridicolă, puteam mai degrabă să n-o fi scris, şi stau aici aşteptând să se întâmple ceva, de tipul ca ea să iasă mai târziu de la liceu, şi chiar singură, mersi, aşa ca eu să pot să-i ies înainte şi să-i spun... şi să-i spun ce? *Cian, sunt Attila, pe tine cum te cheamă?* Sau *Ciao, sunt luni de zile de când aş vrea să te cunosc, dar uite că am doar paisprezece ani şi n-am sărutat niciodată o fată, cu atât mai puţin o fată de dentist, aşa că prefer să-ţi spun imediat că eu am gura plină de plombe?* Sau chiar: *Ciao, ştiu că par un aspirant contabil, dar în realitate sunt un punic şi chiar un artist blestemat şi mă întrebam dacă nu cumva ai vrea să-mi fii model?* Dar cum să-i explic că eu nu am nici măcar un motor? Cum să-i spun că n-am invitat niciodată o fată la cinema? Cum să-i mărturisesc că mie *febra de sâmbătă seara* îmi provoacă scârbă? Şi că n-am idee nici de cum se dansează la discotecă, nici de unde se pun mai precis mâinile când începe un dans lent? Nu-i

nimic de făcut, îmi zic, nu este şi nu va fi niciodată. Margherita are optsprezece ani. Merge la clasic. E gata să se înscrie la universitate. Şi e aşa de minunată că, şi dacă nu-şi dau încă seama, mai mulţi studenţi torinezi n-or să reuşească anul viitor să-şi dea nici măcar un examen, după ce or s-o vadă. Margherita n-o să se uite niciodată după unul care a descoperit sexul în capitolul de lenjerie intimă din catalogul *Vestro.* Margherita n-o să se uite niciodată la unul care a fost dintotdeauna atât de antitalent la sport încât nu a câştigat niciodată nici măcar un meci de fotbal de masă. Margherita n-o să se uite niciodată la unul care, în loc să se prezinte la bordul unui KTM 125 ultimul model şi cu un prezervativ în portofel, se prezintă la bordul unei perechi de Superga putrezi şi cu o scrisoare mototolită în buzunarul gecii de blugi, pe care a scris cu o cariocă RAMONES. Dar ce fac eu aici în faţa unei şcoli pustii, pe ^ care oricum o urăsc şi care, pe deasupra, seamănă chiar cu o închisoare specială? Mă uit la ceas. Până la următorul tren mai sunt zece minute. Tot timpul ca să ajung până la gară şi să mă simt şi acolo de rahat. Ceea ce e cu totul altă chestie. Mă ridic de pe bancă. Îmi pun geanta cu cărţi în bandulieră. Plec. După ce trec de colţ, pe asfalt văd o piatră. O frumoasă piatră rotundă. Şi-mi vine în minte că de copil, când ieşeam din casă ca să cumpăr pâine, deseori făceam această cretină întrecere cu mine însumi. Să dau cu forţă şuturi într-o piatră din punctul în care o găsisem, până în faţa brutăriei, convins că, dacă Aş fi reuşit, mi-ar fi purtat noroc. Dar pe parcurs mereu sfârşeam prin a pierde piatra, ori sub o maşină parcată, ori înăuntrul unei guri de canal. Într-adevăr, apoi la brutărie mereu mă păcăleau la rest şi când, odată ieşit din magazin, număram banii şi-mi dădeam seama, nici nu mă întorceam înapoi ca să protestez, din cauza timidităţii mele. Trag un şut în piatră. Piatra zboară rostogolindu-se pe asfalt. Se opreşte la câţiva metri în faţa

mea. O ajung. O lovesc din nou cu partea dinăuntru a piciorului stâng, ca Pulici. Ea zboară şi loveşte un zid, dar pe urmă cade din nou în stradă. Nici măcar nu trebuie să schimb traiectoria. Alt şut, de data asta cu exteriorul dreptului. Piatra trece aproape de roţile unei maşini. Se opreşte să mă aştepte chiar pe linia albă a unui STOP. Un şut după altul, parcurg repede drumul care duce spre strada principală. Apoi în curbă spre barieră. Trec de ea. O virez la stânga în direcţia pompei de benzină. Trec şi de aia. Până când, incredibil, mă găsesc la doi paşi de gară. Şi cu un extern stâng şi un intern drept iată-mă, la linia de sosire, împreună cu piatra mea rotundă găsită în faţa şcolii. Tare, îmi zic. Adică am încercat ani de zile, de copil, fără să reuşesc. Şi acum? Şi acum, când ridic privirea de pe asfalt după ce am salutat piatra, o văd pe Cavalla, care leagă de un stâlp bicicleta ei, ca apoi să urce într-un Porsche, acelaşi Porsche căruia în ziua aia Franz voia să-i dea foc. N-am timp să-mi revin din mirare, pentru că, atunci când Cavalla îşi ia zborul, îmi dau seama că Ea este acolo. În picioare. Cu cărţile sub braţ. Blugi albaştri, cămaşă albă, ochi albaştri, păr foarte blond, gura roşie şi toate cele. Şi mă priveşte. Şi, cum nu e una din halucinaţiile mele, roşesc imediat. Şi mă urăsc. Iar ea, Margherita, îmi surâde. Surâde la mine. Şi eu simt că inima mea plonjează cu un dublu şurub şi salt mortal şi chiar dacă în piaţa de la gară nu este nimeni, pare că sunt pe stadionul central din Wimbledon în ziua finalei Attila-Macenroe, înconjurat de mii de ochi care mă scrutează şi-mi zic că nu e posibil, că nu pot să nu încerc, la urma urmei pentru prima dată în viaţa mea am reuşit să duc o piatră de la punctul A la punctul B prin forţa şuturilor, şi-apoi acum sunt punk. Şi atunci îmi dau seama că mâna mea dreaptă deschide buzunarul stâng al gecii. Şi că, după ce l-a deschis, scoate afară o scrisoare. Adică SCRISOAREA. Şi că picioarele mele se mişcă pe contul lor şi

mă duc până la ea. Şi ea nu încetează să-mi surâdă. Şi mâna mea dreaptă îi întinde scrisoarea. Şi ea, puţin uimită, aş zice, face *Pentru mine?* Şi eu îmi dau seama că mi-am pierdut corzile vocale şi că, în orice caz, dacă i-aş fi spus simplu *ciao* ea poate s-ar gândi că în realitate îi zic *vino încoa' pentru că vreau ca să te flit* şi atunci îi fac semn că da cu capul şi schiţez şi eu un surâs. Şi-o iau la goană.

97
ÎN FAŢA ŞCOLII

Noaptea asta n-am dormit. În întunericul camerei mele am ascultat şi reascultat caseta pe care Franz mi-a înregistrat discul Ramones. Apoi am început să mă învârtesc în pat. Zece secunde într-o poziţie. Alte zece în alta. Pe partea stângă. Pe partea dreaptă. Cu burta în sus. Cu burta în jos. Cu capul pe pernă. Cu capul sub pernă. Şi apoi din nou. Pe partea stângă. Pe partea dreaptă. Cu burta în sus. Cu burta în jos. Cu capul pe pernă. Cu capul sub pernă. Tic-tac-ul ceasului. Secundele puse să ne devoreze. Ora două. Ora trei. Ora patru. Spre patru şi jumătate trebuie să mă fi prins puţin somnul. Dar când am deschis ochii, pe cadran am văzut limbile luminoase poziţionate pe cinci fără un sfert. Şi după alt timp petrecut zvârcolindu-mă sub pled, m-am ridicat şi am înţeles că nu fusese un vis, se întâmplase cu adevărat.

Şi acum, aşezat în faţa şcolii pe aceeaşi bancă de ieri, îmi repet că nu, nu a fost un vis. S-a întâmplat cu adevărat. Ieri am reuşit să duc cu şuturile piatra aia rotundă până la gară. Ieri la gară Margherita mi-a surâs. Ieri la gară i-am dat Margheritei scrisoarea pe care o scrisesem. Margherita. Mi-a surâs. Surâsul Magheritei. Margherita. Surâsul. Al ei.

La un moment dat îmi dau seama de prezența lui Franz. Stă în blugii lui decoloraţi în faţa intrării în bar. Fumează o Marlboro şi fixează belicos un tip dintr-a cincea. Tipul dintr-a cincea e unul de la FGCI[6]. Se zice că la Torino nu pierde nicio demonstraţie. Mare şi zdravăn cum e, l-au pus la serviciul de ordine. Aici la şcoală luna trecută a distribuit chestionare care invitau elevii să denunţe pe suspecţii terorişti sau pe eventualii lor susţinători. Pe al meu l-am aruncat. Aud că sună prima oară clopoţelul. Astăzi este penultima zi de şcoală. Poimâine începe vacanţa. În mulţimea de elevi care intră îl recunosc pe Mollo cu ghiozdanul lui. Uite-o şi pe Gina. Uite-o şi pe Mastrullo. Şi uite că Franz aruncă Mariboro-ul şi geanta cu cărţi. Trebuie să-i spun de Cavalla care la şcoală se prezintă în bicicletă, dar în realitate merge cu un Porsche, gândesc. Dar n-am timp.

— CE DRACU' AI DE TE UIŢI LA MINE?

Îşi scoate geaca ţintuită şi tricoul scris cu pixul MI SE RUPE! Şi, cu torsul gol, se aruncă ca mândrul Hector asupra fegeceistului care, luat prin surprindere, cade la pământ. Franz îl calcă în picioare.

— COMUNIST DE RAHAT!

— FASCIST BASTARD!

Dintr-odată tipul mare şi gros reuşeşte să înhaţe un picior al lui Franz. Îl trânteşte şi pe el pe jos. De la bătaie se trece la luptă greco-romană. Mai mult, teucro-ahee. Franz sfârşeşte cu spinarea pe asfalt. Îl văd în dificultate. Mă ridic de pe bancă pentru a-i despărţi pe cei doi adversari, dar cineva din spatele meu îmi atinge braţul. Mă întorc.

E Margherita.

E surâsul Margheritei.

---

[6] Tineretul comunist, n. trad.

E Margherita care îmi surâde.

Ca şi ieri.

— CĂCAT CU OCHI, TE OMOR!

— Ciao, Attila, îmi zice vocea ei, foarte dulce.

Nu-mi iese o vorbă de pe buze. Roşesc până la rădăcina părului.

— AAAHHH!

— Am citit scrisoarea ta, ieri după-amiază, îmi zice aceeaşi voce dinainte, care pare să iasă dintre buze de trandafir înconjurate de cosițe blonde şi cu o pereche de ochi înnebunitori de albaştri. Mâine se termină şcoala. Ce zici dacă ne-am vedea?

— Mâine?

— ÎȚI MĂNÂNC SPLINA, VIERME!

— Mâine.

— Nu, mâine am treabă. Nu pot, bolborosesc eu, şi în timp ce aceste cuvinte îmi ies din gură gândesc *Da' ce dracu' zici? Eşti prost? Mâine i-ai promis bunicului că mergi la el, dar poți foarte bine să mergi în altă zi!*

— Eşti sigur?

— UUUUUHHH!

— În sfârşit, nu chiar.

— Atunci mâine aici, în față, la ora trei.

— Atunci mâine aici, în față, la ora trei, înghit eu. De acord.

— BOCCIA AIA DE MĂ-TA!

Nu încetează să-mi surâdă.

— DRACU' O SĂ TE MAI RECUNOASCĂ LA MORGĂ!

— Atunci pe mâine, face ea.

— Pe mâine.

Mă salută cu un gest al mâinii şi merge spre liceu. E un vis? Nu, pentru că se întoarce şi-mi face:

— Poate amicul tău are nevoie de ajutor!

Atunci nu reacționez. Apoi însă realizez ce mi-a zis şi mă uit în spatele meu. Franz, întins la pământ, pierde sânge din nas. Acum tipul de la FGCI îl ia la şuturi. Mândrul Hector a ajuns rău. Alerg.

— Ei, termină! Aşa îl omori! îi zic tipului.

El îl lasă pe Franz şi mă împinge la o parte. Mă lovesc de un pom din fața barului de la şcoală.

— Nu ridica mâna la prietenul meu, BUCATĂ DE RAHAT! îi urlă Zazzi, ridicându-se.

În acel moment se materializează directorul, profesorul De Lirio. Fegeceistul şi Franz încearcă să ia o poziție convenabilă. Eu izbucnesc în râs.

98
SUPERAUTOSTRADA

Astăzi după-amiaza, pentru prima oară după plecarea lui Alice, am făcut o plimbare pe pajişti. Nu mai voiam să merg acolo până la întoarcerea ei de la Londra, ca să păstrez până atunci amintirea clipelor când m-am văzut cu ea. Pe urmă însă, după prânz, am avut un atac de panică bestial, gândindu-mă la întâlnirea cu Margherita. Şi când am pus puțină muzică lucrurile s-au înrăutățit. Aşa mi-am zis că poate ar trebui să fac patru paşi pe pajişti şi să schimb două vorbe cu stejarul meu, eventual evitând drumul făcut cu Alice. Pe scurt: la sfârşit am ieşit din casă şi, odată ajuns pe pajişti, am avut un alt gând.

Pe urmă însă, dinapoia unui pâlc de mesteceni foarte înalți am auzit un zgomot bestial, şi m-am dus să văd ce e. Şi acolo, înapoia pâlcului de mesteceni foarte înalți, am văzut o mulțime de tancuri ruseşti cu steaua pe turelă. Şi, în fața lor, împinşi de baionetele soldaților Armatei Roşii, pe mama mea şi pe don Curio cu mâinile ridicate şi...

Nu. Acolo, înapoia pâlcului de mesteceni foarte înalți, am văzut o mulțime de camioane şi excavatoare şi betoniere şi muncitori înarmați cu lopeți şi roabe şi târnăcoape, şi prins de un stâlp un afiş care zicea:

ŞANTIER ÎN LUCRU PENTRU CONSTRUIREA
ŞOSELEI PROVINCIALE NR.2
ÎNTREPRINDEREA FRAȚII CAPONE
DIRECȚIA LUCRĂRILOR: TOPOGRAF BIANCO
AUT. NR. 1945 / 4

Sub afiş era un țăran cu o pălărie de paie în mână, la fel ca aceea a bunicului, şi cu un cosor, cu pielea arsă de soare şi cu spatele osos care ieşea prin maiou. Când m-a văzut a scuturat capul şi mi-a spus *Dlas vist coca fan? Dimi ti a coca serv sta stra si!* Care în italiană înseamnă *Ai văzut ce fac? Spune-mi la ce serveşte strada asta!* Eu l-am întrebat de ce construiau chiar în mijlocul câmpului, şi el mi-a explicat că era treaba CMC, că patronul fabricii, adică acel Cavaler al Muncii – unchiul meu, l-a pus pe consilierul comunal şi urban, adică pe celălalt unchi al meu, să exproprieze terenurile mai multor țărani, printre care şi el, ca să nu treacă prin sat camioanele cu bombe. *Care bombe?* L-am întrebat. Şi el: *Li bumbi ca fan ala CMC,* bombele pe care le fac la CMC. Dar la CMC nu fac bombe, fac țevi de eşapament, carburatoare, chestii pentru FIAT, i-am zis. Şi el: *Eh, gia, e poei a spedisan tu antl'Africa, ante che la FIAT aja duerta li fabrichi.* Eh, da, şi apoi expediază totul în Africa, unde FIAT a deschis fabrici. A scuturat din nou din cap, şi a scuipat pe pământ. *Şi a ruinau tut, vedras,* a adăugat. Aici distrug totul, ai să vezi.

În timp ce vorbeam, camioanele, excavatoarele şi betonierele au continuat să lucreze, şi cu ele muncitorii înarmați cu lopeți, roabe şi târnăcoape. Țăranul şi-a pus pălăria de pai pe cap, a scuipat din nou pe pământ şi mi-a

făcut un semn de salut, îndepărtându-se spre ferma din apropiere. A lui, evident. Pentru puțin timp l-am urmărit cu privirea. Pielea arsă de soare, spatele osos, maioul. Mergea adus de spate, cu capul în jos, zgomotul slab al paşilor acoperit de acela tare şi agresiv al lucrărilor în curs. Şi, privindu-l cum se îndepărta, am înțeles că de acum înainte câmpul din jurul satului nu va mai fi niciodată acelaşi.

99
ŞI APOI

Şi apoi vine ultima zi de şcoală. Şi nu facem nimic toată dimineața. Franz pică în clasă afumat şi aruncă afară pe fereastră ghiozdanul lui Mollo. Mollo vine cu tricoul de la Juve şi aruncă pe fereastră cărțile lui Franz. Râdem toți, inclusiv Mastrullo, care, de când e cu Franz, e mai puțin proastă, şi chiar Ponchia. Ultima oră o petrecem cu don Bob. O înlocuieşte pe Cavalla, care s-a dus la carabinieri ca să facă un denunț. Cineva în dimineața asta a tăiat toate cele patru cauciucuri de la Porsche-ul ei parcat pe strada gării. În onoarea lui don Bob, Franz şi cu mine atârnăm crucifixul invers. Dar el nu-şi dă seama. Adică petrece toată ora citind pentru sine pasaje din *Vechiul Testament,* în timp ce clasa se răstoarnă cu susul în jos din cauza bătăilor cu bureții de la tablă, cele mai impresionante din istorie.

Şi apoi sună pentru ultima oară clopoțelul. Şi alergăm afară din şcoală urlând ca nebunii, beți de bucurie. Şi la gară, în aşteptarea trenului, cei din gaşca Berta îi pun pe boboci să facă ultima săritură din an, dându-le scatoalce pe spinare. În septembrie o să fie rândul lor să impună săritura noilor veniți.

Şi apoi uite şi trenul. Şi asaltul vagoanelor. Şi controlorul care renunță să controleze. Şi după toate astea ajungem la

destinație. Franz şi cu mine ne salutăm sub Castel. El mâine pleacă deja în vacanță. Nici nu stă să vadă rezultatele. Atât de bine ştie că-l pică. Ne salutăm cu o îmbrățişare.

Şi pe urmă merg pe acelaşi drum dintotdeauna, cu geanta cu cărți agățată de un umăr. Şi sunt fericit pentru că e ultima zi de şcoală şi am toată vara înainte şi va fi vara cea mai frumoasă din viața mea pentru că astăzi după-amiază am întâlnire cu Margherita şi trebuie doar să reuşesc să fac să treacă într-un fel astea două ore.

Şi pe urmă ajung acasă. Şi deschid uşa casei. Şi în bucătărie îl găsesc pe tata în lacrimi. Şi pe mama fără grai. Şi televizorul deschis. Şi încetez să zâmbesc, chiar dacă nu înțeleg imediat.

Şi apoi privesc ecranul. Şi pe ecran văd o față. Cum era acolo, aproape că n-o recunosc. Dar e fața lui Alice. Fața ei de pe legitimație. Şi imediat aud cuvintele pe care le spune jurnalista.

În dimineața aceasta la ora cinci forțele de ordine au înconjurat la Milano casa unde locuia, sub nume fals, terorista, urmărită de câteva săptămâni de DIGOS după ce a fost observată în timp ce depozita un pachet de afişe într-o cabină telefonică. Cu un conținut delirant: Statul, după aiurelile teroriştilor, ar fi ostaticul companiilor multinaționale. Oamenii din nucleul antiterorist au sunat la uşă şi, neobținând niciun răspuns, au spart uşa. Terorista îi aştepta cu pistolul în mână. Se pare că, văzându-se prinsă în cursă, a tras imediat, cu o dorință oarbă criminală, rănind grav pe unul dintre militari şi ucigând un altul. Răspunsul din partea carabinierilor a fost imediat. Lovită la un picior, terorista a încercat să se sustragă capturării, aruncându-se de la balconul camerei de la primul etaj. Dar, aşa cum v-am spus, clădirea era încercuită. Văzându-se pierdută, se pare că

terorista a deschis încă o dată focul. În acel moment, forțele de ordine şi-au făcut datoria. Şi terorista a fost ucisă.

Şi apoi televizorul transmite alte imagini. Şi într-una se vede un trup întins la pământ într-o pată neagră. Care trebuie să fie o baltă de sânge. Este trupul unei fete îmbrăcată cu o pijama şi cu o jachetă. Şi fata aceea este Alice. Şi atunci îmi dau seama că am început să urlu. Şi să plâng. Şi cad.

Şi pe urmă cineva mă ia de spate. Şi mă trage în sus. Dar eu cad din nou. Şi nu încetez să urlu. Şi să plâng. Şi înăuntrul meu, într-o anumită parte, o revăd pe Alice. Alice, care aleargă într-o după-amiază cu soare în mijlocul pajiştii. Alice, care îmi surâde în timp ce jucăm cărți cu bunicul. Alice, care-şi mângâie părul tăiat scurt cu un gest nervos al mâinii, ultima dată când am văzut-o.

Şi apoi mi se pare imposibil. Şi, în timp ce televizorul continuă să vorbească, singurele cuvinte care-mi răzuiesc țeasta sunt acelea.

Ultima oară când am văzut-o.

Ultima oară când am văzut-o.

Ultima oară când am văzut-o.

Şi pe urmă înțeleg că n-o s-o mai revăd niciodată. Niciodată. Pentru că Alice, chiar dacă mi se pare imposibil, nu mai este.

Nu.

Mai.

Este.

101
URA

Pe Franz l-au picat. La anul va schimba şcoala. Toro a pierdut campionatul în ultima zi. Dar nu-mi mai pasă de nimic.

Tatăl meu mi-a spus că la CMC fac cu adevărat bombe, într-o duminică a distrus toate coliviile lui pentru canari, în următoarea a reînceput să le facă. Mama este tot timpul la don Curio. Mai rău ca înainte. Dar nu-mi mai pasă de nimic.

Ascult muzică.

Toată ziua.

Toată noaptea.

Toate zilele.

Toate nopțile.

Vara pe care am aşteptat-o atât de mult a sosit. Acum aproape a trecut. În septembrie o să mă întorc la şcoală. Bunicul mi-a spus că dacă vreau pot să mă retrag de la contabilitate. O să-mi plătească el conservatorul din pensia lui. Dar nu-mi mai pasă de nimic.

Nu-mi mai pasă de nimic.

Nu-mi mai pasă de nimic.

Nu-mi mai pasă de nimic.

De nimic.

De nimic.

De nimic.

Lui Franz i-am cerut ca amintire unul din tricourile lui. Acela pe care era scris cu pixul EU ÎI URĂSC PE TOȚI. Îl am tot timpul pe mine. La întâlnirea cu Margherita nu m-am mai dus.

Ascult muzică.

Toată ziua.

Toată noaptea.

Toate zilele.

Toate nopțile.

Au dat jos şi stejarul meu. Era pe direcția superautostrăzii. Mă uit la tricoul pe care-l am pe mine.

EU ÎI URĂSC PE TOȚI, Stă scris.
EU ÎI URĂSC PE TOȚI.
EU ÎI URĂSC PE TOȚI.
EU ÎI URĂSC PE TOȚI.

„J'avais vingt ans. Je ne laisserai personne
Dire que c'est le plus bel âge de la vie"

Paul Nizan, *Aden Arabie*[7]

„Oh god save history
God save your mad parade
Lord god have mercy
All crimes are paid
When there's no future
How can there be sân
We're the flowers in the dustbin
We're the poison in the human machine
We're the future
Your future"

Sex Pistols, *God Save the Queen*[8]

---

[7] „Aveam douăzeci de ani. N-am să las / Pe nimeni să spună că este cea mai frumoasă vârstă a vieţii" (Paul Nizan, *Aden Arabie)*

[8] „O Doamne păzeşte istoria / Doamne păzeşte parada voastră nebunească / Doamne Dumnezeule fie-ţi milă / Toate crimele se plătesc / Când nu mai există viitor / Cum se poate păcătui / Noi suntem florile din lada de gunoi / Noi suntem otrava din maşinăria umană / Noi suntem viitorul / Viitorul vostru", Sex Pistols, *God Save the Queen.*

CRONOLOGIA ANULUI 1977

IANUARIE

1Formația Clash inaugurează într-un concert Roxy Club la Covent Garden, Londra.

6 în Cehoslovacia 200 de intelectuali semnează „Carta'77" pentru susținerea drepturilor omului şi împotriva regimului prosovietic al lui Gustav Husâk.

12 Casa de discuri EMI declară că nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu formația Sex Pistols din cauza foarte proastei imagini publice a grupului. Casa de discuri îşi onorează contractul plătind cele 40 000 de lire sterline ca avans. Înainte de a fi retras de pe piață, single-ul *Anarchy in the U.K.* Este vândut în 55 000 de exemplare.

13 Fotbalistul Luciano Re Cecconi de la Lazio este ucis de proprietarul unui magazin de bijuterii pe când simula în glumă un jaf.

21 În Camera Deputaților din Italia este aprobată legea asupra avortului cu 310 voturi pentru dintr-un total de 606.

FEBRUARIE

1 Sex Pistols încep în Belgia turneul lor european. Sid Vicious, fost baterist la Flowers of Romance şi fan al grupului, ia locul basistului Glen Matlock.

12 în Etiopia colonelul Mengistu procedează la o epurare a vârfurilor militare şi îşi asumă preşedinția țării. Sunt expulzați diplomații occidentali. Stabilirea de relații economico-militare cu URSS.

16 Renato Vallanzasca, căutat pentru omor şi sechestrare de persoană şi legat de exponenți ai terorismului, este arestat la Roma.

17 Mitingul secretarului Confederației Generale Italiene a Muncii Luciano Lama, organizat de sindicate în interiorul Universității din Roma, ocupată de civili şi de colectivele universitare, provoacă ciocniri violente între ocupanți şi

membrii serviciului de ordine al sindicatelor şi închiderea Universităţii. Ministrul de Interne Cossiga decide măsuri mai severe împotriva actelor de gherilă urbană.

24 RAI inaugurează oficial transmisiile în culori.

MARTIE

2 La Madrid secretarii partidelor comuniste italian, francez şi spaniol, Berlinguer, Marchais şi Carillo subscriu la Carta Eurocomunismului.

5 La Roma o manifestaţie studenţească degenerează în gherilă. Ciocnirile cu poliţia durează patru ore.

6 Ca urmare a incidentelor, Universitatea din Roma este provizoriu închisă.

10 La 7 dimineaţa Sex Pistols semnează noul lor contract cu casa A & M pe o măsuţă aşezată în faţa Palatului Buckingham.

În Italia Camera şi Senatul votează trimitereaân judecată a lui Gui şi Tanassi. Este pentru prima oară în istoria republicană când Curtea Constituţională este chemată să judece doi membri ai parlamentului.

11 Ciocniri grave la Universitatea din Bologna. Pier Francesco Lorusso, student afiliat la Lotta Continua, este ucis de un proiectil tras de poliţie.

12 Manifestaţie de protest la Romă la care participă 50 0(X) de tineri. Asalturi repetate împotriva unor comisariate şi a unor magazine. Un poliţist este rănit mortal.

La Torino „Brigăzile de Luptă" îl ucid pe Giuseppe Ciotta, comisar-şef al Biroului Politic al Carabinierilor.

16 După scoaterea a 25 000 de exemplare din noul disc single *God Save the Queen,* casa A & M reziliază contractul cu Sex Pistols din pricina presiunilor exercitate de alţi artişti ai casei de discuri: în şase zile grupul câştigă 75 000 de lire sterline.

Liderul frontului de stânga palestinian Kamal Jumblatt este ucis într-o ambuscadă.

La Caldonazzo este arestat banditul sard Graziano Mesina, evadat la 20 august 1976.

20 Indira Gandhi suferă o înfrângere usturătoare la alegerile din India. Partidul său pierde 57% din locuri.

22 Doi agenți de Siguranță Publică, Claudio Graziosi şi Franco Cerrai, sunt ucişi la Roma. Primul de către afiliați la Nucleele Armate Proletare pe care îi recunoscuse într-un autobuz. Al doilea din pricina focului deschis de o patrulă de urmărire.

30 Acord între guvern şi sindicate asupra costului muncii. În schimbul renunțării la blocarea contractelor de întreprindere, sindicatele acceptă o schimbare a indicelui scării salariale. Împrumutul FMI devine acum posibil.

31 Eşecul SALT-2, tratatul negociat între SUA şi URSS asupra reducerii armelor strategice. Tensiuni între cele două țări în urma condamnării de către americani a violării drepturilor omului în URSS.

APRILIE

4 începe la Bologna procesul lui Renato Curcio şi al altor nouă membri ai Brigăzilor Roşii. Impunătoare prezență a forțelor de ordine.

5 La Napoli este răpit Guido De Martino, fiul secretarului Partidului Socialist Italian Francesco De Martino.

7 Premierul israelian Rabin demisionează în urma descoperirii unui cont al său în dolari la o bancă americană.

9 Apare primul disc de 45 de turații al formației Clash, *White Riot.*

14 Eugenio Cefis demisionează de la preşedinția grupului industrial Montedison, dar rămâne în funcție în aşteptarea unui succesor.

22 Guvernul interzice orice tip de manifestație publică la Roma pe durată de o lună. PCI şi PSI se opun măsurii.
23 Dario Fo reapare pe ecranele televiziunii italiene după 14 ani de absență. Dure proteste ale Vaticanului în urma transmiterii spectacolului *Mistero Bujfo.*

28 La Torino Brigăzile Roşii îl ucid pe preşedintele Ordinului Avocaților, Fulvio Croce, care trebuia să-i desemneze pe apărătorii lui Renato Curcio.

La Roma este răpit decanul Facultății de Drept, Rosario Nicolo.

Comisia parlamentară de Supraveghere hotărăşte să nu-l cenzureze pe Dario Fo în ciuda protestelor Vaticanului.

30 *The Clash,* primul album al grupului britanic ajunge pe locul 12 în topul englez al celor mai vândute discuri.

MAI

1 Clash încep White Riot Tour, cu Jam şi Buzzcocks ca formații de sprijin.
2 Primul turneu în Marea Britanie a grupului newyorkez Ramones.
3 La Torino este amânat procesul Brigăzilor Roşii deoarece judecătorii populari refuză mandatul.

5 Se desfăşoară în Italia prima întâlnire PCI-DC pentru discutarea programului de guvernare.

12 în ciuda interdicției Ministerului de Interne, Partidul Radical organizează o manifestație la Roma. Poliția intervine. Numeroase persoane sunt rănite de gloanțe de pistol. Giorgiana Masi, de 19 ani, este rănită mortal în abdomen. În Anglia Sex Pistols semnează un nou contract cu casa Virgin pentru 15 (XX) de lire sterline.
15 Guido De Martino este eliberat după 40 de zile de prizonierat. Răpitorilor le este plătită o răscumpărare de aproape un miliard de lire.

22 Juventus câştigă pentru a 17-a oară Campionatul italian de fotbal.
26 În Israel, după înfrângerea electorală a laburiştilor, aflaţi la putere de aproape 30 de ani, şi după victoria partidului naţionalist Likud, guvernarea este încredinţată conservatorului Menahem Begin, care îl numeşte ministru de Externe pe laburistul Moshe Dayan.
27 Apare în Anglia single-ul *God Save the Queen* al grupului Sex Pistols. Lanţurile de magazine Woolsworth, Boots şi W.H.Smith refuză să îl pună în vânzare. În cinci zile, discul se vinde în 150 000 de exemplare şi intră în top. BBC-ul nu îl transmite.

IUNIE

1 Vittorio Bruno, director adjunct al ziarului „Secolo XIX" din Genova, este atins de şase gloanţe de pistol. Atentatul este revendicat de Brigăzile Roşii.
3 Indro Montanelli, director la „Giornale Nuovo" din Milano, este împuşcat în picior de doi tineri cu feţele descoperite.
4 La Florenţa explodează maşinile a doi jurnalişti de la „La Nazione". Atentatele sunt revendicate de Brigăzile Roşii.
3 Directorul Telejurnalului TG-1, Emilio Rossi, este de asemenea împuşcat în picior. Atentatul este revendicat de Brigăzile Roşii.
6 Concert al grupului Ramones la Roundhouse din Londra. Grup de sprijin – Talking Heads.
7 Este respinsă la Senat, împotriva tuturor aşteptărilor, legea asupra avortului, deja aprobată la Cameră.
11 Single-ul grupului Sex Pistols *God Save the Queen* urcă pe locul doi în top, deşi în realitate a vândut mai multe exemplare decât discul de 45 de turaţii al lui Rod Stewart, clasificat primul.
15 La Londra casa Virgin închiriază ambarcaţiunea Queen Elisabeth pentru party-ul Jubileului, organizat de

Sex Pistols, care cântă *Anarchy in the U.K.* În fața Parlamentului. Vasul este oprit de poliție, care operează mai multe arestări.

În Spania au loc primele alegeri democratice după patruzeci de ani de dictatură franchistă. Victorie a Centrului Democratic şi înfrângere a comunişt ilor.

18 Johnny Rotten, vocalist la Sex Pistols, este atacat de câțiva indivizi înarmați cu brice la intrarea în stația de la studiourile Wessex.

19 Paul Cook, bateristul de la Sex Pistols, este agresat de şase indivizi înarmați cu brice la ieşirea din stația de metrou Shepherd's Bush.

IULIE

1 Antonio Lo Muscio, considerat şeful Nucleelor Armate Proletare, este ucis în timpul conflictului armat cu forțele de ordine. Împreună cu el sunt rănite şi capturate Maria Pia Vianale şi Franca Salerno.

4 La Roma se încheie, după lungi tratative, acordul pentru un program comun de guvernare sub semnătura secretarilor celor şase partide ale „non-neâncrederii".

5 În Pakistan lovitura de stat a generalului Mohammed Zia ul-Haq îl răstoarnă pe preşedintele All Bhutto.

15 Grupul Heartbreakers publică single-ul *Chinese Rocks,* scris în colaborare cu Dee Dee Ramone. Ramones sunt invitați acasă la Phil Spector.

21 Sex Pistols, aflați pentru prima dată în Tops of the Pops, cântă *Pretty Vacant.*

30 Managerul Malcolm Melaren propune regizorului Russ Meyer un film despre Sex Pistols. Între timp, grupul se află în turneu în Scandinavia.

AUGUST

5 The Clash cântă la al doilea festival punk european de la Mont Le Marsan, Franța.

15 La Roma fostul ofițer SS Herbert Kappler, responsabil pentru masacrul de la Fosse Ardeatine, evadează de la Spitalul militar Celio cu ajutorul soției sale. Andreotti anulează întâlnirea programată cu cancelarul german Schmidt.

19 Sex Pistols încep un turneu secret în Anglia sub numele fals de The Spots (coşurile).

SEPTEMBRIE

4 Francesco Moser cucereşte titlul de campion mondial de ciclism pe şosea.

5 Hans-Martin Schleyer, preşedintele Confederației Industriaşilor germani şi fost ofițer SS, este răpit de RAF după un schimb de focuri în care îşi pierd viața patru persoane. RAF cer eliberarea ultimilor membri ai bandei Baader-Meinhof.

19 Andreotti efectuează o remaniere de guvern. Ministrul Apărării, Lattanzio, a cărui demisie, după evadarea lui Kappler, fusese cerută de toate partidele cu excepția Democrației Creştine, trece la Transporturi. Ministrul Transporturilor, Ruffini, trece la Apărare.

23 începe la Bologna reuniunea asupra represiunii, organizată de extrema stângă.

30 Walter Rossi, afiliat la Lotta Continua, este ucis la Roma, fiind împuşcat în timpul unei ciocniri între militanți neofascişti şi extraparlamentari de stânga.

OCTOMBRIE

18 Cadavrele lui Andreas Baader, Gudrun Esslin şi Jan Carl Raspe sunt găsite în închisoarea de maximă securitate

Stammheim. Cel al lui Hans-Martin Schleyer este găsit în portbagajul unui Audi 100 la Mulhouse, în Franța.

29 Discul single *Holidays in the Sun* al grupului Sex Pistols intră în top pe locul 8. Biroul belgian de Turism cere şi obține retragerea copertei discului pentru încălcarea legii asupra copyright-ului.

31 Se prăbuşeşte pe muntele Covello, în apropiere de Catanzaro, un elicopter al Carabinierilor având la bord pe generalul Enrico Mino, comandantul Armatei, patru ofițeri şi un subofițer.

NOIEMBRIE

3 La Moscova, în timpul celebrărilor dedicate Revoluției din Octombrie, Santiago Carillo, exponent al Eurocomunismului, este împiedicat să ia cuvântul.

12 *Never Mind the Bollocks,* albumul grupului Sex Pistols, intră în top direct pe primul loc. Este pentru prima oară că se întâmplă acest lucru după Beatles.

16 Carlo Casalegno, vicedirector al cotidianului „La Stampa" din Torino, este rănit în urma unui atac armat în antreul propriei sale case, atac revendicat de Brigăzile Roşii. Este pentru prima oară când Brigăzile Roşii trag într-un jurnalist pentru a-l ucide.

19 Anwar al-Sadat, preşedintele Egiptului, soseşte la Ierusalim în aplauzele mulțimii pentru a-l întâlni pe premierul israelian Begin. Este primul lider arab care pune piciorul în Israel după treizeci de ani. Pacea separată între Egipt şi Israel suscită proteste în Siria, Algeria, Yemenul de Sud, Libia şi Organizația pentru Eliberarea Palestinei (O.E.P). Continuă atacurile aeriene israeliene împotriva bazelor O.E.P. În Liban.

29 Moare la Torino Carlo Casalegno.

DECEMBRIE

5 Egiptul rupe relațiile diplomatice cu Siria, Libia, Algeria, Irakul şi Yemenul de Sud.

18 Autoritățile americane refuză viza de intrare membrilor grupului Sex Pistols din pricina precedentelor lor cu justiția.

25 Reuniune la vârf între Sadat şi Begin la Ismailia. Cei doi promit să se reîntâlnească în ciuda diferendului reprezentat de chestiunea palestiniană.

Ultimul concert al trupei Sex Pistols în Anglia, la Huddersfield, în Yorkshire, pentru strângerea de fonduri în favoarea copiilor minerilor aflați în grevă.

31 În Italia se înregistrează primul câştigător miliardar din istoria jocului Totocalcio[9].

[9] Pronosportul italian, n. trad.